

Liahona

Hoe worden de Schriften vertaald? p. 20

Onze nieuwe apostel,
ouderling Ronald A. Rasband,
leren kennen, p. 12

Echtparen op leeftijd: geroepen
om te dienen, p. 26

Als de man met pornografie
worstelt, heeft de vrouw ook
behoefte aan genezing, p. 34

Leer een lofzang spelen
in 10 minuten, p. 54

'Zo zegt de Heer: Ik zal u, o huis Israëls, vergelijken met een tamme olijfboom, die iemand nam en in zijn wijngaard verzorgde; [...] 'En gij zijt gezegend; want omdat gij ijverig met mij hebt gearbeid in mijn wijngaard en mijn geboden zijt nagekomen en mij de natuurlijke vruchten weer hebt gebracht, zodat mijn wijngaard niet meer ziek is en het slechte is weggeworpen, zie, daarom zult gij samen met mij vreugde hebben wegens de vruchten van mijn wijngaard.'

Jakob 5:3, 75

Olijven worden op grote schaal in de landen rondom de Middellandse Zee geteeld. Door de Schriften heen wordt er ook herhaaldelijk naar verwezen: denk bijvoorbeeld aan de duif die Noach een olijftak bracht, aan de Heiland die op de Olijfberg onderricht gaf en aan Jakobs gelijkenis van de olijfbomen.

BOODSCHAPPEN

- 4** **Boodschap van het Eerste Presidium: Profetie en persoonlijke openbaring**
President Henry B. Eyring
- 7** **Huisbezoekboodschap: Dochters van onze eeuwige Vader**

HOOFDARTIKELN

- 12** **Ouderling Ronald A. Rasband: begaafd leider, toegewijd vader**
Ouderling M. Russell Ballard
Ouderling Rasband, liefhebbende echtgenoot en vader, maakte zich leiderscapaciteiten eigen dankzij jarenlange begeleiding van voortreffelijke zaken- en priesterschapleiders.
- 18** **Hij is de bisschop?**
Patrick J. Cronin III
Ik snapte wel waarom ze niet kon geloven dat ik nu bisschop was. Dertig jaar geleden was ik een heel ander iemand.

20 **Vertaling van de Schriften: in de taal van ons hart**

R. Val Johnson
De Schriften in onze eigen taal lezen, is alsof we geestelijk thuiskomen.

26 **Momenten met oudere zendingen**

President Russell M. Nelson
Bid alstublieft over deze mogelijkheid om samen geweldige momenten als oudere zending te hebben.

28 **Zendingen op leeftijd: geweld, gezegend en geliefd**

Richard M. Romney
Echtparen merken dat een zending flexibeler, goedkoper en fijner is dan ze gedacht hadden.

34 **Als pornografie ons persoonlijk raakt — man en vrouw hebben beiden behoefte aan genezing**

Anoniem
Een bisschop vertelt hoe hij niet alleen mannen helpt die met pornografie worstelen, maar ook de echtgenotes die de genezing van de Heiland net zo hard nodig hebben.

38 **Wachters op de toren**

Krijg meer inzicht in profeten door ze met wachters op een toren te vergelijken.

RUBRIEKEN

- 8** **Bespiegelingen: Kloppen de instructies wel?**
Ruth Silver
- 9** **Dienen in de kerk: Dank u voor uw inzet**
Anoniem
- 10** **Evangelieparels: Het priesterschap: een veilig anker**
Ouderling L. Tom Perry
- 40** **Onder heiligen der laatste dagen**
- 80** **Tot we elkaar weerzien: Naar geestelijke gaven streven**
President George Q. Cannon

OP DE OMSLAG

Vooromslag en binnenzijde achteromslag:
foto's Les Nilsson. Binnenzijde vooromslag:
foto © RayTango/Thinkstock.

- 44 Satans vervalsingen herkennen**
Dennis C. Gaunt
Als we op de verschillen tussen Satans leugens en Christus' leringen in plaats van op de overeenkomsten letten, zullen we in staat zijn Satans vervalsingen te herkennen.
- 48 Profielen van jongvolwassenen: Zegeningen tellen in Madagaskar**
Mindy Anne Selu
Ook al woont hij in een land met vele ontberingen, toch voelt Solofo Ravelojaona zich overvloedig gezegend.

Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstoppt. Hint: volg de profeet om deze aanwijzing te volgen.

- 50 Geestelijke stabiliteit: een onzinkbaar schip bouwen**
Ouderling Dale G. Renlund
Net zoals een schip voor de nodige stabiliteit zorgvuldig gebouwd moet worden, kan ieder van ons met deze vier beginselen aan een stabiel leven werken.
- 54 Leer in tien minuten een lofzang spelen!**
Daniel Carter
Als je altijd al piano hebt willen leren spelen maar dat nooit hebt gedaan, kun je hiermee aan de slag.
- 57 Vastbesloten om te stoppen**
Gretchen Blackburn
Ik had er alles voor over om met pianospelen te stoppen, dus toen mijn ouders zeiden dat ik mocht stoppen als ik vijftig lofzangen kon spelen, ging ik aan de slag.
- 58 Schok, verdriet en Gods plan**
Paola Cajupi
Als ik nu op de verschrikkelijkste ervaring van mijn leven terugkijk, weet ik dat mijn hemelse Vader al die tijd bij me was.
- 60 Ook al ben je verlegen**
Ouderling José A. Teixeira
Vertrouw op de Heer en Hij zal je zegenen in je streven om het evangelie uit te dragen.
- 62 Onze plek**
- 63 Poster: Ziet er goed uit?**
- 64 Vraag & antwoord**
Op school word ik uitgelachen omdat ik lid van de kerk ben. Ik weet dat ik pal moet staan voor mijn geloof, maar het is zo moeilijk! Hoe kan ik voldoende moed verzamelen?

- 66 Antwoord van een apostel: Wat doen apostelen?**
Ouderling David A. Bednar
- 67 Vrede in mijn hart**
Carol F. McConkie
Toen ik de profeet zag en hem hoorde spreken, kwam er een vredig gevoel over mij.
- 68 Ethans getuigenis**
Larry Hiller
Het leek wel of iedereen behalve Ethan een getuigenis had.
- 70 Peso's voor onze hemelse Vader**
Angela Peña Dahle
Toen het geld op was, vroeg Ana zich af: wat zullen we morgen te eten hebben?
- 72 Profeten en apostelen volgen**
Jenna Koford
Hoe kun je deze maand de profeet volgen?
- 74 Held uit het Boek van Mormon: Alma bekeerde zich**
- 75 Ik kan het Boek van Mormon lezen**
- 76 Verhalen uit het Boek van Mormon: Alma doopt vele mensen**
- 79 Kleurplaat: De sabbat is een speciale dag**

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Verantwoordelijk redacteur: Joseph W. Sitati
Assistent-redacteurs: James B. Martino, Carol F. McConkie
Adviseurs: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A.
Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes,
Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Hoofddirecteur: David T. Warner
Directeur bedrijfsvoering: Vincent A. Vaughn
Directeur kerkelijke tijdschriften: Allan R. Loyborg
Zakelijk manager: Garff Cannon

Hoofddirecteur: R. Val Johnson
Assistent-hoofddirecteur: Ryan Carr
Publicatieassistent: Megan VerHoef

Redactieteam: Brittany Beattie, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff,
LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Michael R.
Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough,
Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Paul VanDenBerghe,
Marissa Widdison

Leidend artdirector: J. Scott Knudsen
Artdirector: Tadd R. Peterson

Grafisch team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Coördinator intellectuele eigendom: Collette Nebeker Aune
Productiemanager: Jane Ann Peters

Productieteam: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Drukvoorbereiding: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Stephen R. Christiansen

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk vertaalbureau
Diestseweg 40/4, B-2440 Geel
E-mail: peetersjmg@gmail.com

Distributie:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Jaarabonnement:

Neem voor bestelling van abonnementen of adreswijziging
contact op met Customer Service op 00800 2950 2950 (gratis)
of 0049 6172 492833 (of 34).

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prijs jaarabonnement: 7,50 EURO

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen online naar liahona.lds.org,
of per brief aan: *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple
Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar:
liahona@ldschurch.org.

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas'
of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen:
Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars,
Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Chinees (vereenvoudigd),
Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars,
IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets,
Litouws, Malagasi, Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors,
Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoans,
Sloveens, Spaans, Swahili, Tagalog, Tahitiaans, Thai, Tongaans,
Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequentie verschilt
per taal.)

Uitgever: © 2016 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten
voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd
worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of
thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de
bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht
kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East
North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2016 Vol. 116 No. 4. LIAHONA (USPS 311) Dutch
(ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Post Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideeën voor de gezinsavond

In deze uitgave staan artikelen en activiteiten die u voor de gezinsavond kunt gebruiken.
Hieronder staat een voorbeeld.

'Ook al ben je verlegen', p. 60: U kunt de gezinsavond gebruiken om het evangelie te verkondigen! Bespreek als gezin welke angsten het u moeilijk maken om het evangelie te verkondigen. U kunt als gezin bidden dat de Heer u het zelfvertrouwen zal geven om het evangelie te verkondigen. Vervolgens kunt u in gebed vragen wie u kunt uitnodigen om de gezinsavond bij te wonen. U kunt alle gezinsleden uitnodigen om gedurende de les hun getuigenis te geven. U kunt een les over de herstelling of over het heilsplan geven. U kunt uw gedachten en gevoelens in uw dagboek opschrijven.

MEER ONLINE

De *Liahona* en andere kerkmaterialen staan in vele talen op languages.lds.org. Ga naar [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (beschikbaar in het Engels, Portugees en Spaans) om inspirerende boodschappen, ideeën voor de gezinsavond en materiaal te vinden waar u uw vrienden en familieleden over kunt vertellen.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel

Bekering, 18, 43, 58, 74,
75, 76

Boek van Mormon, 43, 44

Dienen, 9, 26, 28, 41

Discipelschap, 12, 26

Doop, 75, 76

Eerlijkheid, 62

Gebed, 41, 64

Geboden, 8, 72

Geestelijke gaven, 80

Gehoorzaamheid, 8, 34,
62, 72

Geloof, 34, 48, 58, 60

Getuigenis, 64, 68

Goddelijke aard, 7
Heilige Geest, 44, 50

Heractivering, 18

Huisbezoek, 9

Jezus Christus, 20, 34,
43, 58

Liefde, 40

Moed, 48, 64

Muziek, 54, 57

Onderwijs, 75

Openbaring, 4, 10, 20, 41,
42, 50, 70, 72

Pornografie, 34

Profeten en apostelen,
10, 12, 66, 67, 72

Roepingen, 18

Sabbatdag, 79

Schriften, 20

Talenten, 40, 54

Tiende, 62, 70

Verdriet, 58

Vergeving, 34

Vervalsening, 44, 63

Vervoning, 34

Vrede, 50, 67

Zendingswerk, 26, 28, 60

**President
Henry B. Eyring**

Eerste raadgever in
het Eerste Presidium

Profetie EN PERSOONLIJKE OPENBARING

De ware Kerk van Jezus Christus is hersteld en is in deze tijd op aarde. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is altijd door levende profeten en apostelen geleid. Zij krijgen voortdurend hemelse leiding.

Dat goddelijke patroon gold eertijds eveneens. In de Bijbel staat: ‘Voorzeker, de Heere Heere doet niets tenzij Hij Zijn geheimenis heeft geopenbaard aan Zijn dienaren, de profeten’ (Amos 3:7).

God heeft in onze tijd wederom gesproken, door middel van de profeet Joseph Smith. Hij heeft door middel van de profeet Joseph Smith het evangelie van Jezus Christus in zijn volheid geopenbaard. Hij heeft zijn heilige priesterschap met de sleutels ervan plus alle rechten, machten en functies van het priesterschap hersteld.

In deze tijd zijn levende profeten en apostelen bevoegd om met gezag van God de Vader en de Heer Jezus Christus te spreken, te onderwijzen en te leiden. De Heiland heeft tegen de profeet gezegd: ‘Wat Ik, de Heer, heb gesproken, heb Ik gesproken, en Ik verontschuldig Mijzelf niet; en al gaan de hemelen en de aarde voorbij, mijn woord zal niet voorbijgaan maar zal geheel worden vervuld, hetzij door mijn eigen stem, hetzij door de stem van mijn dienstknechten, dat is hetzelfde’ (LV 1:38).

Twee keer per jaar zijn we gedurende de algemene conferentie in de gezegende omstandigheid om het woord van de Heer voor ons van zijn dienstknechten te horen. Dat voorrecht is van onschatbare waarde. Maar de werkelijke

waarde hangt ervan af in hoeverre we de woorden onder invloed van dezelfde Geest ontvangen als waarmee ze aan die dienstknechten gegeven zijn (zie LV 50:19–22). Wij moeten net zoals zij hemelse leiding ontvangen. En dat vereist van ons dezelfde geestelijke inspanning.

‘Doe je huiswerk’

Jaren geleden vroeg een van de leden van het Quorum der Twaalf Apostelen me een conferentietoespraak door te lezen die hij voor de algemene conferentie aan het voorbereiden was. Ik was junior lid van het quorum. Ik voelde me vereerd door het vertrouwen dat hij me schonk om de woorden te vinden die de Heer hem wilde laten spreken. Met een glimlach gaf hij me te kennen: ‘O, dit is de 22ste kladversie van de toespraak.’

Ik moest denken aan de raad die een liefdevolle president Harold B. Lee (1899–1973) me eerder vriendelijk, maar met klem op het hart gedrukt had: ‘Hal, als je openbaring wilt ontvangen, moet je je huiswerk doen.’

Ik ben die 22ste kladversie gaan lezen en erover na gaan denken en bidden. Ik heb me er onder de invloed van de Heilige Geest naar beste kunnen in verdiept. Toen dat quorumlid zijn toespraak uiteindelijk hield, had ik mijn huiswerk gedaan. Ik weet niet of mijn bijdrage echt geholpen heeft, maar wél dat de toespraak mij veranderde op het moment dat ik ernaar luisterde. Er kwamen boodschappen tot mij die de woorden die ik gelezen had en die hij uitsprak ver overstegen. Die woorden hadden meer

betekenis dan de woorden die ik in de kladversie gelezen had. En de boodschap leek voor mij bestemd, afgestemd op mijn behoeften.

De dienstknechten van God vasten en bidden om de boodschap te ontvangen die Hij wil dat zij overbrengen aan wie openbaring en inspiratie nodig hebben. Uit die ervaring, en vele andere vergelijkbare ervaringen, heb ik geleerd dat de grote voordelen van luisteren naar levende profeten en apostelen ons pas echt ter beschikking staan als we de prijs voor het

ontvangen van openbaring zelf betalen.

De Heer heeft iedereen lief, en Hij kent ieders hart en omstandigheden. Hij weet welke bijsturing, welke bemoediging en welke evangeliewaardheid ieder individu het beste zal helpen om zijn of haar weg op het pad naar het eeuwige leven te kiezen.

Als we naar de boodschappen van de algemene conferentie luisteren en kijken, denken we na afloop weleens: Wat is mij het meest bijgebleven? De Heer hoopt dat ons antwoord luidt:

‘Ik zal de momenten nooit vergeten waarop de stem van de Geest me in mijn verstand en hart liet voelen en weten wat ik kon doen om mijn hemelse Vader en de Heiland te behagen.’

We kunnen die persoonlijke openbaring ontvangen door naar profeten en apostelen te luisteren en door er in geloof aan te werken om deze te ontvangen, zoals president Lee ons duidelijk gemaakt heeft. Ik weet uit eigen ervaring en door het getuigenis van de Geest dat dit waar is. ■

LESGEVEN MET DEZE BOODSCHAP

Lees desgewenst president Eyrings verhaal voor over de kladversie van de conferentietoespraak van zijn medequorumlid. Stel bijvoorbeeld de vraag: ‘Wat is de prijs voor het ontvangen van openbaring?’ Spoor de mensen die u bezoekt na

de bespreking eventueel aan een plan te bedenken en toe te passen om de komende conferentieboodschappen ‘onder invloed van dezelfde Geest [te] ontvangen als waarmee ze aan [Gods] dienstknechten gegeven zijn’.

JONGEREN

Onze hemelse Vader sprak tot mij door middel van een conferentietoespraak

Anne Laleska Alves de Souza

Ik wist niet zeker wat ik op de universiteit wilde studeren. De meeste mensen hadden niet veel goeds te zeggen over de studierichting die ik overwoog. Ik besloot aan mijn hemelse Vader te vragen wat Hij ervan vond.

De volgende dag kreeg ik mijn antwoord toen ik in de *Liahona* een conferentietoespraak las. Ik voelde duidelijk dat onze hemelse Vader vond dat Hij niet voor mij kon kiezen. Dit was een beslissing die ik zelf moest nemen. Ik wist dat ik ongeacht de keuze hard zou moeten werken om te slagen.

FOTO GEËNSCENEERD

Ik weet dat ik antwoord op mijn gebed kreeg. Met de bevestiging van de Heilige Geest kon ik mijn beslissing nemen. Ik heb geleerd dat ik mijn uiterste best moet doen en dat mijn hemelse Vader mij zal helpen.

De auteur woont in Sergipe (Brazilië).

KINDEREN

Volg de profet

Profeten en apostelen spreken uit naam van onze hemelse Vader en Jezus Christus. Zij leren ons dat we Jezus moeten volgen. Volg het pad om te vinden wat we volgens de profeten en apostelen moeten doen.

Bestudeer dit materiaal onder gebed om te bepalen wat u het beste kunt bespreken. Hoe zal uw begrip van 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' uw geloof in God vergroten, en hoe is het hen over wie u door huisbezoek waakt tot zegen? Ga voor meer informatie naar reliefsociety.lds.org.

Dochters van onze eeuwige Vader

In de Schriften staat dat wij 'van Gods geslacht zijn' (Handelingen 17:29). God sprak Emma Smith, echtgenote van de profeet Joseph Smith, aan met 'mijn dochter' (LV 25:1). In de proclamatie over het gezin staat dat ieder van ons 'een geliefde [...] geestdochter van hemelse Ouders' is.¹

'Wij ontdekten in [de voorsterfelijke] sfeer onze eeuwige vrouwelijke identiteit', heeft Carole M. Stephens, eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium, gezegd.

'Onze komst naar de aarde veranderde niets aan die waarheden.'²

'Je Vader in de hemel kent je bij naam en kent je omstandigheden', heeft ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen gezegd. 'Hij hoort je gebeden. Hij kent je dromen en verwachtingen, en ook je angsten en frustraties.'³

'Allemaal behoren we tot en zijn we nodig in het gezin van God',

aldus zuster Stephens. 'Aardse gezinnen zien er allemaal anders uit. En hoewel we ons best doen om sterke traditionele gezinnen te vormen, is het lidmaatschap van het gezin van God niet afhankelijk van welke status dan ook — de echtelijke status, ouderlijke status, financiële status, sociale status of zelfs de status die we op de sociale media posten.'⁴

Aanvullende Schriftteksten

Jeremia 1:5; Romeinen 8:16; Leer en Verbonden 76:23–24

NOTEN

1. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, 129.
2. Carole M. Stephens, 'God geeft ons een gezin', *Liahona*, mei 2015, 11.
3. Jeffrey R. Holland, 'Aan de jongevrouwen', *Liahona*, november 2005, 28.
4. Carole M. Stephens, 'God geeft ons een gezin', 11.
5. Zie Gospel Topics, 'First Vision Accounts', topics.lds.org.

geloof, gezin, hulp

Uit onze geschiedenis

In zijn verslag van het eerste visioen⁵ staft de profeet Joseph Smith vele waarheden — onder meer dat onze hemelse Vader ons bij naam kent.

De jonge Joseph worstelde met de vraag bij welke kerk hij zich moest aansluiten en vond aanwijzingen in Jakobus 1:5. Joseph besloot dat hij het aan God zou vragen.

Op een lentemorgen in 1820 ging hij naar het bos om te bidden maar werd onmiddellijk door een of andere duistere macht gegrepen. Daarover schreef hij:

'Precies op dat moment van grote ontsteltenis zag ik recht boven mijn hoofd een lichtkolor, de helderheid van de zon overtreffend, die geleidelijk neerdaalde tot zij op mij viel.

'Zodra die verscheen, voelde ik mij bevrijd van de vijand die mij gebonden hield. Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen, wier glans en heerlijkheid elke beschrijving tartten, boven mij in de lucht staan. Een van Hen sprak tot mij, mij bij de naam noemend, en zei, wijzend op de ander: *Dit is mijn geliefde Zoon. Hoor Hem!*' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:16–17).

Ter overweging

Hoe is de kennis dat u een dochter van God bent van invloed op uw beslissingen?

KLOPPEN DE INSTRUCTIES WEL?

Ruth Silver

Een fietstocht maakte me duidelijk dat we de wegenkaart van de Heer voor ons leven steeds moeten raadplegen.

Een aantal jaren geleden maakte ik samen met mijn zus, schoonzus en haar dochter een fietstocht in Frankrijk. Elke ochtend kregen we drie pagina's met gedetailleerde instructies die ons, als we ons er nauwkeurig aan hielden, naar onze bestemming van die dag zouden leiden. Terwijl we tussen wijngaarden door fietsten, kregen we soms aanwijzingen zoals 'ga 50 meter naar het noorden, sla dan linksaf en fiets 100 meter door.' In de instructies stonden ook vaak borden en straatnamen vermeld.

Op een ochtend fietsten we een fraaie weg af maar beseften we al gauw dat onze instructies niet meer met de omgeving overeenstemden. We raakten binnen de kortste keren verdwaald en besloten terug te gaan naar het laatste punt waarvan we wisten dat we nog op de goede weg zaten. Van daaruit konden we dan uitzoeken waar we heen moesten.

En ja hoor, toen we daar aankwamen, troffen we een klein bordje langs

de weg aan dat wel in onze instructies stond, maar dat we niet opgemerkt hadden. We bevonden ons al snel weer op de juiste weg. De instructies stemden weer helemaal overeen met waar we aan het fietsen waren.

Die ervaring diende voor mij als metafoer en antwoord op een vraag die mij beziggehouden had: waarom zou iemand met een getuigenis van het evangelie ooit wegvallen? Het werd me duidelijk dat bij het nemen van een verkeerde afslag (zonde) of bij het negeren van Gods geboden de instructies (het woord van God) niet meer lijken te kloppen. De wegenkaart stemt dan als het ware niet meer overeen met de omgeving waarin we ons bevinden. Als we te ver afgedwaald zijn, zien we wellicht in dat de fout bij onszelf ligt en dat we terug moeten keren (ons bekeren) of ons vast moeten voornemen te leven zoals God geboden heeft tot op het punt waarop we wisten dat we de juiste route volgden.

Als de instructies niet meer overeenstemmen met waar we ons bevinden, trekken we te vaak de instructies in twijfel. In plaats van terug te keren, geven we de instructies de schuld en lappen we ze vervolgens helemaal aan onze laars. Uiteindelijk raken we het zicht op onze bestemming kwijt en dwalen we af op paden die tijdelijk zeer aantrekkelijk lijken, maar die ons niet leiden tot waar we moeten zijn.

Elke dag zijn we in de gelegenheid om de Schriften te bestuderen. En elke zes maanden kunnen we van een algemene conferentie van de kerk genieten. Zijn dat niet momenten waarop we onze wegenkaart kunnen raadplegen en nagaan of we ons bevinden waar we moeten zijn? Toen ik op een keer naar de algemene conferentie luisterde, voelde ik dat we, zo onvolmaakt als we zijn, kunnen weten of we ons op de juiste weg bevinden als die instructies in onze beleving helemaal kloppen.

Net zoals de juiste aanwijzingen volgen ons naar bestemmingen in dit leven voert, vormen Schriftstudie en de raad van levende profeten opvolgen een ijkpunt voor onze koers. Die koers kunnen we dan naar behoefte bijstellen zodat we uiteindelijk bij onze celestiale woning aankomen. ■

De auteur, die in Colorado (VS) woonde, is vorig jaar overleden.

DANK U VOOR UW INZET

Anoniem

U typeert de vrouwen die elkaar, sinds de dagen van Nauvoo, door liefdevol en geïnspireerd huisbezoek gediend hebben.

Ik ken u niet bij naam, ken uw leeftijd niet en weet verder ook niets van u. Ik weet alleen dat u Joanns huisbezoekster bent en dat ik uw trouwe dienstbetoon met heel mijn hart waardeer.

Ik weet dat het bezoeken van een minderactieve zuster zoals Joann (naam gewijzigd), mijn schoondochter, niet gemakkelijk is, vooral als ze u waarschijnlijk niet erg hartelijk ontvangt. Ik betwijfel of ze u in eerste instantie eigenlijk wel over de vloer wilde hebben. Maar Joann vertelde me dat u een echte vriendin voor haar bent, dat u bij haar langsgaat om te zien hoe het met haar gaat en haar accepteert zoals ze is.

In de negentien jaar dat Joann met mijn zoon getrouwd is, is dit de eerste keer dat ze het ooit over een huisbezoekster gehad heeft. Ze gaf me onlangs te kennen hoe regelmatig u haar bezoekt en hoe attent en vriendelijk u bent. Ze zei dat u haar een paar keer geholpen hebt toen ze ziek was en zelfs aangeboden hebt om mijn kleindochter naar de jongevrouwen te brengen.

Ze woont inmiddels al tien jaar met mijn zoon en hun gezin honderden kilometers bij ons vandaan. Ik heb gebeden dat anderen hen zouden liefhebben en om hen zouden geven zoals ik dat doe. En ik heb mijn hemelse Vader tot tranen toe gesmeekt dat anderen hun de helpende hand zouden bieden zoals ik dat zou doen als ze in de buurt wonden. Van wat ik uit Joanns woorden kan opmaken, bent u het antwoord op mijn gebeden.

Ook al houden Joann en mijn zoon zich niet aan het woord van wijsheid en gaan ze niet naar de kerk, zijn ze

wel goede mensen en houden ze van hun kinderen. Op de een of andere manier zijn uw ogen niet verblind door Joanns sigarettenrook. U beoordeelt haar niet alleen op het feit of ze al dan niet naar de kerk gaat. U hebt haar leren kennen als een liefdevolle moeder die wil dat haar dochter naar de kerk gaat en een getuigenis krijgt. En toen Joann een operatie moest ondergaan, bracht u eten langs in plaats van u af te vragen of ze haar gezondheidsproblemen niet deels zelf in de hand gewerkt had.

Ik ben ontzettend dankbaar dat u een voorbeeld voor mijn kleindochter bent. Ze kan naar u opzien als iemand die om iedereen geeft en op alle mogelijke manieren haar liefdevolle zorg toont. Ze vertelde me dat u eens zonder auto zat en bijna twee kilometer met uw kleine kinderen naar haar huis wandelde om koekjes te brengen.

‘Ik moest aan jou en je moeder denken en wilde iets aardigs voor je doen — gewoon zomaar’, zei u tegen haar.

Ik wou dat ik u kon vertellen hoezeer ik uw inzet in uw roeping als huisbezoekster op prijs stel. U typeert de vrouwen die elkaar, sinds de dagen van Nauvoo, door liefdevol en geïnspireerd huisbezoek gediend hebben. U geeft blijk van die dienstvaardigheid en liefde door de manier waarop u mijn minderactieve schoondochter met genegenheid bezoekt.

Dank u. ■

Ouderling
L. Tom Perry
(1922–2015)

van het Quorum
der Twaalf
Apostelen

HET PRIESTERSCHAP: EEN VEILIG ANKER

Ouderling L. Tom Perry schreef dit artikel op 28 mei 2015, twee dagen voordat hij overleed. Het is bestemd voor jonge priesterschapsdragers.

Het priesterschap van God is de grootste kracht in mijn leven geweest. En volgens mij is het ook een veilig anker voor de jongemannen. Maar als je de kracht ervan wilt ontvangen, moet je het begrijpen en gebruiken.

Ervaringen met het priesterschap op jonge leeftijd

Ik ben in een rustige omgeving in Logan (Utah, VS) opgegroeid. Ik had geen zorgen over voedsel, onderdak of onderwijs. Maar wellicht omdat het leven gemakkelijk was, had ik iets nodig om me aan vast te houden.

Voor mij was dat anker het priesterschap van God. Ik bevond me toen in een ongebruikelijke situatie. Mijn vader werd als bisschop geroepen toen ik een jaar oud was. En hij bleef negentien jaar lang mijn bisschop. Zijn vaderlijke en geestelijke leiding was een grote steun voor mij.

Daarom keek ik er waarschijnlijk zo naar uit om op mijn twaalfde verjaardag het Aäronisch priesterschap te ontvangen. Ik herinner me nog als de dag van gisteren dat mijn vader

zijn handen op mijn hoofd legde en me tot diaken ordende. Daarna werd ik tot de andere ambten geordend en vervulde ik verschillende taken.

Het avondmaal rondzien was heel bijzonder voor me. Wanneer de leden van de zinnebeelden van zijn lichaam en bloed namen, kon je zien dat ze toegewijd waren om de Heer te gehoorzamen en zijn geboden te onderhouden.

Het priesterschap steeds beter begrijpen

In de loop der tijd behaalde ik mijn diploma van de middelbare school. En na een jaar aan de universiteit gestudeerd te hebben, werd ik op zending geroepen. Daar genoot ik met volle teugen van, en ik had mijn collega's lief. Een van hen gaf mij veel kracht. Ik leerde veel van hem.

Omdat het oorlog was, ging ik na mijn zending meteen in militaire dienst. Na de oorlog ging ik verder studeren. Ik trouwde en we kregen kinderen. Ik moest voor mijn werk vaak verhuizen en ik leerde veel van mijn verschillende priesterschapsroepingen. We vestigden ons uiteindelijk in Boston (Massachusetts), waar ik als ringpresident werd geroepen. Vervolgens werd ik als assistent

van de Twaalf geroepen en 17 maanden later als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen.

Wat ik als apostel heb geleerd

Wat heb ik als lid van het Quorum der Twaalf geleerd?

Ik heb geleerd dat er een gids is, een anker, en een bescherming in het priesterschap.

Het priesterschap heeft altijd bestaan. Voordat Adam op aarde kwam, had hij al het priesterschap. Toen de nakomelingen van Adam zich verspreidden, moest er geregeld worden hoe het priesterschap werd georganiseerd. De Heer riep Abraham om zijn familie met priesterschapsdragers te presideren. Deze organisatie werd

voortgezet onder leiding van Izak en Jakob, wiens naam later in Israël werd veranderd.

Eeuwen later bevonden de Israëlieten zich in slavernij. De Heer stuurde Mozes om ze te bevrijden. Maar toen Hij dat had gedaan, bleken ze als volk niet klaar te zijn om het Melchizedeks priesterschap te ontvangen. Ze hielden het Aäronisch priesterschap totdat de Heiland op aarde kwam.

Ik vind het erg interessant wat de Heiland als eerste deed toen hij met zijn bediening begon. Hij organiseerde de Melchizedekse priesterschap. Hij riep twaalf apostelen en onderwees ze in de wetten en orde van het priesterschap. Hij riep Petrus als hoofdapostel en vestigde een

gezagslijn in zijn kerk. In die tijd en in deze tijd selecteert Jezus Christus zijn hoofdapostel om de kerk te presideren. En het is de Heiland die hem in zijn priesterschapstaken leidt.

Dus de priesterschap heeft een rechtstreekse lijn van onze Heer en Heiland via de hoofdapostel naar de andere apostelen en priesterschapsdragers in de kerk. De apostelen krijgen sleutels van bevoegdheid, en zolang die sleutels op aarde zijn, worden we door de Heer geleid. Deze goddelijke leiding beschermt ons en verzekert ons ervan dat de kerk niet van de waarheid zal afdwalen. Het is consequente leiding omdat deze niet door mensen op aarde wordt bestuurd. Maar door de Heer.

De leerstellingen van het priesterschap

Het beste advies dat ik de jongemannen kan geven is: bestudeer de leerstellingen van het priesterschap, begrijp de kracht die je hebt wanneer je het priesterschap gebruikt, en leer hoe het jou en anderen tot zegen kan zijn.

Ik beloof je dat als je de leerstellingen van het priesterschap leert en je je priesterschapstaken uitvoert, het priesterschap een veilig anker zal zijn dat je geestelijk beschermt en je veel vreugde zal brengen. Wees een echt priesterschapsquorum. Help je vrienden en neem ze op in je quorum. Zorg ervoor dat je quorum een broederschap is, een duurzaam fundament voor je leven. ■

Ouderling Ronald A. Rasband

BEGAAFD LEIDER,
TOEGEWIJD VADER

Ouderling M. Russell Ballard

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ron Rasband was altijd al van plan om op zending te gaan. De enige vraag die de negentienjarige jongeman bezighield toen hij zijn zendingsoproep openmaakte was *waar* hij zou dienen.

‘Mijn vader heeft een zending in Duitsland vervuld. Mijn oudere broer is ook in Duitsland op zending geweest. Mijn toekomstige zwager diende in Duitsland’, herinnert hij zich. ‘Ik dacht dat ik wel naar Duitsland zou gaan.’

Maar de Heer had andere plannen. Ron werd naar het zendingsgebied Oostelijke staten gezonden, waarvan het zendingskantoor in New York City (VS) is. Teleurgesteld ging hij met zijn brief naar zijn slaapkamer, knielde voor zijn bed neer, bad, deed zijn Schriften op een willekeurige bladzijde open en begon te lezen:

‘Zie, ja, zie, Ik heb veel volk in deze plaats en in de omstreken; en er zal een doeltreffende deur worden geopend in de omstreken in dit *oostelijke land*.

‘Daarom heb Ik, de Heer, u naar deze plaats laten komen; want aldus was het raadzaam in mijn bestel voor de redding van zielen’ (Leer en Verbonden 100:3–4; cursivering toegevoegd).

Ron ontving onmiddellijk een bevestiging van de Heilige Geest dat zijn roeping naar het zendingsgebied Oostelijke staten geen vergissing was.

‘Ik was teleurgesteld maar ontving de eerste van vele Schriftuurlijke indrukken dat de Heer me daar wilde hebben’, zegt hij. ‘Dat was een essentiële geestelijke ervaring voor me.’

Op zijn zending naar de oostelijke staten van Amerika volgden verscheidene kerkroepingen waarvoor hij naar plaatsen ging waarvan hij nooit had gedacht dat hij ze zou zien. En bij iedere roeping — als leraar, bisschop, hogeraadslid, zendingspresident, lid van de raad van Zeventig, senior president van de Zeventig en apostel van de Heer Jezus Christus — heeft Ronald A. Rasband de wil

Rechtsboven: ouderling Ronald A. Rasband als zendingspresident in New York in 1998. Geheel rechts: ouderling Rasband met zijn zus, Nancy Schindler, zijn moeder, en zijn broers, Russell en Neil. Rechts: als zevenjarige jongen met zijn ouders.

van de Heer aanvaard en op diens Geest vertrouwd terwijl hij Gods kinderen diende.

Geboren uit goede ouders

Tijdens zijn eerste toespraak als apostel van Jezus Christus uitte ouderling Rasband innige dankbaarheid voor zijn voorouders. 'Ik ben in het evangelie uit goede ouders geboren, en zij weer uit goede ouders tot zes generaties terug.'¹

Zijn moeder, Verda Anderson Rasband, gaf liefdevol leiding en voedde de liefde voor de Schriften van de jonge Ron. Zijn vader, Rulon Hawkins Rasband, was een getrouwd priesterschapsdrager; een voorbeeld in de deugd van hard werken.

Ronald A. (Anderson) Rasband werd op 6 februari 1951 in Salt Lake City (Utah) geboren en was het enige kind uit dat huwelijk. Zij waren allebei eerder getrouwd geweest en gescheiden, en Ron groeide met de extra zorg van twee oudere broers en een oudere zus op.

'Hij was een combinatie van onze ouders en dus hielden we allemaal van hem', zegt zijn zus, Nancy Schindler. 'Ron

de jeugdwerkpresidente van de ring, toe en zeiden: 'Die Ronnie is een rakker.' Maar ze gaven het nooit op met me. Ze waren heel liefdevol en namen me altijd weer terug in de klas.'²

Tijdens Rons kinderjaren draaide alles om de kerk — wijkbijeenkomsten, wijkfeestjes, wijkentjes en wijk sportteams. Als hij het niet druk had in het kerkgebouw van de wijk Cottonwood 1 dan had hij allerlei baantjes, deed aan scoutingactiviteiten mee of was bij zijn vrienden. Thuis richtte het gezin zich op de Schriften, spelletjes en klusjes.

'Mijn vader leerde me door zijn voorbeeld wat werken is', zegt hij. 'Mijn moeder leerde me wat werken is door het me te laten doen.'

Rons vader bezorgde brood. Hij stond elke dag om 4 uur 's morgens op en kwam 's avonds laat thuis. Zijn moeder bleef thuis bij de kinderen en droeg aan het gezinsinkomen bij door porseleinen, met kant geklede poppen te maken en te verkopen.

Ron had al vroeg plezier van zijn aangeboren vermogen om te leiden,

delegeren en dingen voor elkaar te krijgen — en zou daar in zijn beroeps- en kerkelijke taken later ook veel baat bij hebben.

‘Ron moest het gras maaien’, herinnert zijn zus zich. Maar Ron had, zoals Tom Sawyer uit de boeken van Mark Twain, een talent om zijn vrienden tot hulp aan te zetten.

‘Ik keek naar buiten en zag zijn beste vriend het gras voor hem maaien’, zegt Nancy. ‘De week daarna was er een andere vriend aan het maaien. Hij zat lekker voor het huis en lachte en maakte grapjes met ze terwijl zij zijn werk deden.’

Rons ouders hadden het financieel moeilijk, maar het gezin had het evangelie. ‘We hadden nooit veel geld’, weet Ron nog, ‘maar dat maakte me niet minder gelukkig.’

Goede vrienden en leidinggevenden

Ron werd in zijn jeugd jaren gezegend met goede vrienden en betrouwbare priesterschapsleiders. Zo was president James E. Faust (1920–2007) gedurende veertien jaar zijn ringpresident. President Faust diende daarna in het Quorum van de Twaalf Apostelen en het Eerste Presidium. Het gezin waar Ron toe behoorde had een hechte band met president Faust en diens gezin. ‘Hij noemde me altijd een van zijn Cottonwood jongens, omdat hij had bijgedragen aan mijn opvoeding’, zegt hij.

Ron had, toen hij naar de middelbare school ging, geen tijd voor sport, doordat hij altijd een baantje had, maar hij maakte

wel tijd vrij voor trouwe vrienden voor het leven.

‘Ik heb Ron altijd bewonderd, maar hij was niet volmaakt’, zegt zijn jeugdvriend Kraig McCleary. Met een glimlach voegt hij daaraan toe: ‘Ik heb tegen hem gezegd, dat als hij de hemel haalt, ik het ook red, want we hebben als kinderen dezelfde streken uitgehaald.’

Ron ging vroeg in het jaar 1970 op zending, maar Kraig wilde zijn zending tot na het jachtseizoen in het najaar uitstellen. Daarom belde Ron hem vanuit zijn zendingsgebied.

‘Ik weet niet hoe hij toestemming had gekregen om mij op te bellen, maar hij gaf mij op mijn kop omdat ik mijn zending bleef uitstellen’, zegt broeder McCleary. ‘Toen ben ik natuurlijk direct op zending gegaan.’

Ron noemt zijn zending een ‘geweldige’ belevenis. ‘De Heer heeft me met veel wonderbaarlijke, opbouwende ervaringen gezegend’, zegt hij. ‘Mijn zending was van groot belang voor mijn geestelijk leven.’

Ron heeft een deel van zijn zending op Bermuda doorgebracht. Zijn zendingspresident, Harold Nephi Wilkinson, stuurde daar alleen sterke zendelingen naartoe, omdat hij ze slechts af en toe kon bezoeken.

Vanaf het begin van hun huwelijk gaven ouderling en zuster Rasband de Heer de hoogste prioriteit. Ze trouwden op 4 september 1973 en werden gezegend met vier dochters en een zoon (boven). Bladzijde hiernaast: Jon Huntsman sr., de vroegere zakenpartner en mentor van ouderling Rasband, noemt ouderling Rasband een ‘begaafd leider met intense loyaliteit.’

‘We waren helemaal op onszelf, maar de president hoefde zich geen zorgen om ons te maken’, weet Ron nog. ‘Wij deden wat we doen moesten.’

Het ‘droommeisje’ van Delta Phi

Na zijn zending in 1972 vond Ron een baan, ging aan de University of Utah studeren en werd lid van Delta Phi Kappa, een studentenvereniging voor teruggekeerde zendelingen. Op de activiteiten van de vereniging viel hem een aantrekkelijke jonge vrouw, Melanie Twit-chell genaamd, op. Melanie was geselecteerd als een van de ‘droommeisjes’ van Delta Phi, die hielpen met dienstbetoonactiviteiten.

Net zoals Ron was Melanie in een gezin grootgebracht dat actief was in de kerk. Haar vader, een beroepsmilitair, en haar moeder zorgden dat hun veelvuldige verhuizingen nooit een belemmering vormden voor kerkbezoek.

Melanie was onder de indruk van Rons vriendelijkheid, hoffelijkheid en evangeliekennis. ‘Ik zei tegen mezelf: “Hij is zo’n fantastische man dat het niet geeft als ik nooit met hem uitga. Ik wil gewoon een goede vriendin zijn.”’

Toen ze elkaar beter leerden kennen, bevestigde de Geest de indruk die ze had van Ron en van zijn toewijding aan de Heer. Al gauw bloeide hun vriendschap op tot wat Melanie een ‘sprookjesromance’ noemt.

Ouderling Rasband zegt dat zij de perfecte partner voor hem was. ‘Melanie was in alle opzichten mijn gelijke waar het toewijding aan het evangelie en haar achtergrond betrof. Wij werden boezemvrienden en toen vroeg ik haar ten huwelijk.’

Ze traden op 4 september 1973 in de Salt Laketempel in het huwelijk. Sindsdien, zegt hij, heeft zijn ‘onzelfzuchtige, eeuwige partner [...] mij, zoals de klei van de pottenbakker, tot een meer gepolijste discipel van Jezus Christus helpen vormen. Haar liefde en steun, en die van onze vijf kinderen, hun partners, en onze vierentwintig kleinkinderen, sterken mij.’³

‘Laten we gaan’

Toen Ron quorumpresident ouderlingen van een wijk voor gehuwde studenten was, maakte hij kennis met Jon Huntsman sr., het hogeraadslid voor zijn wijk. Jon was

direct onder de indruk van de manier waarop Ron het quorum leidde.

‘Hij had een geweldige vaardigheid in leiden en organiseren’, herinnert ouderling Huntsman, die van 1996 tot 2011 als gebiedszeventiger werkzaam was, zich. ‘Ik vond het opmerkelijk dat een jongeman die nog studeerde een quorum op zo’n manier kon leiden.’

Jon observeerde Ron enkele maanden, waarin Ron ideeën in actie omzette bij de vervulling van zijn priesterschapstaken. Toen er een leidinggevende marketingpositie in Jons bedrijf — dat uiteindelijk Huntsman Chemical Corporation zou worden — vrij kwam, besloot Jon dat Ron in huis had wat hij wilde en bood hem de baan aan. Hij moest dan wel de volgende week in Ohio (VS) beginnen.

‘Ik zei tegen Melanie: “Ik ga niet van school af en verhuizen”’ vertelt Ron. ‘Ik heb er mijn hele leven naartoe gewerkt om af te studeren en ik nader mijn doel.’

Melanie wees hem erop dat hij studeerde omdat hij een goede baan wilde hebben.

‘Waar maak je je druk om?’, vroeg ze. ‘Ik weet wel hoe ik moet inpakken en verhuizen. Dat doe ik mijn hele leven al.

Je mag je moeder iedere avond opbellen. Laten we gaan.’

Jons vertrouwen in Ron bleek terecht. Met Jons begeleiding maakte Ron snel carrière in het groeiende bedrijf en werd in 1986 de directeur bedrijfsvoering. Hij reisde veel voor het bedrijf, zowel nationaal als internationaal. Ondanks zijn drukke baan probeerde Ron in de weekenden thuis te zijn. En nu en dan nam hij zijn gezinsleden mee op reis.

‘Als hij thuis was gaf hij de kinderen veel aandacht en liefde’, zegt Melanie. Hij woonde hun activiteiten en sportwedstrijden zoveel mogelijk bij. Jenessa MacPherson, een van de dochters van Ron en Melanie, zegt dat haar vader vanwege zijn roeping op zondag tijdens de diensten vaak niet bij zijn gezin kon zitten.

‘We maakten vaak ruzie over wie er in de kerk naast hem mocht zitten, omdat het zo bijzonder was als hij bij ons zat’, zegt ze. ‘Ik weet nog dat ik mijn hand in de zijne legde en dacht: als ik nu eens leer om net zoals hij te zijn, dan ben ik op het goede spoor en ga ik meer op de Heiland lijken. Hij was altijd mijn held.’

Zoon Christian heeft mooie herinneringen aan ‘vader-zoontijd.’ Vrienden kwamen en gingen omdat ze zo vaak verhuisden, ‘maar’, zegt hij, ‘mijn vader was altijd mijn beste vriend’ — al was hij wel competitief.

Of hij nu met Christian basketbal speelde, een spelletje met zijn dochters deed of met familie en vrienden viste, Ron wilde altijd winnen.

‘Toen we opgroeiden, liet hij ons nooit winnen’, zegt Christian. ‘We moesten het verdienen, maar daardoor werden we er beter in. En die traditie gaat door met zijn liefde voor zijn kleinkinderen.’

Het viel Rons familieleden door de jaren heen op dat zijn leidinggevende taken in de kerk zijn vermogen om liefde en medeleven te tonen, de gevoelens van de Geest te uiten en anderen tot hun beste kunnen te inspireren, vergrootten. Toen Paxton, de kleinzoon van Ron en Melanie geboren was, leunde de familie zwaar op Rons geestelijk kracht en ondersteuning.

Paxton werd met een zeldzame genetische afwijking geboren en leed aan een scala van gezondheidsproblemen, hetgeen een

lichamelijke, emotionele en geestelijke beproeving voor de familie was. Ouderling Rasband noemde de tijd die op de geboorte van Paxton volgde ‘een smeltkroes van bijzondere lessen over de eeuwigheid.’⁴

Gedurende Paxtons drie korte jaren op aarde — er waren veel vragen en weinig antwoorden — was ouderling Rasband een geestelijke rots die zijn familie kracht uit de verzoening van Jezus Christus hielp putten.

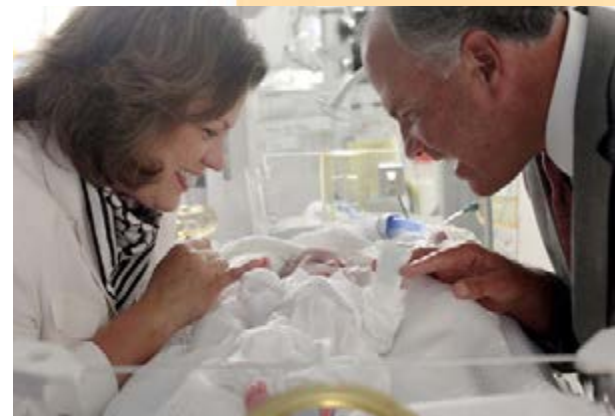
Toen zijn nieuwe roeping bekend werd gemaakt, waren veel familieleden en vrienden niet verbaasd. ‘Wie hem het beste kennen’, zegt Christian, ‘hieven de hand het hoogste op, toen hij als apostel werd gesteund.’

Ik zal dienen

In 1996, Ron was toen 45 en had een succesvolle carrière opgebouwd, werd hij als zendingspresident van het zendingsgebied New York North (New York) geroepen. Zoals de vroegere apostelen liet hij ‘meteen de netten achter’ (Mattheüs 4:20).

‘De roeping aanvaarden kostte maar een microseconde’, zegt ouderling Rasband. Hij zei tegen de Heer: ‘U wilt dat ik dien, dan zal ik dienen.’

Ron had tijdens zijn beroeps carrière een grote les geleerd: ‘Mensen zijn belangrijker

Linksboven: ouderling en zuster Rasband met kerkleden in New Delhi (India) in november 2015. Boven: ouderling en zuster Rasband toen hij zendingspresident in New York was (1996–1999); met kleinzoon Paxton door wie de familie ‘bijzondere lessen over de eeuwigheid’ leerde; bij de hoeksteenceremonie van de tempel in Sacramento (Californië).

dan al het andere.⁵ Met die kennis en de leiderscapaciteiten die hij nog verder had ontwikkeld was hij klaar om voltijds in het koninkrijk van de Heer te dienen.

Ron en Melanie vonden het zendingswerk in New York zowel een uitdaging als bezielend. Ron delegeerde gemakkelijk taken aan de zendingen, stimuleerde zo hun loyaliteit, en onderwees, bemoedigde en verhieft hen daarbij.

In 2000, slechts acht maanden nadat Ron en Melanie hun zending hadden beëindigd, werd Ron als zeventiger geroepen en is hij de kerk in die hoedanigheid door zijn voorbereiding, ervaring en vele talenten tot zegen geweest. Als lid van de Zeventig hield hij als raadgever in het presidium van het gebied Midden-Europa mede toezicht op het werk in 39 landen. Hoewel hij meer dan 40 jaar geleden van school is gegaan, voelt hij zich niet te oud om te leren. Vandaar dat de raad en begeleiding die hij van de senior autoriteiten kreeg meer dan welkom was toen hij toezicht hield op de gebieden Noord-Amerika-West, -Noordwest, en drie gebieden in de Amerikaanse staat Utah, als algemeen bestuurder van de afdeling tempelzaken werkzaam was, en toen hij in het Presidium der Zeventig nauw met de Twaalf samenwerkte.

Onlangs zei ouderling Rasband: 'Het is een grote eer en een voorrecht voor me dat ik de minste van de Twaalf ben en op allerlei manieren en in iedere situatie van hen leer.'⁶

'Wat zij wisten, weet ik ook'

Er hangen in het kantoor van ouderling Rasband twee schilderijen. Op een ervan zie je hoe mormoonse zendingen in de jaren vijftig van de negentiende eeuw een gezin in Denemarken onderwijzen. Op de andere predikt de 19de-eeuwse zending Dan Jones vanaf de rand van een put in Groot-Brittannië. De schilderijen (rechtsboven) herinneren ouderling Rasband aan zijn eigen voorouders.

'Deze pioniers van weleer gaven alles wat ze hadden voor het evangelie van Jezus Christus en lieten hun nakomelingen een legaat na dat ze richting geeft', zo heeft hij getuigd.⁷ Wat de voorouders van ouderling Rasband te midden van tegenslag en vervolging voortdreef, is hetzelfde wat hem geschikt maakt voor zijn roeping: kennis en een vast getuigenis van de Heer en zijn werk.

'Ik moet heel veel leren in mijn nieuwe roeping', heeft hij gezegd. 'Dat stemt mij erg nederig. Maar er is één aspect van mijn roeping dat ik kan doen. Ik kan in de hele wereld van de naam van Christus getuigen (zie LV 107:23). Hij leeft!'⁸

Als achterkleinzoon van de pioniers voegt hij daaraan toe: 'Wat zij voelden, voel ik ook. Wat zij wisten, weet ik ook.'⁹

En waar zij voor hun nageslacht op hoopten, wordt in het leven, de leringen en het dienstbetoon van ouderling Ronald A. Rasband verwezenlijkt, want hij volgt hun voorbeeld en eert hun erfgoed nu hij voortgaat als een van de bijzondere getuigen van de Heer. ■

NOTEN

1. Ronald A. Rasband, 'Ik sta sprakeloos', *Liahona*, november 2015, 89.
2. Ronald A. Rasband, 'Friend to Friend: Golden Nuggets', *Friend*, oktober 2002, 8.
3. Ouderling Ronald A. Rasband, 'Ik sta sprakeloos', 89.
4. Ronald A. Rasband, 'Bijzondere lessen', *Liahona*, mei 2012, 80.
5. Ronald A. Rasband, persconferentie, 3 oktober 2015.
6. Ronald A. Rasband, getuigenis, Priesthood and Family Department devotional, 1 december 2015.
7. Ouderling Ronald A. Rasband, 'Ik sta sprakeloos', 89.
8. Ronald A. Rasband, getuigenis.
9. Ronald A. Rasband, toespraak Pioneer Day, Tabernakel, Salt Lake City, 24 juli 2007.

Omdat ik jaren geleden inactief was geweest, kon een lid dat mij toen kende niet geloven dat ik als bisschop geroepen was.

Patrick J. Cronin III

Tijdens een LPC-vergadering zeiden de voltijdzendingen dat ze een lid van de wijk waren tegengekomen van wie de lidmaatschapskaart niet aanwezig was. Ik herkende de naam onmiddellijk en zei dat zij en ik jaren geleden in dezelfde wijk hadden gezeten.

Een van de zendelingen zei: 'Ja, bisschop, dat zei ze, en ze was nogal verbaasd dat u de bisschop was.'

Ik vroeg: 'Wat zei ze dan?'

Ze zeiden dat ze heel verbaasd leek en had gevraagd: 'Is *hij* de bisschop?'

Ik moest lachen en legde uit dat deze zuster mij dertig jaar eerder als een heel andere persoon had gekend.

Toen ik daar later over nadacht, bedacht ik hoeveel mijn leven de afgelopen ruim dertig jaar dat mijn gezin en ik lid van de kerk waren, was veranderd. Ik ken veel leden in onze wijk al twintig jaar en ik ben gemeentepresident en bisschop geweest, maar geen van deze leden kende met dertig jaar geleden. Hoewel ik af en toe over mijn verleden vertel om iets over bekering en de verzoening duidelijk te maken, weten de meeste leden van de wijk niet wat een ongelooflijke verandering ik als lid van de kerk heb ondergaan.

Ons gezin kwam in 1979 met de kerk in aanraking. Ik wist meteen dat ik daar thuishoorde. We lieten ons in juni

dopen, en aanvankelijk waren we allemaal actief. Maar ik ging al snel niet meer naar de kerk en verviel in mijn oude gewoonten. Ik twijfelde eigenlijk nooit echt aan de waarheid van het evangelie en de herstelling, maar ik vond dat ik geen goed lid van de kerk kon zijn.

Door mijn alcoholmisbruik vroeg mijn vrouw, die altijd actief is gebleven, in 1982 een echtscheiding aan. Mijn gezin woonde toen in de Amerikaanse staat Oklahoma, maar ik was teruggekeerd naar de staat Illinois, waar ik was opgegroeid. Ik stond op het punt om het belangrijkste in mijn leven kwijt te raken: mijn gezin.

Ik begon 's morgens en 's avonds geknield te bidden tot een God van wie ik niet eens wist of Hij wel bestond. En als Hij wel bestond, was Hij mij waarschijnlijk al lang vergeten. Drie maanden lang bad ik trouw. Toen ik op een ochtend aan het bidden was, voelde ik me opeens erg opgelucht en wist ik dat God bestond, dat Hij me kende en dat Hij me liefhad. Ik wist ook dat ik nooit meer een druppel alcohol zou drinken.

Die avond belde mijn vrouw me op en zei dat ze de echtscheidingspapieren ging opsturen die ik moest ondertekenen. Tijdens het gesprek zei ze plotseling: 'Je klinkt heel anders. Ik denk niet dat je ooit meer zult drinken, en ik zal die papieren verscheuren.' We gingen weer bij elkaar

IS *hij* DE BISSCHOP?

wonen, en twee jaar later werd onze derde zoon geboren.

Je zou verwachten dat ik ook weer actief in de kerk zou worden. Maar ik ben een koppig mens. Ik ging weer een tijdje naar de kerk en werd zelfs als leerkracht in het ouderlingenquorum geroepen. Maar ik voelde me al snel ongeschikt en werd weer inactief.

In 1991 verhuisden we naar een kleine gemeente. Enkele maanden voordat onze jongste zoon acht werd, vroeg mijn vrouw, die toen jeugdwerkpresidente was, aan hem door wie hij gedoopt wilde worden. Uiteraard wilde hij door zijn vader gedoopt worden. Mijn vrouw zei dat die kans erg klein was. Hij kon dat antwoord niet accepteren en ging aan de slag om zijn vader te activeren. Hij was nogal aanhoudend en al snel was ik scoutleider, en later kon ik mijn zoon dopen en bevestigen.

De acht maanden nadat ik weer actief was geworden, waren veelbewogen. We werden als gezin in de Chicagotempel

(Illinois) aan elkaar verzegeld en ik werd opnieuw als leerkracht in het ouderlingenquorum geroepen. Maar deze keer gaf ik de moed niet op. Toen werd ik als raadgever van de gemeentepresident geroepen. En vijf maanden daarna werd ik geroepen als gemeentepresident. Een maand of zo na mijn roeping dacht ik: ben *ik* echt gemeentepresident?

Ik heb in de loop der jaren veel heiligen verteld dat als ik vooruitgang in het evangelie kan maken, iedereen dat kan. Maar we moeten de ware kracht van de Heiland en zijn verzoening goed begrijpen en ons best doen om dichter bij Hem te komen.

Ik ben mijn vrouw, mijn kinderen, getrouwe huisonderwijzers, quorumleiders, bisschoppen en andere getrouwe heiligen die zo'n geweldig voorbeeld voor me zijn geweest eeuwig dankbaar. Het is inderdaad een voorrecht geweest om de afgelopen twintig jaar de Heer en de heiligen te dienen. Ik had nooit verwacht dat ik zo gezegend kon worden. ■

De auteur woont in Illinois (VS).

VERTALING VAN DE SCHRIFTEN:

IN DE taal VAN ONS hart

Wie bij het vertalen van de Schriften vanuit het Engels in een andere taal betrokken zijn geweest, klinkt het volgende bekend in de oren. Het gebeurt telkens weer:

Een jonge Armeniër met een exemplaar van het onlangs in zijn taal vertaalde Boek van Mormon in zijn hand benadert een lid van het desbetreffende vertaalteam: 'Dankuwel', zegt hij. 'Ik heb het Boek van Mormon in het Engels gelezen. Ik heb het Boek van Mormon in het Russisch gelezen. Ik heb het in het Oekraïens gelezen. Maar pas toen ik het in het Armeens kon lezen, werd het mij echt duidelijk. Toen ik het in het Armeens las, viel alles pas op zijn plek. Het voelde alsof ik thuiskwam.'

Thuiskomen

Als het evangelie van Jezus Christus ons geestelijke thuis is, dan mogen we verwachten dat het comfortabel en vertrouwd voelt. Thuis komen we tot rust. We worden er gesterkt. We praten er met onze dierbaren in de taal die we als kind geleerd hebben. Dat is de taal van ons hart. En aangezien het evangelie het hart moet raken, is het essentieel om de Schriften in de taal van ons hart te lezen.

De Leer en Verbonden zinspeelt daar ook op. Daarin openbaart de Heer dat door de sleutels van het priesterschap die het Eerste Presidium draagt 'de arm des Heren in macht zal worden geopend ter overtuiging van de natiën [...] van het evangelie van hun behoudenis.

'Want te dien dage zal het geschieden dat eenieder de volheid van het

**TALLOZE ERVARINGEN TONEN DE HAND VAN DE
HEER IN HET VERTALEN VAN ZIJN SCHRIFTEN.**

R. Val Johnson
Kerkelijke tijdschriften

*De Schriften raken
het hart dieper
wanneer we ze in
onze moedertaal,
de taal van ons
hart, lezen.*

Het volledige Boek van Mormon is in 89 talen vertaald, en delen van het boek zijn in nog eens 21 talen vertaald.

evangelie zal horen in zijn eigen tong, en in zijn eigen taal, door middel van hen die tot die macht zijn geordend, door de bediening van de Trooster, die op hen is uitgestort voor de openbaring van Jezus Christus' (LV 90:10–11).

Jim Jewell, die in het vertaalteam voor de Schriften op de hoofdzetel van de kerk gewerkt heeft, vertelt hoe iemand zich thuis kan voelen in de Schriften die in de taal van het hart vertaald zijn:

‘Voor de vertaling van het Boek van Mormon in het Sesotho, de taal die in de Afrikaanse land Lesotho gesproken wordt, moesten we iemand vinden die het werk van het vertaalteam kon helpen evalueren. De projectsupervisor, Larry Foley, kwam uit bij een lid van de kerk uit Lesotho dat aan de Utah State University gestudeerd had. De voertaal van het onderwijs in Lesotho is Engels. Deze zuster en haar kinderen hadden dus vanaf de eerste klas in het Engels les gehad, maar thuis spraken ze nog steeds Sesotho met elkaar.

‘Ze stelde zich voor het vertaalwerk beschikbaar. Haar evaluatie van de hoofdstukken die we haar stuurden, was inderdaad nuttig. We stuurden haar routinematig specifieke vragen inzake woordenschat en taalstructuur, waarop ze nuttig commentaar gaf. Het viel ons echter op dat ze los van onze vragen vele verzen geel gemarkeerd had. Toen we navraag over de gemarkeerde verzen deden, zei ze: ‘O, dat zijn verzen die mijn hart diep geraakt hebben die ik in het Engels nooit helemaal begrepen had. Ik heb

ze gemarkeerd zodat ik er met mijn kinderen over kon spreken.’”

Een model voor vertalingen van de Schriften

De vertaling van de Bijbel heeft een lange en fascinerende geschiedenis, die met de vertaling van delen van het Oude Testament uit het Hebreeuws in het Grieks begonnen is. Later werd de Bijbel uit het Grieks in het Latijn vertaald, en vanuit het

Latijn, Hebreeuws en Grieks in legio andere talen.¹ De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vertaalt de Bijbel dan ook niet in verschillende talen, maar maakt gebruik van versies die christenen met die desbetreffende moedertaal al als gezaghebbend erkennen.²

De kerk richt zich bij het vertalen van de Schriften voornamelijk op het Boek van Mormon (prioriteit één), de Leer en Verbonden en de Parel

‘WANT [...] HET [ZAL] GESCHIEDEN DAT EENIEDER DE VOLHEID VAN HET EVANGELIE ZAL HOREN IN ZIJN EIGEN TONG, EN IN ZIJN EIGEN TAAL, DOOR MIDDEL VAN HEN DIE TOT DIE MACHT ZIJN GEORDEND’ (LV 90:11).

HET VERTAALPROCES VOOR DE SCHRIFTEN

1 Goedkeuring om te vertalen

- Vertaling van de Schriften wordt verzocht door het gebiedspresidium als het aantal kerkleden dat de desbetreffende taal spreekt, toeneemt en als basiskerkmaterialen al in die taal vertaald zijn.
- Het verzoek wordt door diverse comités aan de hoofdzetel van de kerk beoordeeld, met inbegrip van leden van het Quorum der Twaalf Apostelen en het Eerste Presidium.

Fasen in het vertaalproces

Inleidende fase:

- Een bestaande Bijbelvertaling wordt voor kerkelijk gebruik uitgekozen.
- Basismaterialen worden eerst vertaald: *Gospel Fundamentals* (omvat fundamentele leerstellingen plus de naam van de kerk, de avondmaalsgebeden, het doopgebed en de geloofsartikelen), de brochure *Het getuigenis van de profeet Joseph Smith* en een webpagina op LDS.org.
- Conferentietoespraken kunnen mogelijk ook in de taal getolkt worden.

Fase 1:

- Boek van Mormon, Leer en Verbonden, Parel van grote waarde (ongeveer tien jaar werk).
- Fundamentele teksten zoals 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', 'De levende Christus: het getuigenis van de apostelen', geselecteerde lofzangen en *Predik mijn evangelie*.

van grote waarde. De taal van waaruit deze boeken worden vertaald, is het Engels, de taal waarin de profeet Joseph Smith ze geopenbaard heeft, de taal van zijn hart. Het proces voor de vertaling van de Schriften in andere talen dan het Engels zou mensen met enige kennis van de kerkgeschiedenis bekend moeten zijn. De profeet gebruikte min of meer hetzelfde proces om het Boek van Mormon in het Engels te vertalen.

Joseph Smith was een nederige boerenjongen die weinig onderwijs genoten had. Maar hij bezat de kwaliteiten en mogelijkheden die de Heer voor het te verrichten werk nodig had. Joseph en zijn familie werden inderdaad voorbereid en naar de juiste plaats geleid om dat werk tot stand te brengen.³

Joseph kreeg ook hulp — zowel hemelse als aardse — bij het vertalen van de Nephitische kronieken. De engel Moroni bezocht Joseph vier jaar lang elk jaar voordat hij de kroniek tevoorschijn mocht halen. We weten niet wat Moroni de profeet allemaal bijgebracht heeft, maar zijn bezoeken hebben hem kennelijk geestelijk en mentaal op de taak in het verschiep voorbereid.⁴

De Heer had tevens vooraf uitleggers bereid als hulpmiddel om een verloren taal te vertalen. Deze twee heldere stenen in metalen randen gezet plus een soortgelijk instrument, een zogeheten zienersteen, kwamen de profeet bij de vertaling van de Nephitische kronieken in het Engels van pas. De profeet heeft het proces niet nader toegelicht; hij getuigde

eenvoudigweg dat hij het Boek van Mormon 'door de gave en macht Gods' vertaald had.⁵

Naast de hemelse bijstand die hij ontving, kreeg Joseph ook aardse hulp in de vorm van schrijvers die zorgden voor het handgeschreven exemplaar dat uiteindelijk door anderen gezet, gedrukt, betaald en over de wereld verspreid werd.

De voorbereiding en hulp die Joseph bij zijn vertaalwerk genoot, zien we in zekere mate ook terug bij degenen die tegenwoordig de taak hebben om de Schriften te vertalen. Ook zij zijn door de Heer voorbereid en worden met de nodige hulp — zowel hemelse als aardse — in hun werk bijgestaan.

Een werk van openbaring

Het uiterst zorgvuldige vertaalproces gaat met een geestelijke energie gepaard die wellicht het beste met 'openbaring door beraadslaging' te omschrijven valt. De twee of drie geselecteerde vertalers werken met anderen in het proces samen. Ze worden bijgestaan door supervisors aan de hoofdzetel van de kerk, lokale revisoren, een lexicon ter referentie⁶, vertaalrichtlijnen, computerprogramma's en ondersteuning van kerkleiders tot aan het Eerste Presidium toe. (Zie het bijgaande schema.) Nadat het Eerste Presidium een vertaling definitief heeft goedgekeurd, wordt het werk gezet, gedrukt en verspreid. De vertaling van de Schriften wordt ook in digitale vorm op LDS.org geplaatst en in de Gospel Library app.

Deze gezamenlijke inspanning is intensief én geïnspireerd. Er komt speciale aandacht voor de kwaliteit van de inhoud en de opmaak aan te pas. Vertalingen worden op vele niveaus gereviseerd en geëvalueerd, met name op kerkelijk niveau waarbij de goedkeuring van de Heer gezocht wordt. Alleen met die goedkeuring krijgt een vertaling het groene licht. Hoewel het proces niet precies zo op openbaring gestoeld is als de profeet Joseph Smith het Boek van Mormon vertaald heeft, wordt het wel duidelijk door de Heer gestuurd — door zijn gaven en door zijn macht.

Dat wil niet zeggen dat een eerste vertaling altijd perfect is. Vaak komen er met de tijd zet- of spelfouten aan het licht, en stellen mensen die de Schriften lezen verbeteringen in grammatica en woordgebruik voor. Het gebeurt maar zelden dat er in leerstellige zin aanpassingen nodig zijn. In een dergelijk geval gebeurt dat op aanwijzing van het Eerste Presidium.

De Heer voorziet

De Heer steunt dit vertaalwerk ook op andere manieren. Het vertaalteam op het hoofdkantoor van de kerk meldt regelmatig dat de Heer bij een nieuwe behoefte in een oplossing voorziet.

Een van de vele voorbeelden: er was een vertaler nodig voor de vertaling en opname van kerkmaterialen in het Mam (een Mayataal die nog in Guatemala gesproken wordt). Onder de eerste zendelingen in Guatemala was een ouderling wiens grootvader

Mam gesproken had. De zending was in een stad opgegroeid en sprak alleen Spaans. Maar elke nacht verscheen zijn grootvader hem in een droom en leerde hem de Mam-taal. Die jonge zending werd de hoofdvertaler voor het Mam in de kerk.

Het vertaalwerk wordt vaak met veel opofferingen ter hand genomen. Afhankelijk van hun financiële situatie, bieden sommige vertalers hun diensten gratis aan en worden anderen ervoor betaald zodat ze hun tijd aan het vertalen kunnen wijden.

De man die een van de Urdu-vertalers voor de kerk werd, is in Pakistan lid van de kerk geworden terwijl hij als leerkracht werkzaam was. Zijn lidmaatschap kostte hem zijn baan, zijn huis (dat in beheer was van de school waar hij les gaf) en de scholing van zijn kinderen. Een supervisor voor kerkelijke vertalingen vroeg of hij zich als vertaler wilde inzetten en bood hem een bescheiden vergoeding aan. Nadat de man enkele maanden als vertaler aan de slag gegaan was, sprak hij met de supervisor en vroeg hij bedeesd of die een nieuwe balpen voor hem kon aanschaffen. De inkt van de pen die hij tot dan toe gebruikt had, was namelijk op. Pas toen ontdekte en corrigeerde de supervisor een administratieve fout die ertoe had geleid dat de vertaler veel minder kreeg dan waar hij recht op had.

Maar net zoals de Heer Joseph Smith op manieren zegende zodat hij zijn werk kon voltooien, zegen de Heer zijn vertalers ook. De vertaler van de Schriften in het Lets

Fase 2:

- Talloze andere materialen kunnen aangevraagd worden, zoals het tijdschrift *de Liahona*, lesboeken voor het seminarie en instituut, lesboeken voor de zondagslessen, lofzangen en kinderliedjes, materialen voor tempel en familiegeschiedenis, en tolken voor uitzendingen op ring- en regionaal niveau.

Belangrijke werkgroepen

Vertaalteam:

- Twee of drie tempelwaardige kerkleden met een goed begrip van het evangelie.
- Bijgestaan door vertaalrichtlijnen voor elk vers, een lexicon en een supervisor voor vertalingen aan de hoofdzetel van de kerk.

Kerkelijk evaluatiecomité:

- Drie tot vijf kerkleiders en -leidsters in het gebied.
- Geroepen en aangesteld om de vertaling mede te controleren op leesbaarheid en leerstellige juistheid.
- Woorden worden alleen veranderd als alle comitéleden er unaniem mee instemmen en de veranderingen met de vertaalrichtlijnen stroken.

Leden-proeflezers:

- Lokale kerkleden lezen de vertaling ook door.
- Ze geven feedback over de duidelijkheid en geschiktheid van de bewoordingen.
- Een duidelijke vertaling zorgt ervoor dat de Heilige Geest van de waarheid van de leringen kan getuigen.

Het vertaalproces voor de Schriften behelst zowel het hoofd als het hart, zowel mentale vaardigheid als geestelijk inzicht.

was bijvoorbeeld een advocaat die in Rusland rechten gestudeerd had, waar hij zich tot het herstelde evangelie bekeerd had. Hij zette later in Letland zijn kantoor op. Hij was tevens als gemeentepresident werkzaam. Hij had het razend druk, maar de kerk had hem en zijn bedrevenheid in het Engels nodig.

Hij vroeg tijd om over het verzoek te bidden, want als hij het aannam,

zou dat, volgens zijn reactie aan de vertegenwoordiger van de kerk, 'mijn kinderen eten uit hun mond wegnemen'. Na gebedsvolle overweging ging hij akkoord, maar hij vroeg de Heer ook hem met de middelen te zegenen om het moeilijke, geestelijk veeleisende, tijdrovende werk te doen.

Hij begon dagelijks een uur eerder naar zijn advocatenkantoor te gaan en in dat uur aan de vertaling van

het Boek van Mormon te werken. Hij was veel eerder klaar dan de vijf jaar die het proces gewoonlijk in beslag neemt. Hij heeft in feite een van de snelste vertaling geleverd sinds Joseph het Boek van Mormon in ruwweg zestig dagen vertaald had.

Er zijn nog veel meer ervaringen aan te halen die de hand van de Heer in het vertalen van zijn Schriften illustreren. Ze maken allemaal duidelijk dat dit zijn werk is en dat het Hem nauw aan het hart ligt. Hij bereidt mensen voor om zijn werk te doen. Hij bereidt de hulpmiddelen die ze nodig hebben om het werk te bespoedigen. En Hij inspireert en zegent hen terwijl ze ermee bezig zijn.

Het resultaat is een wereld verrijkt met het woord van God dat aan zijn kinderen gegeven is in de taal van hun hart. ■

HET VERTALEN VAN DE HEILIGE SCHRIFTEN IS DUIDELIJK HET WERK VAN DE HEER. HIJ BEREIDT MENSEN VOOR MET DE HULPMIDDELEN DIE ZE NODIG HEBBEN OM HET WERK TE BESPOEDIGEN, EN HIJ INSPIREERT EN ZEGENT HEN TERWIJL ZE ERMEE BEZIG ZIJN.

NOTEN

1. Zie de achtdelige reeks 'How the Bible Came to Be', Lenet H. Read, gepubliceerd in de *Ensign* tussen januari en september 1982.
2. Zie bijvoorbeeld 'Church Edition of Spanish Bible Now Published', mormonnewsroom.org.
3. Zie Matthew S. Holland, 'Het pad naar Palmyra', *Liahona*, juni 2015, 14–19.
4. Zie Kent P. Jackson, 'Moroni's Message to Joseph Smith', *Ensign*, augustus 1990, 12–16.
5. Joseph Smith, in de inleiding tot het Boek van Mormon. Zie voor een uitgebreide beschrijving van Joseph Smiths vertaling van het Boek van Mormon Gospel Topics, 'Book of Mormon Translation', topics.lds.org.
6. Het lexicon geeft definities van elk woord in de Engelse Schriften, zodat vertalers de betekenis van de woorden beter kunnen begrijpen. Woorden hebben vaak meer dan één betekenis, zodat vertalers zich op context, inspiratie en teamwork moeten verlaten voor de juiste oplossing. Bij sommige vragen over de betekenis geeft het Eerste Presidium de doorslag.

**President
Russell M. Nelson**

President van
het Quorum der
Twaalf Apostelen

MOMENTEN MET

Een van de beste manieren voor oudere echtparen om geweldige herinneringen te creëren, is het vervullen van een zending.

oudere zendingen

Als onze vrienden van zestig of zeventig jaar iets vergeten, noemen we dat geheugenverlies als grapje vaak een 'seniorenmoment'. Maar ik wil graag een ander soort seniorenmoment bespreken — een moment dat zo geweldig is dat het een eeuwige herinnering wordt. Dat is het moment waarop een zendingsechtpaar beseft dat ze doen wat de Heer van hen verwacht. Op die gedenkwaardige momenten beseffen ze dat:

- Ze veel levenservaring, talenten, vaardigheden en evangeliekennis hebben, die ze kunnen gebruiken om anderen tot zegen te zijn.
- Hun voorbeeld is een zegen voor hun kinderen en kleinkinderen.
- Tijdens hun zending sluiten ze blijvende vriendschappen.
- Hun huwelijk wordt elke dag sterker.
- Het is heerlijk om in zijn naam werkzaam te zijn.

Momenten in de maak

Mijn dierbare oudere echtparen, dergelijke momenten zijn voor velen van u in de maak. Denk aan het verhaal dat ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft verteld over een ouder zendingsechtpaar in Chili. Een van de ouders van een jonge zending was overleden. De zendingspresident was zo ver weg dat hij de zending niet snel kon bereiken.

'Maar er was een lief [begripvol] zendingsechtpaar in de buurt', zegt ouderling Holland. 'Zij gingen naar die

zending toe, zorgden liefdevol voor hem en troostten hem totdat de zendingspresident persoonlijk contact met hem kon opnemen. We hadden geweldige jonge zendingen in ons zendingsgebied, maar geen van de jonge, ongehuwde zendingen had voor die zending kunnen doen wat dat echtpaar kon doen.'¹

Hun vaardigheid was medeleven tonen op een bijzonder moeilijk moment. Ze maakten zich geen zorgen over het spreken van een andere taal. Ze spraken de taal van christelijke liefde. Ze maakten zich geen zorgen over het missen van een verjaardag van een kleinkind of de zegen van een baby, hoe belangrijk die gebeurtenissen ook zijn. Ze deden hun best om te doen wat de Heer van hen verwachtte om een van zijn kinderen tot zegen te zijn. En omdat zij gewillig waren, konden zij Hem vertegenwoordigen.

Dienstbetoon komt zelden gelegen

Het is waar dat geen enkele oudere zending het makkelijk vindt om van huis te gaan. Dat gold ook voor Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor of Wilford Woodruff. Zij hadden ook kinderen en kleinkinderen, en zij hielden net zoveel van hun gezin als wij. Maar zij hadden de Heer lief en wilden Hem dienen. Op een dag ontmoeten we wellicht deze getrouwe dienstknechten, die aan de basis van deze bedeling hebben gestaan. Als dat moment aanbreekt, zullen we blij zijn dat we ons niet hebben verscholen toen we hadden moeten dienen.

Sommige echtparen willen dienen terwijl ze thuis blijven wonen. Na een beroerte was Aase Schumacher Nelson (geen familie) aan een rolstoel gekluisterd. Ze was bang dat haar levenslange wens om met haar man op zending te gaan niet door kon gaan. Toen vertelde een buurman hun over zijn kerkwerkzending in het voorraadhuus voor bisschoppen. Vol goede moed spraken ze met een supervisor van het voorraadhuus. Ze vulden hun papieren in, en werden geroepen om twee dagen per week in het dichtstbijzijnde voorraadhuus te dienen.

‘Het is zo gemakkelijk om achterover te leunen en te denken:

“O, ik ben niet meer nodig”, zegt Aase Nelson. ‘Maar nu weet ik dat ik *wel degelijk* nodig ben. En dat is een getuigenis voor mij.’

Een zendingspaar in Seoul (Zuid-Korea) geniet van het samen dienen.

U bent wel degelijk nodig.

Als u in de verleiding komt om te denken dat u niet nodig bent, wil ik u ervan verzekeren dat u dat wel bent. Er is geen zendingspresident in de kerk die niet graag meer zendingsechtparen in zijn zendingsgebied wil hebben. Oudere echtparen zijn een steun voor de jonge zendingen. Ze geven de nodige steun waardoor anderen hun taken beter kunnen uitvoeren. En kunt u zich voorstellen hoe belangrijk het is voor een leider die nog maar pas lid van de kerk is om ervaren kerkleden te kunnen raadplegen? Oudere echtparen zijn vaak letterlijk het antwoord op de gebeden van bisschoppen en gemeentepresidenten.

We moedigen zendingspresidenten aan om echtparen uit te zoeken die aan de behoeften in hun zendingsgebied kunnen voldoen. Bisschoppen zoeken echtparen uit die op zending kunnen gaan. Op LDS.org staan pagina's vol met mogelijkheden voor oudere echtparen. Maar echtparen kunnen bovenal in gebed gaan en onze hemelse Vader

vragen of de tijd rijp is om op zending te gaan. Van alle kwalificaties is een *verlangen* om te dienen wellicht de belangrijkste (zie LV 4:3).

Nu ik het werk van oudere zendingen prijs, besef ik dat er velen zijn die dat werk zouden willen doen, maar er niet toe in staat zijn. Het is van belang dat beperkingen zoals leeftijd of een slechte gezondheid goed worden ingeschat, en datzelfde geldt voor belangrijke behoeften van familieleden. Als u heel graag zou willen dienen, maar bepaalde beperkingen u daarvan weerhouden, kunnen anderen uw armen en benen zijn en kunt u het benodigde geld verstrekken.

Oudere echtparen, wie u ook bent of waar u zich ook bevindt, ga alstublieft in gebed over deze mogelijkheid om als oudere zending geweldige herinneringen te creëren. Onze hemelse Vader zal u laten weten wat u kunt doen. ■

NOOT

1. Jeffrey R. Holland in Joseph Walker, 'Elder Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries', *Deseret News*, 14 september 2011, 3.

Boven: De Malmroses bespreken regelmatig met president Robison hoe ze hun talenten voor anderen kunnen inzetten. Boven: Jonge zendingen in het opleidingscentrum voor zendingen in Accra (Ghana) zeggen dat ze de steun van ouderling en zuster Malmrose ervaren alsof een tweede moeder en vader aan hun zijde meewerken.

VANUIT HUIS OF WEG VAN HUIS

Zendingsechtparen op leeftijd 'komen helpen' vanuit hun eigen huis of weg van huis in wijken en gemeenten, zedingskantoren, bezoekerscentra, tempels, binnensteden, medische hulpverlening, loopbaancentra, zelfredzaamheidsprogramma's, verslavingsherstelprogramma's, familie-geschiedenis, documentenconservatie, de kerkelijke onderwijsinstellingen, public affairs, humanitaire diensten en meer. En er zijn steeds meer echtparen nodig.

Zendelingen op leeftijd:

GEWILD,
GEZEGEND
EN GELIEFD

*Als zendingsecht-
paar dienen kan
wel eens flexibeler,
goedkoper en fijner
zijn dan u denkt.*

Richard M. Romney

Kerkelijke tijdschriften

‘KUNT U KOMEN HELPEN?’

Die vraag hadden Gerald en Lorna Malmrose uit Washington (VS) al eerder beantwoord. Ze zeiden ja toen hun voormalige bisschop, die op dat moment zendingspresident was, vroeg of ze met hem in West-Indië konden dienen. Ze zeiden weer ja toen hun ringpresident hen op een kerkwerkdiening aan de hoofdzetel van de kerk in Salt Lake City (Utah) riep om met computers en op de personeelsafdeling te werken.

Toen hun voormalige bisschop en zendingspresident, Reid Robison, weer belde, nu als president van het opleidingscentrum voor zendelingen in Accra (Ghana), vroeg hij of de Malmroses wederom hulp konden bieden.

‘We wisten dat we op de Heer konden vertrouwen’, zegt ouderling Malmrose. ‘Dus besloten we weer op Hem te vertrouwen.’ Ze zeiden ja, vulden hun aanbevelingsformulieren in, ontvingen hun oproep en waren al gauw in Ghana.

Als echtpaar dienen

De ervaringen van de Malmroses illustreren enkele niet altijd even bekende beginselen over echtparen op leeftijd die een zending vervullen:

- *Er zijn twee soorten zendingen.* (1) De president van de kerk roept echtparen op leeftijd op zending om te dienen vanuit hun eigen huis of weg van

huis. (2) Een ringpresident roept echtparen voor een kerkwerkdiening om deeltijds, van 8 tot 32 uur per week, in een lokale of regionale behoefte te voorzien. Gewoonlijk wonen en werken ze in hun eigen omgeving, maar soms dienen ze ergens anders.

- *Zendingspresidenten worden aangemoedigd om echtparen te vinden die hun zendingsgebied van dienst kunnen zijn, en echtparen mogen hun voorkeuren aangeven.* ‘We zeggen niet dat echtparen hun eigen zendingstaak kunnen bepalen’, legt ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen uit. ‘Een roeping blijft een roeping. [Maar] we praten met onze echtparen op leeftijd over hun voorkeuren en nemen alles in overweging om ze te laten dienen waar en hoe ze willen dienen.’¹
- *Zendingspresidenten overleggen met echtparen hoe ze hun vaardigheden en capaciteiten het beste kunnen inzetten.* ‘Wil je als echtpaar op leeftijd zo goed mogelijk uit de verf komen,’ zegt president Robison, ‘dan moet je kunnen werken op een gebied waar je hart ligt en waarvan je het idee hebt dat je met je vaardigheden iets te bieden hebt.’

President Robison wist bijvoorbeeld dat ouderling Malmrose Frans spreekt, wat nuttig is omdat veel Afrikanen Frans spreken. ‘Ik had voor hem het regelen

STEL U BESCHIKBAAR

‘We hebben behoefte aan veel meer zendingsechtparen. [...] Stel u beschikbaar. [...] U krijgt niet zo vaak de kans in uw leven om [zo] de fijne geest en voldoening te ervaren door samen [...] in dienst van de Meester werkzaam te zijn.’

President Thomas S. Monson, ‘Nu we elkaar weerzien’, *Liahona*, november 2010, 6.

van reizen en visa in gedachten’, zegt president Robison. ‘Maar toen hij hier aankwam, merkte ik dat daar niet zijn echte interesse lag. Ik vroeg hem toen zijn computervaardigheden in te zetten. Hij heeft ons vele uren bespaard.’ Ouderling Malmrose biedt ook hulp aan met name de Franstalige zendingen om namen voor te bereiden en tempelwerk voor hun familieleden te doen. Zuster Malmrose is gediplomeerd medisch assistente en werkt met de arts en verpleegkundige van het zendingsgebied.

Hij bereidt de weg

Net als de Malmroses hebben andere echtparen eveneens gemerkt dat de Heer de weg bereidt als ze op Hem vertrouwen. Dat was ook het geval voor Alvin en Corazon Rieta uit Kawit, Cavite in de Filipijnen.

‘Twee jaar vóór ons besluit om op zending te gaan, waren we met vastomlijnde plannen voor ons familiebedrijf bezig’, licht ouderling Rieta toe. ‘Onze zoon en dochter waren afgestudeerd en konden het van ons overnemen, maar we vroegen ons af wie er eventuele problemen met de zaak zou oplossen en hoe klanten op onze plannen zouden reageren.’

Zuster Rieta was daarnaast bezorgd om haar bejaarde moeder achter te laten. ‘Ik was bang dat ze zou komen te overlijden terwijl we weg waren’, zegt ze. ‘Ik voelde me ook niet capabel genoeg om het evangelie te prediken.’

Ze spraken met hun bisschop en met een echtpaar dat onlangs in Davao gediend had. ‘Ze getuigden allemaal krachtig dat de Heer elk echtpaar zou leiden in hoe ze hun mogelijkheden thuis, met hun familie en de financiële middelen voor hun zending moeten regelen’, zegt zuster Rieta.

‘Terwijl we naar leiding zochten,’ zegt ouderling Rieta, ‘vloeden onze angsten weg — onze zaak liep goed ondanks bepaalde

moeilijkheden, onze klanten gaven blijk van hun blijdschap en steun, en onze familieband werd hechter door de gezamenlijke zorg voor onze zieke moeder. We begonnen in te zien dat de Heer ons werkelijk zou helpen.’

Ouderling en zuster Rieta zijn nu in het zendingsgebied Cagayan de Oro (Filipijnen) werkzaam en bieden daar steun aan leden en leidinggevenden.

Er is veel wat u kunt doen

Sommige echtparen laten zich afschrikken door lichamelijke beperkingen, maar Keith en Jennilyn Mauerman uit Utah (VS) niet. Keith moest jaren geleden, vier maanden na hun huwelijk in de Los Angelesstempel (Californië), in actieve militaire dienst. Als leider van een van de luchtlandingstroepen liep hij voor de andere soldaten uit toen een landmijn explodeerde. Hij raakte beide benen kwijt. Toen hij weer thuiskwam, stond Jennilyn hem terzijde.

‘Ik wist dat ik me geen zorgen hoefde te maken,’ zegt Keith, ‘want we hebben een eeuwig huwelijk. Mijn vrouw heeft me door dik en dun gesteund. En ze steunt me nog steeds elke dag.’

Toen zuster Mauerman met pensioen ging, besloten ze op zending te gaan. Maar zou ouderling Mauerman met twee geamputeerde benen een probleem opleveren? ‘Er zijn altijd dingen die ik *niet* kan doen,’ zegt hij, ‘maar er zijn ook heel veel dingen die ik *wel* kan doen. We wisten dat er vast ergens een plek voor ons was.’

Op de aanmeldingsformulieren vinkte hij aan dat hij in de krijgsmacht gediend had. Al snel kregen ze een telefoontje van de afdeling voor militaire relaties van de kerk. ‘Ik had een ID-kaart waarmee ik militaire bases mocht betreden, dus vroegen ze of ze ons voor een zending voor militaire relaties mochten aanbevelen.’

De Mauermans werden op zending geroepen naar een militaire basis in North Carolina

(VS). Ouderling Mauerman vertelt: ‘Op het bord bij de poort staat “Fort Bragg, Home of the Airborne.” Toen de bewaker ons groette met het luchtlandingsmotto “All the Way!” had ik dat al in jaren niet meer gehoord. Ik voelde me thuis, al was ik nooit eerder in Fort Bragg geweest. Ik wist dat onze zendingsoproep perfect bij ons paste en dat de Heer me indachtig was.’

‘We gaven lessen over zelfredzaamheid, veerkracht en over het versterken van de huwelijksband’, zegt zuster Mauerman. ‘We wilden ons verhaal er eerst niet bij halen, maar merkten dat het juist van doorslaggevende

zich zorgen. Hoewel ouderling Romrell als jonge zending in Brazilië gediend had, was zijn Portugees behoorlijk weggezakt. En zuster Romrell sprak helemaal geen Portugees. Met de nodige studie en inzet kwam ouderling Romrells kennis van het Portugees echter weer terug en boekte zuster Romrell vooruitgang. Een ukelele hielp daar ook bij.

‘Ik was niet echt van plan hem mee te nemen,’ zegt zuster Romrell, ‘maar ouderling Romrell werd ertoe geïnspireerd, en het is wonderlijk om te zien wat die betekend heeft. Als we onderzoekers onderwijzen en mensen heractiveren en begeleiden, is het leuk om het instrument

Ouderling en zuster Rieta hebben financiële zorgen achter zich gelaten en vervullen een zending in hun eigen land, de Filipijnen.

Voor de Mauermans past een zending op het gebied van militaire relaties perfect bij hen. ‘We voelen ons thuis’, zeggen ze.

De Romrells waren geïnspireerd om een ukelele mee te nemen en gebruiken de universele taal van muziek als ze mensen bezoeken en lofzangen zingen.

betekenis bleek. Soldaten met hun echtgenotes keken naar ons en zeiden: “Als jullie het kunnen, kunnen wij het ook.”

De Mauermans hadden zo’n positieve ervaring in North Carolina dat ze hun diensten opnieuw aanboden. Tegenwoordig reizen ze twee keer per week circa 60 kilometer van hun huis in Orem naar Salt Lake City om op het kantoor van de afdeling voor militaire relaties van de kerk te werken. Ze geven tevens les aan echtparen op leeftijd in het opleidingscentrum voor zendingen in Provo. Daar merken ze dat er in vrijwel elke groep wel iemand is die obstakels overwonnen heeft om een zending te vervullen.

Universele talen

Randy en Lou Ellen Romrell uit Utah waren naar het zendingsgebied Cuiabá (Brazilië) geroepen en ze maakten

erbij te pakken om ze lofzangen te laten zingen. Wij leren zo de taal en de lofzangen dragen ertoe bij dat de Geest sterk aanwezig is.’

Hoewel ze nog aan haar vaardigheden in de Portugese taal werkt, is ze wel vloeiend in muziek. ‘Muziek verbindt mensen met elkaar’, zegt ze. ‘Ook al versta ik niet alles wat ze tijdens een bezoek zeggen, we voelen ons verbonden wanneer we zingen.’ De Romrells waren uitgenodigd om in scholen over de Amerikaanse feestdag Thanksgiving te spreken. Ze zongen lofzangen over dankbaarheid — begeleid door de ukelele. Zuster Romrell gebruikt ook een conventioneel instrument, de piano, om de lofzangen in de kerk te begeleiden.

En het Portugees? ‘Zelfs als je het niet vloeiend spreekt, zijn een paar woorden al nuttig’, zegt ze. ‘Gewoon hallo

'WAT GIJ WILT ZAL 'K WEZEN'

'Als ik denk aan de grote behoefte aan zendingen op leeftijd, denk ik altijd aan die geliefde lofzang "Ik ga daar waarheen Gij mij zendt" (*Lofzangen*, nr. 179) en de daarin vervatte boodschap "wat Gij wilt zal 'k wezen, o Heer".'

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen.

ECHTPAREN GEVRAAGD

'Onze boodschap aan al onze echtparen op leeftijd is simpel: we hebben u hard nodig. We doen er alles aan om het voor u zo gemakkelijk mogelijk te maken om op zending te gaan. [...] De tijden schreeuwen erom. Er zijn mensen die u nodig hebben. Ga — alstublieft.'

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen, *Deseret News*, 14 september 2011.

zeggen en mensen groeten doet al wonderen. Laat ze weten dat je aan het leren bent. Houd het simpel en vertrouw op de Geest.' En de Geest is uiteraard nog een taal die iedereen kan verstaan.

Vanuit huis dienen

Paul en Mar Jean Lewis uit Utah hadden samen al drie zendingen vervuld: in de Palmyratempel (New York); in de Hongkongtempel (China); en in Kroatië, Servië en Slovenië voor seminaries en

zuster Lewis, 'onder wie enkelen die van het pad afgedwaald zijn. Als we zien dat ze terugkomen, verordeningen ontvangen en naar de tempel gaan, is dat een geweldige zegen.'

'Veel echtparen denken wel eens aan een zending, maar maken zich zorgen over wat ze met hun huis of hun auto moeten doen of wat ze in hun familie allemaal zullen missen', zegt ouderling Lewis. 'Wij kunnen gewoon in ons eigen huis blijven wonen en onze eigen auto gebruiken. Wij zijn ook van harte welkom op activiteiten van de familie, zolang die

De Lewises genieten van de omgang met voltijdzendingen en leden uit hun eigen ring.

De Sorensens geven schoolkinderen op de Cookeilanden steentjes om ze eraan te herinneren 'rotsvast in Christus te blijven'.

instituten. Ze waren zich op nog een zending aan het voorbereiden toen hun ringpresident vroeg: 'Zijn jullie bereid om hier in onze eigen ring te dienen en het zendingswerk in dit gebied te steunen?'

'We wonen hier pas, dus was het een prachtige gelegenheid', zegt zuster Lewis. 'We dienen samen met de jonge zendingen, hebben nauw contact met de zendingspresident, gaan naar districts- en zonebijeenkomsten en werken met wijkzendingsleiders.' Daarnaast bezoeken ze onderzoekers en minderactieve leden.

'We hebben fijne mensen ontmoet die we anders nooit gekend zouden hebben,' zegt

maar niet met onze zendingstaken botsen. We konden zelfs de geboorte van een kleinkind meemaken.'

Zegeningen voor de familie

Aan de andere kant zeggen Jill en Kent Sorensen, die uit dezelfde ring komen, dat een zending weg van huis hun familie ten goede gekomen is. Zuster Sorensen zegt: 'Je hoort echtparen vaak zeggen dat ze niet op zending kunnen gaan vanwege hun kleinkinderen, getrouwde kinderen die het moeilijk hebben, dochters die in verwachting zijn, bejaarde ouders — en ga zo maar door. Familie is een prioriteit en je mist ze elke dag. Maar

op zending gaan geeft de krachtige boodschap af dat zendingswerk ook belangrijk is.’

Bovendien, merkt ouderling Sorensen op, ‘zijn er tegenwoordig zoveel manieren om te communiceren dat je altijd wel contact kunt houden’.

De Sorensens zijn hun zendingsreis drie jaar geleden begonnen, toen hun bisschop aan hen vroeg maandelijks haardvuuravonden te houden voor echtparen die een zending overwogen. ‘Nadat we er steeds over gepraat hadden,’ zegt zuster Sorensen, ‘wilden we zelf graag gaan!’ Ze ontvingen een zendingsoproep naar de Cookeilanden, waar Jills grootouders vijftig jaar daarvoor gediend hadden.

Echtparen over de hele wereld zeggen dat samen anderen helpen ook hun eigen huwelijksband versterkt en ze dichter tot onze hemelse Vader brengt.

Nu geven ze onder andere Bijbelles op scholen.

‘We leggen uit dat Christus de rots is’, zegt ouderling Sorensen. ‘We geven de leerlingen een steentje en moedigen ze aan rotsvast in Christus te blijven. Nu zeggen mensen overal waar we zijn “Rotsvast!” wanneer ze ons zien.’

Kom helpen

Als u een voltijdzending of kerkwerkdzending overweegt, zouden al deze echtparen u de vraag stellen die president Robison aan Gerald en Lorna Malmrose stelde: ‘Kunt u komen helpen?’ En zij zullen u vertellen dat de volgende belofte opgaat, in welke hoedanigheid u ook meedoet: u bent gewild, u kunt iets bijdragen, en u zult gezegend en geliefd worden. ■

NOOT

1. ‘Elder Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries’, *Deseret News*, 14 september 2011, deseretnews.com.

VEEL MANIEREN OM TE DIENEN

Bekijk actuele mogelijkheden, hoor van mensen die momenteel dienen en vind antwoorden op vragen op lds.org/callings/missionary.

GEMAKKELIJKER DAN OOI

Flexibele beleidsregels maken het voor echtparen gemakkelijker om een zending te vervullen.

- Echtparen op een kerkwerkdzending kunnen thuis wonen en lokaal werkzaam zijn.
- Echtparen gaan 6, 12, 18 of 23 maanden op zending. Echtparen kunnen korter dan 18 maanden in het buitenland op zending gaan als zij de vervoerskosten betalen.
- Echtparen mogen hun zending voor ernstige familie-omstandigheden op eigen kosten voor korte tijd onderbreken (in de regel zeven tot tien dagen).
- De kosten voor huisvesting zijn begrensd. Echtparen betalen niet meer dan een bepaald bedrag aan woonlasten, waaronder huur, energie, water en woninginrichting.
- De woonruimte is veilig en comfortabel. Zendingengebieden of gebiedskantoren zorgen voor woonruimte die schoon, bescheiden ingericht en economisch is.
- Dagindelingen zijn minder strak en zwaar. Van echtparen wordt niet verwacht dat ze dezelfde dagindeling en activiteiten aanhouden als de jonge alleenstaande zendelingen.
- Er is vaker contact met familieleden. Echtparen mogen geregelder met hun familieleden contact hebben dan jonge zendelingen.

ALS
pornografie
ons persoonlijk
raakt —

MAN EN VROUW
hebben allebei
behoefte aan genezing

*Ik heb ondervonden
dat zowel de man als
de vrouw de genezende
kracht van de Heiland
kan ontvangen als de
man met een pornografie-
verslaving worstelt.*

Anoniem

Gedurende mijn eerste half jaar als bisschop vertrouwden een aantal echtparen in mijn wijk me toe dat de echtgenoot in de relatie met pornografie worstelde. Sommige vrouwen waren helemaal van de kaart omdat ze het verschrikkelijke geheim net ontdekten hadden, anderen wisten het al maanden en zelfs jaren.

Ik heb met al die koppels meegeleefd en heb de verlossende kracht van de Heiland gevoeld door regelmatig en zorgvuldig met die broeders te spreken om hen te helpen

met het afschudden van de ketenen die hen wilden vastbinden (zie 2 Nephi 9:45).

Maar ik heb de Geest misschien wel het sterkste gevoeld in mijn gesprekken met hun echtgenotes. Ik heb ontdekt dat, hoewel sommige wonden nog erg nieuw zijn en anderen al jarenlang littekens dragen, al die zusters met een hevige geestelijke pijn moeten omgaan die veroorzaakt wordt door vragen zoals 'Is het mijn schuld dat hij zich niet aangetrokken voelt tot mij?' of 'Waarom wil hij zich inbeelden dat hij met iemand anders is in plaats van met mij?'

Aangezien de echtgenoot de overtreiding begaan heeft, denkt een bisschop misschien dat de man de genezende kracht van de Heiland het meeste nodig heeft. Maar ik heb ontdekt dat de behoefte van de vrouw aan genezing van pijn en trauma even groot is als de behoefte van de man aan genezing van zonde en dwangmatige drang.

In zijn preek tot de Nepheten veroordeelde de profeet Jakob de mannen voor hun ontrouw aan hun vrouw, 'wier gevoelens in vele gevallen buitengewoon teer en kuis en zacht [waren] voor het aangezicht van God, hetgeen God welgevallig is' (Jakob 2:7). Hij zei verder: 'Gij hebt op het hart van uw teergevoelige vrouwen getrapt [...] door het slechte voorbeeld dat gij hun hebt gegeven; en het snikken van hun hart stijgt op tot God tegen u' (Jakob 2:35). Ik heb dat snikken van dichtbij meegemaakt. Hun tranen zijn niet alleen het gevolg van het verraad dat de vrouw door het pornografiegebruik van haar man ervaart, maar ook van de vernederende woorden en het norse gedrag die uit zijn innerlijke strijd voortvloeien. Het is namelijk niet ongebruikelijk dat een man die door de mand valt zijn echtgenote de schuld van zijn gedrag geeft, waarbij hij haar verwijt wat ze wel of niet gedaan heeft. Het is helaas ook niet ongebruikelijk dat zijn vrouw die beschuldigingen ter harte neemt en ze zelfs gelooft.

Ik heb in mijn kantoor met zo'n koppel gesproken. De echtgenoot had een paar dagen eerder bekend dat hij al sinds zijn jeugd aan pornografie verslaafd was. Toen zijn

vrouw naar een ZHV-les luisterde die gebaseerd was op de toespraak 'Bescherming tegen pornografie — een gezin waarin Christus centraal staat' van zuster Linda S. Reeves in de algemene aprilconferentie van 2014, herkende ze veel van de neigingen die de leerkracht beschreef in het kritische gedrag van haar man tegenover haar. Na de les confronteerde ze haar man met de vraag en die bekende het geheim dat hij al die tijd verzwegen had. Zo werd haar reeds beschadigde gevoel van eigenwaarde verergerd door een intens gevoel van wrok. Tijdens mijn eerste gesprek met hen dachten ze niet dat ze hun huwelijk konden redden. Ik verzekerde hun dat er hoop was, gaf ze wat raad en nodigde ze uit om terug te komen en afzonderlijk met me te spreken.

Ter voorbereiding van die gesprekken bad ik vurig en nam ik de suggesties in Ministering Resources op LDS.org

PRIESTERSCHAPSLEIDERS KUNNEN HELPEN

Als leidinggevendens spreken met de huwelijkspartner van een lid dat met pornografie worstelt, zijn hun inspanningen om ervoor te zorgen dat die partner zich gehoord en begrepen voelt wellicht even belangrijk als welke raad ze ook kunnen geven. Overweeg deze suggesties uit Ministering Resources (ministering.lds.org):

- Houd regelmatig een gesprek en bied steun.
- Beklemtoon dat de Heiland de huwelijkspartner van de pornografiegebruiker persoonlijk kan genezen (zie Alma 7:11 en Mattheüs 11:28–30).
- Nodig de persoon indien gepast uit om de bijeenkomsten van een verslavingsherstelgroep van de kerk of een vergelijkbare steungroep bij te wonen.
- Laat de huwelijkspartner inzien dat hij of zij zelf inspiratie kan ontvangen om duidelijke grenzen in de relatie en het gezin te bepalen.
- Help de huwelijkspartner in zijn of haar vriendenkring of familie een vertrouwenspersoon te zoeken die hem of haar blijvend kan steunen.
- Laat de pornografiegebruiker verantwoordelijkheid voor zijn of haar daden nemen en steun zijn of haar huwelijkspartner.
- Overweeg om de huwelijkspartner van de pornografiegebruiker professionele hulp aan te bevelen. Zoek naar plaatselijke diensten die in overeenstemming met de evangeliebeginselen zijn.

Onder: Kerri was er kapot van toen ze vernam dat haar man met een pornografieverslaving worstelde, maar ze kreeg hoop en genezing dankzij Jezus Christus en zijn verzoening.

door, vooral in het gedeelte over het steunen van de vrouw van een pornografiegebruiker. Ik las er het volgende: 'Uit uw liefde en bezorgdheid voor haar en voor haar man. Maak haar duidelijk dat ze niet verantwoordelijk is voor het pornografiegebruik of slechte gedrag van haar man en dat ze misbruik niet hoeft te tolereren.'

Toen ik met die zuster sprak, paste ik deze raad toe en verzekerde ik haar dat het gedrag van haar man niets met haar of met wat ze wel of niet had gedaan te maken had. Het draaide om zijn eigen inwendige worsteling. Ik zag een golf van opluchting en troost over haar heen komen toen ze die woorden begreep en ze van de Geest de bevestiging ontving dat ze waar waren. Aan het eind van het gesprek vroeg ze me om een priesterschapszegen. Ik besepte dat ik de enige was wie ze om zo'n zegen kon vragen, aangezien ze haar familieleden en vrienden liever niet over de situatie wilde vertellen.

Om het genezingsproces te bevorderen, nodigde ik de man uit om de bijeenkomsten van een plaatselijke verslavingsherstelgroep van de kerk bij te wonen en moedigde zijn vrouw aan om naar een groep voor huwelijkspartners en familieleden te gaan. Ze vertelde me dat ze veel troost putte uit de bijeenkomsten met zusters die begrepen wat ze doormaakte en dat ze hoop kreeg door echtparen te zien

die dezelfde beproeving doorstaan hadden en er samen uitgekomen waren.

Het is nu een aantal maanden na mijn eerste gesprek met dat echtpaar. Mijn liefde en bezorgdheid voor hen zijn door onze vele gesprekken toegenomen. Hoewel ik beseft dat hun verdere leven niet zonder tegenslagen zal verlopen, ben ik telkens blij als de echtgenoot weer een maand niet aan lust en pornografie toegegeven heeft en het gevoel van eigenwaarde en het zelfvertrouwen van de vrouw merkbaar toenemen.

In de gesprekken die ik onlangs met ze had, waren het leed en de tranen uit onze eerste gesprekken door regelmatig glimlachen en zelfs gelach vervangen. Maar het beste resultaat is waarschijnlijk hoop — de hoop dat ze hun huwelijk niet alleen kunnen redden, maar er ook iets moois van kunnen maken dat tot hun verhoging leidt.

Ik beseft helaas dat niet ieder echtpaar hetzelfde resultaat oogst. Sommige huwelijken stranden omdat de pornografiegebruiker geen vooruitgang wil maken. Ongeacht het pad dat de echtgenoot kiest, heb ik echter ondervonden dat de raad om de vrouw te helpen, geïnspireerd is. Ik hoop dat geen enkele zuster in een dergelijke situatie ooit het gevoel heeft dat haar bisschop haar vergeet, verkeerd beoordeelt of niet begrijpt. De hulp van de bisschop is een belangrijk kanaal waardoor de Heiland zijn kracht stuurt om elk hart — zelfs een hart dat 'met diepe wonden doorstoken' is (Jakob 2:35) — volledig te genezen. ■

RAAD EN TROOST VOOR HUWELIJKSPARTNERS

'Wij, leidinggevend, maken ons ook grote zorgen over de huwelijkspartners en kinderen van hen die onder een pornografieverslaving lijden. Ouderling Richard G. Scott heeft gepleit: "Als u zelf vrij bent van ernstige zonden, hoeft u niet nodeloos onder de gevolgen van andermans zonden te lijden. [...] U mag mededogen voelen. [...] Toch moet u zich niet verantwoordelijk voelen voor die daden." Weet dat u er niet alleen voor staat. Er is hulp beschikbaar. Er worden verslavingsherstelbijeenkomsten voor huwelijkspartners gehouden, inclusief telefonische bijeenkomsten, die huwelijkspartners in staat stellen om in te bellen en vanuit hun eigen huis aan een bijeenkomst deel te nemen.'

Linda S. Reeves, tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium, 'Bescherming tegen pornografie — een gezin waarin Christus centraal staat', *Liahona*, mei 2014, 16.

Wachters OP DE TOREN

‘Op uw muren,
Jeruzalem, heb ik
wachters aangesteld.
Nooit zullen zij zwij-
gen, heel de dag en
heel de nacht niet.
U die het volk aan de
Heere doet denken,
gun u geen rust.’

Jesaja 62:6

Wachters

Wachters waren schildwachten die op een muur of in een toren op de uitkijk stonden en waarschuwden voor gevaren die van veraf naderbij kwamen. Ze dienden ter bescherming van steden en wijngaarden, akkers of weidegrond.

Soorten torens

Torens in een stadsmuur werden doorgaans bij een poort of op een hoek gebouwd (zie 2 Kronieken 26:9). In de toren bij de poort en op de hoek had men vanuit de verhoogde positie zicht op naderend gevaar en kon men aanvallen van vijanden afslaan (zie 2 Kronieken 26:15).

Burcht- of vestingtorens

waren doorgaans vrijstaande bouwwerken op hoger gelegen grond of andere strategische locaties. Soms waren ze groot genoeg om als schuilplaats voor alle burgers van een stad te dienen wanneer men aangevallen werd (zie Richteren 9:46–52).

Torens in wijngaarden, op akkers of op weidegrond waren kleine bouwwerken die de gewassen en kudden tegen rovers en wilde dieren moesten beschermen (zie 2 Kronieken 26:10; Jesaja 5:2; 27:3). Beneden in de toren werd vaak gereedschap bewaard.

DE PLICHT OM TE WAKEN

‘Door de eeuwen heen hebben profeten hun plicht vervuld door de

mensen te waarschuwen voor de gevaren die hen bedreigden. De apostelen van de Heer hebben de plicht om te waken over hen die antwoorden op levensvragen zoeken, hen te waarschuwen en de hand te reiken.’

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘God staat aan het roer’, *Liahona*, november 2015, 25.

Wachters op de toren:

Hebben zicht vanuit een verhoogde positie. Als Gods geroepen en bevoegde dienstknechten worden profeten van de wereld afgezonderd. Zij komen dichterbij Hem en zien dingen vanuit een hemels perspectief.

Zien dingen die anderen niet kunnen zien. ‘Een ziener kan weten van dingen die voorbij zijn, en ook van dingen die zullen komen, en door hen zullen alle dingen worden geopenbaard of, liever gezegd, geheime dingen zullen openbaar worden gemaakt, en verborgen dingen zullen aan het licht komen, en dingen die niet bekend zijn, zullen door hen worden bekendgemaakt, en tevens zullen door hen dingen worden bekendgemaakt die anders niet bekend konden zijn’ (Mosiah 8:17).

Zijn waakzaam. Profeten hebben de plechtige taak om ons voor naderende gevaren te waarschuwen. Ze zullen dat blijven doen, ongeacht de publieke opinie of trends in de samenleving.

Waarschuwen voor zaken terwijl ze nog ver weg zijn. ‘Een profeet keurt zonde af en wijst op de gevolgen ervan. Hij predikt gerechtigheid. Bij tijd en wijle kan een profeet geïnspireerd worden om de toekomst te voorspellen voor het welzijn van de mensheid.’ (Gids bij de Schriften, ‘Profeet’, lds.org/scriptures/gs.)

Bieden veiligheid en bescherming. Als we de waarschuwingen van profeten ter harte nemen, kunnen we veiligheid vinden en de rampen vermijden die ons wellicht individueel of collectief treffen als we niet luisteren. ■

BIJBELSE FEITEN

In het Oude Testament wordt de Heer soms met een burcht- of vestingtoren als toevluchtsoord vergeleken (zie Psalmen 18:3; 61:4;

Spreuken 18:10; 2 Samuel 22:3).

Profeten worden soms met wachters vergeleken (zie Jesaja 62:6; Jeremia 6:17; Ezechiël 3:17; 33:7; Hosea 9:8; Micha 7:4).

‘Ik heb u aangesteld tot wachter over het huis van Israël. Wanneer u uit Mijn mond een woord hoort, moet u hen namens Mij waarschuwen’ (Ezechiël 3:17; zie ook Ezechiël 33:1-7).

EEN TWEEDE KANS

De eerste keer dat ik hem ontmoette, had ik mijn viool bij me.

Hij slofte naar me toe terwijl ik de kantine binnenliep, met de vioolkist tegen mijn been bungelend.

‘Viool’, zei hij terwijl hij op me afkwam.

‘Ja’, zei ik.

Ik had nooit echt met iemand gepraat die een handicap had en wist verder niets te zeggen. Hij volgde me naar mijn tafel en ging naast me zitten, op mijn vioolkist wijzend.

‘Viool’, zei hij weer.

Ik opende de kist en zijn ogen straalden. Hij zat nogal hardhandig aan de snaren. Mijn hart bonsde bij de gedachte dat een van de snaren van mijn viool zou knappen, waarop ik de kist voorzichtig sloot. Hij omhelsde me stevig voordat hij vertrok.

Ik zag hem daarna regelmatig.

Telkens als hij me zag, sloeg hij zijn armen om mijn schouders terwijl hij me op het hoofd kuste.

De rest van mijn tijd op de middelbare school probeerde ik hem uit de weg te gaan zodra ik hem zag aankomen. Als hij me toch wist te vinden en me met zijn omhelzingen en natte kussen overlaadde, liet ik hem met een geforceerde glimlach een paar tellen begaan, waarna ik me zonder iets te zeggen snel uit de voeten maakte.

‘O nee’, mompelde ik toen ik hem op mijn laatste concert met het schoolorkest zag. Na het concert slenterde hij op me af. Ik stond met mijn vrienden buiten de aula na te praten.

Mijn vrienden keken toe hoe hij met een grijns en open armen voor een omhelzing op me afkwam.

‘William!’

Ik draaide me om en zag een vrouw op een drafje op ons afkomen.

‘Sorry’, zei ze, haar arm in de zijne stekend. ‘William houdt van viool. Hij smeekte me om hem vanavond naar dit concert mee te nemen. Laten we gaan, lieverd.’

Tot dat moment had ik niet beseft dat ik zijn naam niet eens kende.

Ik had William twee jaar eerder ontmoet, maar was

steeds zo druk geweest om hem te ontwijken dat ik nooit de moeite genomen had om hem echt te leren kennen. Toen ik

William en zijn moeder zag vertrekken, werd ik door schaamte overspoeld.

Jaren later, nadat ik getrouwd was, schonk ik het leven aan een prachtig jongetje met het syndroom van Down. We noemden hem Spencer. Ik moest bij de aanblik van mijn zoontje vaak aan William denken. Ik vroeg me af of Spencer hetzelfde mee zou maken. Zouden mensen hem mijden omdat hij te veel kuste of te stevig omhelsde? Zouden zijn leeftijdsgenoten zich met zijn beperkingen geen raad weten?

Toen Spencer vier maanden was, nam ik hem voor een afspraak mee naar ons plaatselijke ziekenhuis. Terwijl ik hem uit de auto haalde, zag ik twee mensen uit het ziekenhuis komen. Vol ongeloof besepte ik dat het William en zijn moeder waren.

‘William!’ riep ik met bonkend hart uit toen we dichterbij kwamen.

‘Hallo!’ Hij sjokte met een brede grijns op zijn gezicht het parkeerterrein over. Hij stak zijn hand uit en pakte de mijne met een enthousiaste handdruk beet.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg ik hem.

‘Viool’, zei hij, met stralende ogen van blijdschap.

Viool. Hij herkende mij ook nog. ‘Ja,’ bracht ik er met een betraande lach uit, ‘ik speelde viool.’

Onder het praten zond mijn hart een dankgebed omhoog voor de tedere barmhartigheden van een liefdevolle Vader in de hemel die wist hoe graag ik William had willen weerzien. Ik ben dankbaar dat God me zag — een worstelende jonge moeder overstelpt door de gezondheidsproblemen van haar zoontje en bezorgd over zijn toekomst — en me liet ervaren dat Hij met ons begaan is. ■

Kaylee Baldwin (Arizona, VS)

Ik hoorde dat de vrouw een grote hoeveelheid muntjes op de balie legde om te betalen.

GA HAAR HELPEN

Ik stond in de rij bij het tankstation. Voor me stond een moeder met twee kleine kinderen. Ze wilde voor drie dollar tanken en twee ijsjes kopen.

Ik kon zien dat ze erg arm waren. De kinderen waren blootsvoets en droegen versleten kleding.

Ik hoorde dat de vrouw een grote hoeveelheid muntjes op de balie legde om te betalen.

Toen ik voor mijn benzine had betaald, liep ik naar buiten en wierp een blik op de auto van de moeder. Het was een oude auto die vrij veel benzine verbruikte.

Ik voelde mee met die moeder en haar twee kinderen. Maar ik startte mijn motorfiets en reed weg.

Binnen een minuut hoorde ik een stem: 'Ga haar helpen.' Ik kreeg die influistering twee keer.

Ik schudde mijn hoofd en redeneerde dat ze al lang weg zou zijn. En wat zou ik tegen haar moeten zeggen?

Ik hoorde de stem duidelijk voor de derde keer: 'Ga haar helpen!'

Ik reed terug naar het tankstation en probeerde te bedenken wat ik zou zeggen als ze daar nog was.

Bij het tankstation zag ik dat haar autoportieren openstonden. Zij zat achter het stuur en haar kleine kinderen zaten achterin hun ijsje te eten.

Ik deed een schietgebedje en vroeg onze hemelse Vader wat ik moest zeggen. Dezelfde stem zei: 'Stel jezelf voor en vraag of ze hulp nodig heeft.'

Ik liep naar haar auto toe en stelde mezelf voor. Ik zei tegen haar dat ik het gevoel had dat ik haar moest vragen of ze hulp nodig had.

Ze begon te huilen en zei: 'Ik heb net tot Jezus gebeden en Hem gevraagd of Hij iemand kon sturen om me te helpen.'

Onze hemelse Vader had haar gebed verhoord. Ik betaalde om haar tank te vullen en gaf haar het telefoonnummer van de president van ons ouderlingenquorum die op zoek was naar personeel. Ik weet niet hoe het met die jonge moeder is afgelopen, maar ik ben dankbaar dat ik gehoor heb gegeven aan de influistering om haar te helpen. ■

Thomas Robbins, Californië (VS)

NIET SCHIETEN!

Bob en ik zaten in onze politieauto te wachten tot er zich iemand op straat vertoonde. We waren twee uur eerder met onze surveillance begonnen toen we de auto hadden gezien die via de politieradio was genoemd.

‘Overval aan de gang’, hadden ze via de radio doorgegeven. ‘Twee

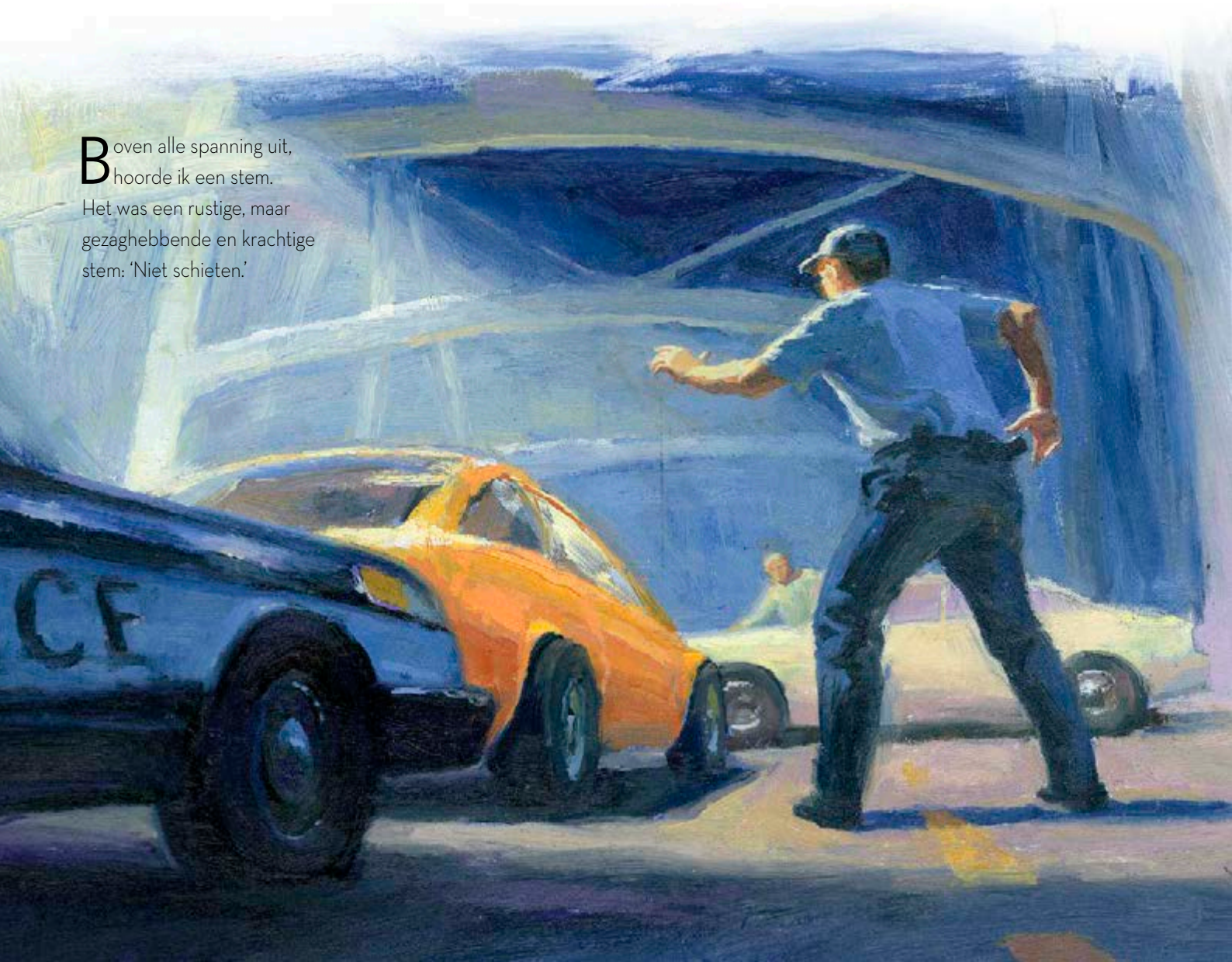
mannen, allebei gewapend. Ze zijn in een oranje auto gezien. Volgens getuigen zijn de mannen gewelddadig en bereid om te schieten.’

Er waren in die buurt al verscheidene gewapende overvallen gepleegd. Ondanks onze inspanningen waren de misdadigers steeds ontsnapt. Maar

daar dacht ik niet meer aan zodra ik twee mannen uit een huis in de donkere straat zag komen die in de oranje auto stapten. Ze kwamen onze kant op.

‘We hebben hulp nodig’, zei ik. ‘De verdachten rijden vanaf onze locatie naar het noorden.’

Boven alle spanning uit, hoorde ik een stem. Het was een rustige, maar gezaghebbende en krachtige stem: ‘Niet schieten.’

De andere agenten, in burger en in een ongemarkeerde auto, gingen vóór de verdachten rijden, en wij erachter. Toen de drie auto's een brug op waren gereden, stopten de andere agenten midden op de weg vóór de oranje auto en wij pal erachter om de verdachten vast te zetten. De auto stopte bijna meteen en beide mannen doken weg.

'Stap uit de auto, met beide handen boven het hoofd!' riep ik zodra ik uit de auto was gestapt. Niemand reageerde.

Ik had me schrap gezet en stond klaar om te vuren. Ik zei opnieuw: 'Stap uit de auto, met beide handen boven het hoofd! Nu metéén!'

Plotseling werd de bestuurder zichtbaar. Hij draaide zich naar me om. Ik kon iets glimmends in zijn hand zien.

Mijn training en gezonde verstand vereisten dat ik zou schieten om mijn leven te redden. Maar boven alle spanning uit, hoorde ik een stem. Het was een rustige, maar gezaghebbende en krachtige stem: 'Niet schieten.'

Ik was bang dat ik elk moment neergeschoten kon worden, maar ik wachtte totdat iemand in de auto eerst zou schieten. Maar de bestuurder stak zijn handen omhoog, met iets in zijn hand wat op een pistool leek, en liet zijn handen toen weer zakken.

'Blijf zitten!' riep ik toen ik naar de auto rende. 'Verroer je niet!'

Het leek wel een tv-serie, totdat ik me realiseerde dat de misdadigers daadwerkelijk twee angstige jonge vrouwen waren. Wat een pistool

leek, was in feite de gesp van de veiligheidsgordel.

De meisjes hadden de auto aan hun vrienden uitgeleend. Ze hadden geen idee wat de jongens hadden gedaan.

'Ik dacht dat je doodgeschoten zou worden, Cal!' zei Bob later tegen me. 'Ik stond op het punt om te schieten. Ik weet niet waarom ik dat niet deed.'

De twee agenten in de ongemarkeerde auto zeiden hetzelfde, hoewel niemand anders de stem had gehoord. Ik weet dat alleen hemelse machten deze meisjes van de dood hadden gered, en vier agenten ervan hadden weerhouden om een tragische vergissing te begaan. Door deze ervaring weet ik zeker dat onze hemelse Vader voor ons welzijn zal ingrijpen. ■
Anoniem

MOEDIG ZE AAN OM HET BOEK VAN MORMON TE LEZEN

Toen we in het zendingsgebied Genève (Zwitserland) werkzaam waren, werd ik geroepen en aangeesteld als gemeentepresident, en mijn vrouw als ZHV-presidente. Samen werkten we hard om deze noodlijdende gemeente nieuw leven in te blazen. Hoewel de gemeente in 1960 was opgericht, waren er al jarenlang geen dopelingen geweest en was er al vijftien jaar niemand uit de gemeente op zending gegaan.

Het was duidelijk dat we de hulp van de Heer nodig hadden om iets aan de talrijke problemen in de gemeente te doen. Nadat ik over de vele problemen in de gemeente had gebeden, kreeg ik deze influistering van de Geest: 'Moedig de leden aan om het Boek van Mormon te lezen. Dan zul je succes hebben.'

We maakten meteen plannen om de leden aan te moedigen het Boek van Mormon te lezen.

De resultaten waren uitzonderlijk. Vrede en de Geest keerden terug in de gemeente. Er sloten zich nieuwe gezinnen bij de kerk aan. Een jongeman kreeg het verlangen om te dienen en ging op zending. Verscheidene huwelijken werden sterker en gezinnen werden hechter. Deze gemeente maakt ook nu nog vooruitgang.

Samen met de leden van de gemeente zagen wij de wonderbaarlijke kracht van het Boek van Mormon. Het is echt de sluitsteen van onze godsdienst en van ons getuigenis van het evangelie en van Jezus Christus. We hebben het met heel ons hart lief. Het is een bron van oneindige en onveranderlijke kennis.

Ik heb van deze ervaring geleerd dat het Boek van Mormon het betrouwbaarste hulpmiddel is waarmee onze broeders en zusters de schaduw van geestelijke duisternis kunnen ontvluchten die de aarde bedekt. Dit boek leidt tot gemoedrust, vreugde, geluk en een sterk verlangen om de Heiland, Jezus Christus, te volgen. ■

Emilien Rioux, Quebec (Canada)

Satans vervalsingen

herkennen

Dennis C. Gaunt

Ik stopte in de supermarkt een paar dollarbiljetten in mijn portemonnee. Mijn oog viel op een van de biljetten. Het kwam mij voor dat de groene kleur ietsje lichter was dan de andere, dus keek ik er nog eens goed naar. Ik merkte dat de beeltenis van president George Washington er minder scherp uitzag. Zelfs het papier voelde anders. Het was vals! De winkelbediende ruilde het om voor een echt dollarbiljet en gaf het valse biljet vervolgens aan de winkelmanager.

Sindsdien heb ik vaak aan dat valse dollarbiljet gedacht. Ik vroeg me af hoelang het al in omloop was en hoeveel mensen er in de loop der jaren ingetrapt waren. Als ik zelf niet goed opgelet had, was ik er wellicht ook ingetrapt. Maar door het met het echte biljet te vergelijken en meer op de verschillen dan op de overeenkomsten te letten, merkte ik dat het vals was.

Het Boek van Mormon staat vol voorbeelden van geestelijke vervalsers, die Satans methoden van leugens en bedrog volgden om er zelf beter van te worden. Als we hun trucs en

tactieken bestuderen, gaan we hun misvattingen en gebreken opmerken, net zoals een geoefend oog het verschil tussen echt en vals geld leert opmerken. Hoe meer we ons oog in het herkennen van de verschillen oefenen, hoe beter we in staat zijn de vervalsers in deze tijd te ontmaskeren en hun leugens te weerstaan.

Inlichtingen over Satans vervalsingen verkrijgen

Satan wil ons weg leiden met zijn geestelijke vervalsingen van eigen makelij, en als we niet oppassen, trappen we erin. President Joseph F. Smith (1838–1918) heeft gewaarschuwd: ‘Satan is een vaardige imitator, en naarmate er steeds meer waarheid van het evangelie aan de wereld wordt gegeven, verspreidt hij steeds meer valse leerstellingen. Wees op uw hoede voor zijn valse geld, want u kunt er alleen maar teleurstelling, ellende en geestelijke dood mee kopen.’¹

We kunnen ons het beste tegen Satans vervalsingen wapenen door de waarheden van het evangelie zo

Wanneer we met geestelijke vervalsingen te maken hebben, staat het Boek van Mormon ons ten dienste om te bepalen wat wel en niet waar is.

goed mogelijk te kennen. Hoe grondiger onze kennis van de waarheid, hoe gemakkelijker we de verschillen opmerken wanneer Satan ons zijn vervalsingen voorhoudt. Op die momenten moeten we dus op de verschillen en niet zozeer op de overeenkomsten letten, net zoals ik met mijn dollarbiljetten deed. Want op die manier komen de leugens altijd aan het licht.

President Ezra Taft Benson (1899–1994) heeft verklaard: ‘Het Boek van

Mormon ontmaskert de vijanden van Christus. [...] Met zijn oneindige voorkennis heeft God het Boek van Mormon zo samengesteld dat wij kunnen herkennen en weten hoe we de valse educatieve, politieke, religieuze en filosofische denkbeelden van onze tijd kunnen bestrijden.⁷²

We zijn in oorlog met Satan. Net als een leger moeten we weten wat de vijand van plan is. Weten waar en wanneer de vijand zal aanvallen,

bijvoorbeeld, kan van onschatbare waarde zijn. Dergelijke informatie verzamelen noemen we ook wel 'inlichtingen verkrijgen'. Inlichtingen over onze vijand plaatsen ons in een voordeelpositie. Het Boek van Mormon kan ons helpen 'inlichtingen te verkrijgen' over Satans valse praktijken.

Vleitaal is vals

Ruim de helft van de vervalsers in het Boek van Mormon gebruikt

vleitaal en een charismatische persoonlijkheid om hun doelen te bereiken. Sherem had bijvoorbeeld 'een volmaakte kennis [...] van de taal van het volk; daarom kon hij veel vleierij en veel overredingskracht toepassen, volgens de macht van de duivel' (Jakob 7:4). Koning Noachs goddeloze priesters spraken 'ijdele en vleiende woorden' (Mosiah 11:7), die het volk tot afgoderij en allerlei goddeloosheid aanzetten.

Korihor boekte in zijn tijd dezelfde resultaten en ‘verleidde het hart van velen’ (Alma 30:18). Amalickiah en Gadianton waren allebei bedreven in het gebruik van vleierende woorden, waarmee zij legers aan goddeloze aanhangers achter zich kregen (zie Alma 46:10; Helaman 2:4).

Dat gebeurt niet zomaar. Vleierij is oppervlakkig, onoprecht, hol en overdreven. Nephi waarschuwde voor mensen die ‘op die wijze valse en ijdele en dwaze leerstellingen leren, en in hun hart opgeblazen zijn en trachten hun plannen diep te verbergen voor de Heer; en hun werken zullen in de duisternis zijn’ (2 Nephi 28:9).

Vleierij wordt vaak gebruikt om te misleiden; er ligt doorgaans een bijbedoeling of verborgen agenda aan ten grondslag. Vleierij gaat meer over stijl dan inhoud, en streelt de ijdelheid en hoogmoed van de natuurlijke innerlijke mens. De profeten van de Heer vertellen ons echter de eenvoudige maar belangrijke waarheden die we *moeten* horen.

Vleierij is de taal die Satan spreekt. President James E. Faust (1920–2007), tweede raadgever in het Eerste Presidium, heeft uitgelegd: ‘[Satans] stem klinkt vaak zo redelijk en zijn boodschap lijkt vaak zo gemakkelijk te rechtvaardigen. Ze is een aantrekkelijke, intrigerende stem die zacht van toon is. Ze klinkt niet hard of vals. Niemand zou naar Satans stem luisteren als die scherp of gemeen klonk.’²⁵

‘[Satans stem] is een aantrekkelijke, intrigerende stem. [...] Niemand zou naar Satans stem luisteren als die scherp of gemeen klonk.’

Als de wereld ons een idee, filosofie of opvatting voorschotelt die alleen onze ijdelheid of hoogmoed lijkt aan te spreken of die gewoon te mooi klinkt om waar te zijn, dienen we direct op onze hoede te zijn. Ga ervan uit dat die ideeën vals zijn. Vergelijk ze met de waarheden die de profeten van de Heer ons leren. Let op de verschillen, niet op de overeenkomsten, en de valse ideeën worden zonneklaar.

Nehor — een populaire vervalser

Nehor paste Satans methode van vleierij vrijelijk toe. Laten we hem als praktijkvoorbeeld van een geestelijke vervalser onder de loep nemen. Nehor, wiens leer het idee van een verlosser leek te omarmen, was een

populaire en charismatische predikant onder de Nephieten. Nehor wist vele volgelingen voor zich te winnen met zijn boodschap ‘dat het gehele mensdom ten laatsten dage behouden zou worden’ en ‘het eeuwige leven [zou] hebben’ (Alma 1:4).

Zien we in waarom Nehors boodschap zo aantrekkelijk is? Hij predikte een soepele en zorgeloze God — een God die iedereen liefheeft en iedereen dus, hoe dan ook, zal behouden. Doe gewoon wat je zelf wilt, want het is allemaal OK. Die verleidelijke filosofie werd in de tijd van Nehor door het volk net zo aangehangen (zie Alma 1:5) als door velen in onze tijd. Mensen zien een vrijkaartje naar de hemel kennelijk wel zitten.

Wat was dan het probleem met Nehors boodschap? Laten we nog eens naar de hoofdpunten van zijn argument kijken.

- God heeft alle mensen geschapen — waar.
- God heeft alle mensen lief — waar.
- We hoeven niet bang te zijn voor God — waar.
- We dienen ons in het idee van verlossing te verheugen — waar.

Tot zover zijn er vele overeenkomsten tussen wat Nehor predikte en evangeliewaarheden. Maar bedenk dat we, net als bij vals geld, op de verschillen en niet op de overeenkomsten moeten letten. Laten we Nehors laatste punt dus nader bekijken:

- God zal iedereen het eeuwige leven schenken — niet waar!

Dat is het belangrijke verschil waardoor we weten dat Nehor een geestelijke vervalser is. Verlossing van de lichamelijke dood *is* voor iedereen gewaarborgd, maar verlossing van de geestelijke dood is van onze oprechte bekering afhankelijk. Als wij ons bekeren, dan kunnen wij het eeuwige leven verwerven (zie Jakob 6:11). Maar van meeliften is geen sprake.

Gideon en Alma herkenden de vervalser

Nehors goddeloosheid kwam aan het licht toen hij Gideon, een

rechtschapen leraar in de kerk van God, tegenkwam. Gideon was jaren eerder tegen koning Noach opgestaan en had dus ervaring met geestelijke vervalzers (zie Mosiah 19:4–8). Nehor ‘begon heftig met hem te redetwisten om het volk der kerk weg te kunnen leiden; maar [Gideon] weerstond hem, hem terechtwijzend met de woorden Gods’ (Alma 1:7). Gideon herkende Nehor als vervalser. Na zijn ontmaskering ging Nehor op een van Satans andere methoden over — moord. Maar Gideons dood was niet tevergeefs. Het volk bracht de vervalser Nehor voor Alma om berecht te worden.

Alma zag in dat Nehor niet alleen schuldig was aan priesterbedrog en moord, maar ook dat als priesterbedrog vrij spel onder het volk kreeg, ‘dat hun algehele vernietiging [zou] betekenen’ (Alma 1:12). Nehor werd daarom ter dood veroordeeld en onderging ‘een oneervolle dood’ (Alma 1:15).

Gideon en Alma zijn ons tot voorbeeld. Als we de Geest bij ons hebben, zullen we de dingen zien en horen ‘zoals ze werkelijk zijn’ (Jakob 4:13). We zullen Satans valse en snode plannen ‘met volmaakte kennis’ herkennen, ‘even duidelijk als het verschil tussen het daglicht en de donkere nacht’ (Moroni 7:15).

Onze ‘valse’ vijand is slim, maar net als Gideon en Alma kunnen wij goed ingelicht en slimmer zijn. Net zoals ik de verschillen tussen mijn

SATAN VERSPREIDT LEUGENS

‘Satan, onze tegenstander,

wil dat we mislukken. Hij verspreidt leugens om ons geloof te vernietigen. Hij maakt ons wijs dat twijfelaars, sceptici en cynici ontwikkeld en intelligent zijn, terwijl mensen die in God en zijn wonderen geloven naïef, blind of geheersenspoeld zijn. Satan beweert dat het cool is om aan geestelijke gaven en de leringen van ware profeten te twijfelen.’

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, ‘Wees niet bevreesd, geloof alleen’, *Liahona*, november 2015, 78.

twee dollarbiljetten gestaag begon te herkennen, kunnen wij ons oog, ons verstand en onze geest oefenen om de verschillen tussen waarheid en leugens te herkennen. Doen wij dat, dan zullen wij de vervalzers ontmaskeren en hun leugens weerstaan. ■

De auteur woont in Utah (VS).

NOTEN

1. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5de ed. (1939), 376.
2. *Leringen van kerkpresidenten: Ezra Taft Benson* (2014), 140–141.
3. Zie James E. Faust, ‘De krachten die ons zullen redden’, *Liahona*, januari 2007, 4.

Zegeningen tellen in Madagaskar

Mindy Anne Selu

Kerkelijke tijdschriften

Nadat de eerste zwangerschap van zijn vrouw in een hartverscheurende miskraam uitmond was, voelde Solofo Ravelojaona dat hun gebeden een jaar later met hun tweede zwangerschap verhoord werden. Hij en zijn vrouw, Hary Martine, beschouwen de geboorte van hun dochter als een van hun grootste zegeningen. Solofo legt uit: ‘Omdat we God gevraagd hebben en Hij ons haar gegeven heeft, hebben we haar een naam gegeven die, in het Malagasi, “Gods antwoord” betekent.’

Solofo, een jongvolwassene uit Madagaskar, houdt zich vast aan de wetenschap dat God gebeden verhoort en de getrouwen op zijn tijd zegent. ‘Het leven is zwaar,’ zegt Solofo, ‘en als mensen niet krijgen wat ze willen, vragen sommigen zich af: waarom moet mij dit overkomen? Ze verlaten misschien de kerk of trekken hun geloof in God in twijfel. Maar wanneer we het evangelie naleven en de Schriften lezen, wordt het gemakkelijker. Als je het evangelie echt naleeft, kun je de zegeningen echt zien.’

Het leven in een land met ernstige problemen, zoals extreme armoede, instabiliteit binnen de overheid, een gebrekkige infrastructuur en natuurrampen, maakt duidelijk waarom Solofo zegt dat het leven zwaar is. Maar voor hem wegen de zegeningen die uit het naleven van het evangelie voortvloeien ruimschoots tegen alle moeilijkheden op. ‘Ik kan de zegeningen die ik ontvang niet eens tellen, zolang ik het evangelie maar naleef’, zegt hij.

Omdat de kerk in Madagaskar nog relatief nieuw is (de eerste gemeente werd in 1990 gesticht), zijn de geruchten en misvattingen over de kerk volgens Solofo het moeilijkste aspect van het lidmaatschap. Solofo merkt op dat mensen, net zoals in Lehi’s visioen van de boom des levens, ‘het evangelie wellicht niet van ganser harte omarmen omdat ze zich tegenover hun vrienden schamen en bang zijn dat ze door hun familie verstoten worden’. Wat Solofo in zijn eigen ogen anders maakt, is ‘dat ik me nooit geschaamd heb. Ik leef het evangelie na en ik wil er altijd met mijn collega’s over praten, ook al is niet iedereen even

Ondanks de politieke onrust en economische moeilijkheden in zijn land vertrouwt Solofo op de zegeningen die voortvloeien uit het naleven van het evangelie.

geïnteresseerd.’ Hij geeft vaak zijn eenvoudige getuigenis, zodat zijn collega’s hem de ‘dominee’ zijn gaan noemen.

Te midden van de economische en politieke beroering vertrouwen Solofo en Hary Martine op de zegeningen van hun tempelverbonden. Ze zijn namelijk een jaar na hun zending — hij in Oeganda, zij in Madagaskar — in de Johannesburgtempel (Zuid-Afrika) getrouwd. Ook stellen zij hun vertrouwen in de Heer. ‘Ik heb het evangelie en ik leg mijn leven gewoon in Gods handen’, legt Solofo uit. Hij kan op zijn rotsvaste getuigenis vertrouwen omdat hij al geloof in ‘Gods antwoorden’ heeft. ■

MEER OVER SOLOFO

Wat eet je graag?

We eten hier veel rijst — heel veel rijst. Wat ik heel lekker vind, is iets wat we *ravtoto* noemen. We stampen cassavebladeren met een speciale vijzel in fijne stukjes en dienen die met rijst en varkensvlees op.

Wat doe je het liefst in je vrije tijd?

Ik speel graag keyboard en hou van zingen en lezen. Omdat de gemeentepresident wist dat ik graag zong en het keyboard kon bespelen, zei hij toen ik in de gemeente kwam: 'Mooi, we hebben iemand om het koor te leiden'. Ik maakte er graag tijd voor vrij. Ze hadden eerst geen koor, maar ik ben begonnen ze een en ander bij te brengen en nu genieten ze ervan.

OVER MADAGASKAR

Talen: Frans, Malagasi
Hoofdstad: Antananarivo

STATISTIEKEN

22.005.222 inwoners (schatting per 2012)

80 procent van de dieren in Madagaskar komt nergens anders op aarde voor
4de grootste eiland ter wereld
60 procent van de vanille in de wereld wordt uit Madagaskar geëxporteerd

DE KERK IN MADAGASKAR

9190 heiligen der laatste dagen
37 wijken en gemeenten
2 ringen
1 zendingsgebied

Ouderling
Dale G. Renlund
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

GEESTELIJKE STABILITEIT: EEN ONZINKBAAR SCHIP BOUWEN

We hebben voldoende geestelijke stabiliteit nodig om door ons aardse leven heen met succes terug naar ons hemelse thuis te navigeren.

Aan het begin van de zeventiende eeuw gaf de koning van Zweden, Gustav II Adolf, opdracht tot het bouwen van een oorlogsschip dat de *Vasa* gedoopt zou worden. Het schip moest een overvloed aan uiteenlopende materialen bevatten, in het bijzonder het eikenhout waarmee het vaartuig gebouwd zou worden. Gustav Adolf hield nauwlettend toezicht op het constructieproces en streefde ernaar dat de *Vasa* aan alle verwachtingen zou voldoen.

Na aanvang van de constructie beval Gustav Adolf dat de *Vasa* langer moest worden. Omdat de breedtesteunen van het kostbare eikenhout al klaar waren, droeg de koning de bouwers op het schip langer te maken zonder de breedte ervan aan te passen. Hoewel de scheepsbouwers wisten dat de zeewaardigheid van de *Vasa* daardoor in het geding kwam, schroomden ze om de koning te vertellen wat hij vast niet wilde horen. Ze gingen akkoord. Gustav Adolf stond er ook op dat zijn schip niet gewoon het gebruikelijke enkeldeks geschut kreeg, maar kanonnen op drie dekken, met de zwaarste kanonnen op het bovendek. Tegen beter weten in, gingen de scheepsbouwers wederom akkoord.

Op 10 augustus 1628 voer de *Vasa* voor het eerst uit. Nadat de *Vasa* de haven verlaten had, joeg een sterke wind in de zeilen en begon het schip te kantelen. Binnen de kortste keren 'kapseisde het en gutste het water door de geschutpoorten naar binnen tot het schip langzaam naar de bodem zonk, tot aan de mast en vlag toe'.¹ De eerste tocht van de *Vasa* kwam niet verder dan zo'n 1300 meter.

Gustav Adolfs zucht naar een extravagant statussymbool bedierf het ontwerp van wat anders een magistraal zeeschip geweest zou zijn, het machtigste oorlogsschip in die tijd. De terughoudendheid van de scheepsbouwers om hun mond te roeren — hun angst voor het ongenoegen van de koning — ontnam de vorst hun kennis en inzicht. Alle betrokkenen verloren het zicht op de doeleinden van de onderneming: Zweden beschermen en de belangen buiten het land bevorderen.

Een schip dat een loopje met de natuurwetten wil nemen, is simpelweg een boot die niet blijft drijven.

We hebben voldoende geestelijke stabiliteit nodig om in ons aardse leven door zijwinden en dwarsstromen heen met succes terug naar ons hemelse thuis te navigeren. We kunnen een aantal dingen doen om onze geestelijke stabiliteit te vergroten. Ik zal er vier noemen.

Gods geboden gehoorzamen

Ten eerste: Gods geboden gehoorzamen. Net zoals de *Vasa* aan natuurwetten gebonden was, zijn wij allemaal aan geestelijke wetten gebonden. Niemand is ervan vrijgesteld. We moeten deze geestelijke wetten, die we Gods geboden noemen, gehoorzamen.

Rekening houden met natuurwetten bij de bouw van het schip was in Gustav Adolfs ogen wellicht een beperkende factor, maar de *Vasa* zou niet voortijdig gezonken zijn als die wetten in acht genomen waren. Het schip zou juist de vrijheid en flexibiliteit gehad hebben om zijn taak te volbrengen.

Zo behouden we door gehoorzaamheid aan Gods wetten ook onze vrijheid, flexibiliteit en mogelijkheid om ons potentieel te verwezenlijken. De geboden zijn niet bedoeld om ons te belemmeren. Gehoorzaamheid leidt juist tot meer geestelijke stabiliteit en duurzaam geluk.

Gehoorzaamheid is onze keuze. Jezus gaf aan: 'Zie, Ik heb u de geboden gegeven; welnu, onderhoudt mijn geboden' (3 Nephi 15:10). Zo eenvoudig is het. Ga ervoor. Besluit nu om volkomen gehoorzaam te zijn. Niets zal onze geestelijke stabiliteit meer vergroten. Niets zal ons meer vrijheid geven om onze levenstaak te vervullen.

Raad opvolgen en ons leven lang blijven leren

Ten tweede: we moeten op raad van betrouwbare bronnen letten en er gehoor aan geven en ons vast voornemen ons leven lang te blijven leren.

Een van de valkuilen van kennis verwerven is dat we arrogant kunnen gaan denken dat we al zoveel weten dat er niets meer te leren valt. We hebben dat allemaal wel gezien bij mensen die te zeker van hun eigen genialiteit zijn. Het is echt moeilijk om een betweter iets te leren.

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, heeft met het oog daarop, en met het verlangen om zijn leven lang te blijven leren, gezegd: 'Ik ben nog steeds een kind dat veel te leren heeft. De meeste mensen kunnen me wel iets leren.'² Toen president Eyring me als algemeen autoriteit riep, leerde hij me een belangrijke les. Hij zei dat hij zich bij een verhaal dat hij al eerder van iemand gehoord heeft of een Schrifttekst waar hij al heel bekend mee is, afvraagt: waarom onderstreept de Heer dat voor mij? En: wat kan ik nog uit dat verhaal of die Schrifttekst leren? Willen we onze geestelijke stabiliteit vergroten, dan zijn we ongeacht onze leeftijd en ervaring bereid om te leren en nederig genoeg om leiding te aanvaarden.

Die keuze is echt aan ons. We kunnen luisteren naar en gehoor geven aan de raad van onze kerkleiders, in het bijzonder van hen die we als profeet, ziener en openbaarder steunen; van ouders en van vertrouwde vrienden — of niet. We kunnen ons leven lang blijven leren — of niet. We kunnen onze geestelijke stabiliteit vergroten — of niet. Vergroten we onze geestelijke stabiliteit niet, dan worden we als de *Vasa*: een boot die niet blijft drijven.

✦ *Anderen dienen*

Ten derde: naar buiten gericht zijn, om anderen geven en anderen dienen, vergroten onze geestelijke stabiliteit.

De eeuwigheid blijft duidelijker in zicht als we ons op anderen richten en de kinderen van onze hemelse Vader de helpende hand reiken. Ik heb gemerkt dat ik veel eerder inspiratie krijg wanneer ik erover bid hoe ik anderen kan helpen dan wanneer ik enkel voor mezelf bid.

We denken misschien dat we ergens in de toekomst beter in staat zullen zijn om hulp te bieden. In werkelijkheid is nu het juiste moment. We hebben het mis als we denken dat het ons beter uitkomt zodra we meer tijd, meer geld of meer wat dan ook hebben om anderen te dienen. In alle omstandigheden hebben we een keuze. Helpen we een ander of niet? We zakken voor een belangrijke toets van het leven als we er niet voor kiezen om behoeftigen hulp te bieden. Doen we dat wel, dan vergroten we onze eigen geestelijke stabiliteit.

✦ *Jezus Christus tot ons fundament maken*

Ten vierde en tot slot het belangrijkste: onze geestelijke stabiliteit neemt evenredig toe naar de mate waarin we Jezus Christus tot ons fundament maken.

Zonder Christus worden we als een vaartuig op de golven heen en weer geslingerd. We zijn dan machteloos omdat we geen koers kunnen zetten. We hebben dan geen stabiliteit, vooral niet in tijden van storm, omdat we geen anker hebben. We hebben dan geen richting of doel omdat we stuurloos zijn. We moeten Christus tot ons fundament maken.

Om de zijwinden en dwarsstromen van het leven aan te kunnen en erop voorbereid te zijn, moeten we Gods geboden gehoorzamen; nederig, bereidwillig en vastbesloten ons leven lang blijven leren; anderen dienen; en Jezus Christus tot het fundament van ons leven maken. Doen we dat, dan neemt onze geestelijke stabiliteit toe. We zullen dan, in tegenstelling tot de *Vasa*, onze bestemming bereiken en naar de veilige haven kunnen terugkeren. ■

Naar een devotional aan de Brigham Young University, 16 september 2014. Zie speeches.byu.edu voor de volledige Engelstalige tekst.

NOTEN

1. Brief van de Zweedse raad van het rijk aan koning Gustav II Adolf; vertaling geciteerd in Richard O. Mason, 'The *Vasa* Capsizes', virtualschool.edu/mon/CaseStudies/Vasa/vasa.html. Er bestaan veel verhalen over de *Vasa*; zie bijvoorbeeld vasamuseet.se/en voor geschiedenis en andere links.
2. Henry B. Eyring, in Robert I. Eaton and Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring* (2013), 409.

Leer in tien minuten EEN LOFZANG SPELEN!

Samengesteld en aangepast door Daniel Carter

Afdeling muziek en uitvoerende kunsten

Als u nog nooit piano hebt gespeeld maar dat wel had gewild, is dit uw kans. U hebt alleen maar een keyboard nodig. Als u thuis geen keyboard hebt, kunt u dit artikel ergens mee naartoe nemen waar wel een piano of keyboard is.

Deze les is zo eenvoudig en gemakkelijk dat u al snel een lofzang kunt spelen. Het is in feite mogelijk dat u binnen tien minuten de melodie kunt spelen!

Klaar? Laten we beginnen!

Vorbereiding om piano te spelen

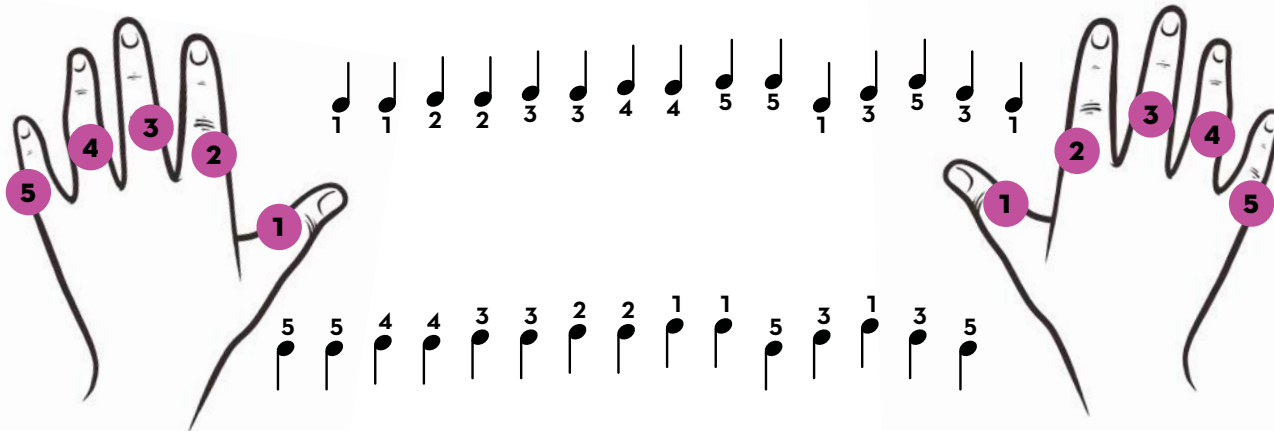
1. Als u achter de piano zit en uw vingers op de toetsen plaatst, zet het bankje of de kruk zover naar achteren dat uw ellebogen iets gebogen zijn.
2. Zit in het midden van het bankje tegenover het midden van de piano.
3. Zit op het voorste gedeelte van het bankje met een rechte rug en het gewicht iets naar voren.
4. Laat de voeten op de vloer rusten.
5. Zit comfortabel en goed rechtop.
6. Zorg ervoor dat er voldoende licht is om de muziek en de toetsen te zien.

7. Ga staan. Laat uw handen ontspannen hangen. Kijk naar de natuurlijke kromming van de vingers, alsof ze een bal vasthouden. Ga weer zitten en plaats de vingers op de toetsen, met dezelfde natuurlijke kromming.
8. Plaats de handen boven de toetsen. Plaats de vingers rond het midden van het grote

- gebied op de witte toetsen. Houd de palmen boven de toetsen, maar laat ze niet op de toetsen of op het hout onder de toetsen rusten.
9. Druk de toets in met het kussentje van de vinger, vlak onder de vingertop. Houd alle vingers gekromd en til ze op met de knokkel achterop de hand. Bij het indrukken van een toets blijven de vingers gekromd.

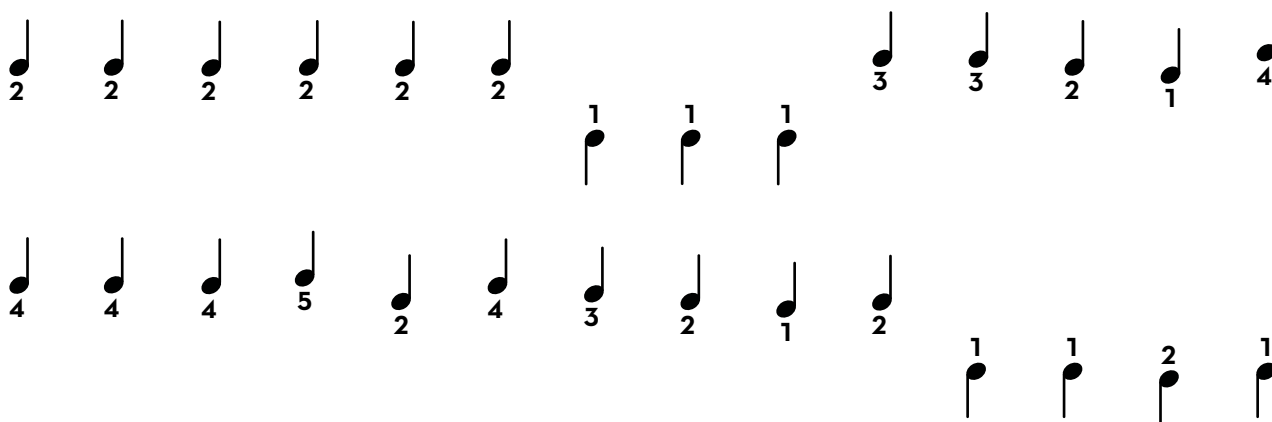

Spelen met vingernummers

Om de juiste vinger op de juiste toets te plaatsen, krijgen de vingers een nummer, zoals hier getoond. Vingernummers worden naast de noten op de pagina geschreven.

Plaats de hand boven elke groep met vijf noten. Houd elke vinger boven één noot. Oefen de vingernummers door de toetsen met de juiste vinger te spelen, zoals aangegeven. Noten met

stokjes die naar boven wijzen, zijn voor de rechterhand. Noten met stokjes die naar beneden wijzen, zijn voor de linkerhand.

'Er is een heuvel ver van hier' spelen

Plaats de handen op de toetsen, zoals hieronder aangegeven.

Gebruik de groepen met twee of drie zwarte toetsen om de juiste positie te vinden.

Speel deze lofzang aan de hand van de getoonde vingernummers. Noten met stokjes die naar boven wijzen, zijn voor de rechterhand; en noten met stokjes die naar beneden wijzen, zijn voor de linkerhand. Oefen de lofzang totdat u die goed kunt spelen. Maak gebruik van goede vingertechnieken zoals op de controlelijst met negen punten.

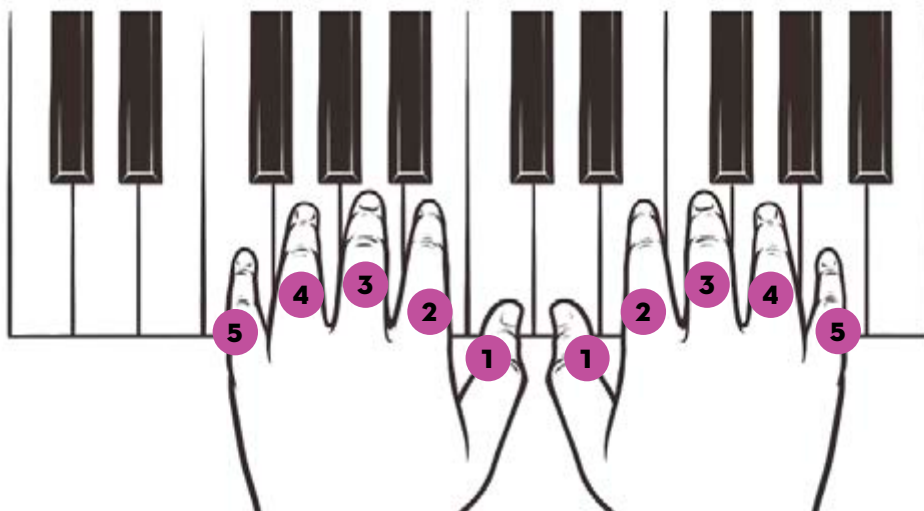
Dit was een introductie tot pianospelen, en u hebt een eenvoudige melodie gespeeld. Om andere lofzangen te spelen, moet u enkele andere fundamentele beginselen leren, zoals tempo, ritme en noten.

Maar dit is het beste gedeelte: de les die u net geleerd hebt, is de eerste les van de keyboard-cursus van de kerk, die in zes talen bij het distributiecentrum van de kerk verkrijgbaar is.¹ Met behulp van deze eenvoudige instructies kunt u zelf of in een groep piano leren spelen. U kunt zelfs als gezinsavondactiviteit met uw hele gezin piano leren spelen.

U kunt deze cursus in zes weken afmaken.

Uit talrijke studies is gebleken dat privélessen de concentratie, vooruitgang en het redeneringsvermogen van de cursist kunnen verbeteren.²

Als we muzieklessen volgen, ontwikkelen we de talenten die de Heer ons heeft gegeven, nemen we toe in kennis, en leren we veel verschillende manieren waarop we onze kennis en talenten kunnen gebruiken om zijn koninkrijk op te bouwen. ■

NOTEN

1. U kunt de cursus bestellen op store.lids.org.
2. Zie Laura Lewis Brown, 'The Benefits of Music Education', pbs.org; Jessica Velasco, 'How the Arts Can Help Students Excel', the Science of Learning Blog, 11 december 2012, scilearn.com/blog/how-arts-help-students-excel; 'Music Helps Children Learn Maths', *The Telegraph*, 22 maart 2012, telegraph.co.uk.

VASTBESLOTEN ermee op te houden

Mijn pianospel werd er niet beter op, zelfs niet na jarenlang oefenen. Mijn ouders zeiden dat ik er op één voorwaarde mee mocht ophouden: Ik moest vijftig lofzangen leren spelen.

Gretchen Blackburn

De tranen stroomden over mijn wangen toen ik ons huis inrende na opnieuw een teleurstellende pianoles. Ik had al vier jaar pianoles en kon nauwelijks meer spelen dan 'Poesje Mauw'. Mijn leerkracht had geprobeerd om iets positiefs over mijn afschuwelijke pianospel te zeggen, maar dat maakte het alleen maar erger. Mijn ouders betaalden voor pianolessen die ik niet wilde en waar ik weinig hoop voor had.

Ik wilde dat mijn ouders me ermee lieten ophouden. 'Alstublieft', smeekte ik. 'Ik doe alles wat u maar wilt. Wat moet ik ervoor doen?'

Toen ze ruggespraak hadden gehouden, zeiden mijn ouders: 'Als je vijftig lofzangen leert spelen, mag je ermee ophouden.'

Ik begon meteen te oefenen. Ik wilde er zo graag mee stoppen dat ik extra veel oefende. Het duurde bijna een maand voordat ik de eerste lofzang kon spelen: 'Wij danken U, Heer, voor profeten' (*Lofzangen*, 17). Ik was vastbesloten om ermee op te houden en bleef oefenen.

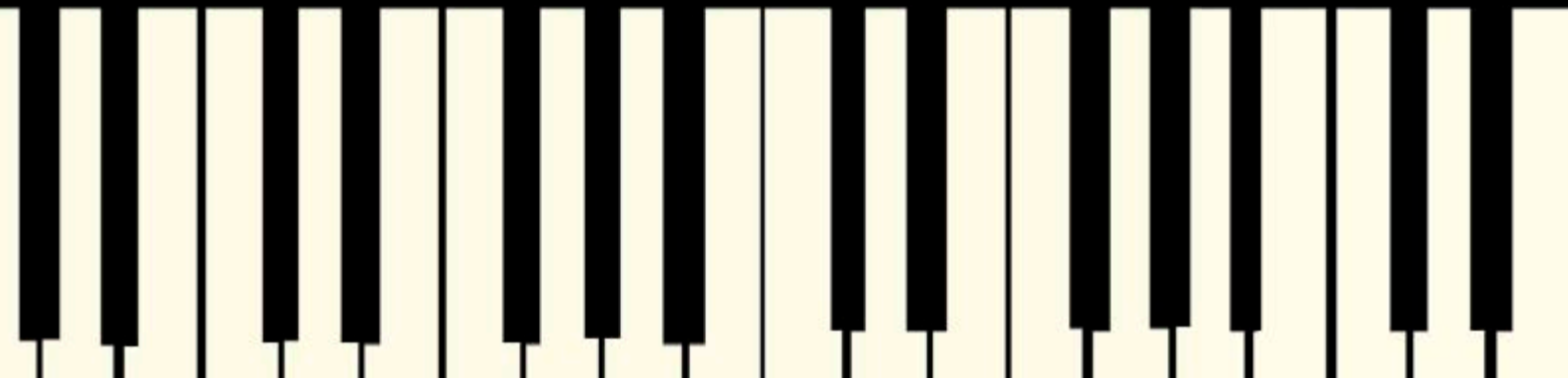
Toen gebeurde er iets bijzonders: het werd steeds gemakkelijker om een lofzang te leren. Ik voelde me gedurende de week veel gelukkiger. Ik neuriede de hele dag lofzangen en zong tijdens de avondmaalsdienst beter mee.

Uiteindelijk hield ik het aantal lofzangen dat ik kon spelen niet meer bij. Toen ik steeds beter ging spelen, besepte ik dat ik nu in minder dan een half uur een nieuwe lofzang kon leren.

Toen ik ze uiteindelijk allemaal optelde, had ik veel meer dan vijftig lofzangen geleerd. En ik wilde nu absoluut niet met pianospelen stoppen. Ik had veel meer zelfvertrouwen gekregen en ik was de kracht van de lofzangen gaan voelen.

De lofzangen zijn als de Schriften. Ze bevatten de waarheid. Als ik de lofzangen speel, lijkt het wel of ik me in de Schriften verdiep. De lofzangen leren spelen, gaf me een nieuwe impuls om mijn getuigenis te versterken en waarheid te leren. Ik merk dat ik aan de woorden van de lofzangen denk om me door de dag heen te helpen. Pianospelen heeft mijn getuigenis versterkt en overall waar ik kwam deuren voor me geopend. ■

De auteur woont in New York (VS).

SCHOK, VERDRIET EN GODS PLAN

*Gedurende de hele nasleep van de **verschrikkelijkste** ervaring in mijn leven heb ik gevoeld dat mijn **hemelse Vader bij me was**.*

Paola Çajupi

Mijn moeder maakte me op een ochtend in 2008 vroeg wakker om naar school te gaan. Ik was die ochtend erg blij. Maar ik wist niet dat die dag de ergste dag van mijn leven zou worden of de laatste keer dat ik samen met haar zou zijn. Ik maakte die schooldag niet af, omdat een vriendin van onze familie me op kwam halen met de mededeling dat mijn moeder zelfmoord gepleegd had. Ik was pas twaalf.

Ik dacht: hoe kan ik zonder mijn moeder leven? Ze was mijn beste vriendin.

Ik huilde maandenlang. Ik kreeg een hekel aan school omdat de andere kinderen anders tegen me deden en medelijden met me hadden. Ik had geen idee wat ik moest doen. I wist alleen dat ik voor alle anderen sterk moest zijn.

Op een dag, vijf of zes maanden na de dood van mijn moeder, was ik alleen op mijn kamer. Ik stond bij het raam, huilde en probeerde te begrijpen waarom ik hier was. Plotseling hoorde ik een stem in mijn hoofd: 'Je bent mijn dochter; Ik zal je niet laten lijden.' Ik wist dat het God was. Maar ik was erdoor verrast omdat ik niet meer in Hem geloofde. Dat kwam vooral door het gevoel dat God mijn moeder van me weggenomen had. Ik voelde me geborgen, ook al wist ik niet wat Hij bedoelde.

Drie jaar later ging ik bij mijn oom in Rome op bezoek. Hij bleef maar praten over die kerk waar hij heenging.

Op een zondag nam hij me mee. Ik zal nooit vergeten dat ik voor het eerst naar de deuren van de kerk toeliep en de liefde van onze hemelse Vader voelde toen ik binnenkwam. Ik voelde me thuis.

Ik ging daarna elke zondag naar de kerk en tijdens de week naar alle kerkactiviteiten. Ik was graag onder de jongeren van de kerk. Ze maakten me gelukkiger. Ze dachten en geloofden hetzelfde als ik. Na drie maanden zat mijn zomervakantie erop en moest ik naar Albanië terug.

Thuis vertelde ik mijn vader over de gevoelens die ik had en hoe gelukkig ik me al die tijd gevoeld had. Hij vond het maar niks. Hij gaf me geen toestemming om nog naar de kerk te gaan of er meer over te leren. Ik zou de komende drie jaar dus geduld moeten oefenen tot ik achttien werd. Dan kon ik mijn eigen beslissingen nemen en me laten dopen.

In die periode werd ik met zoveel mensen gezegend die me vertelden wat ze elke zondag in de kerk geleerd hadden. Een van die mensen was Stephanie. Ze woonde in Italië toen mijn oom lid van de kerk werd, maar was inmiddels naar huis in de Verenigde Staten teruggekeerd. Het leek mijn oom een goed idee om elkaar te schrijven, dus voegde ik haar als vriendin op Facebook toe.

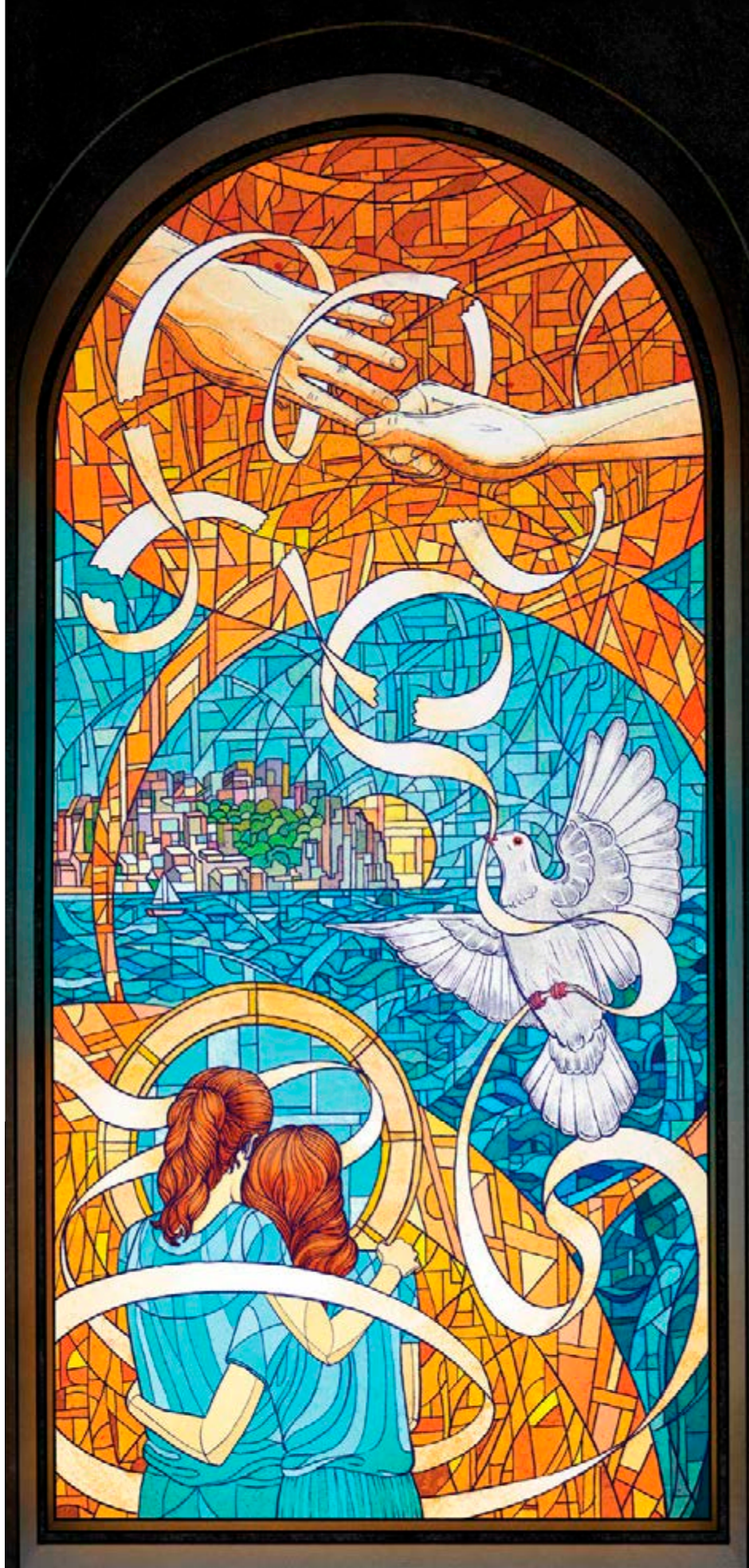
We hadden elkaar nooit in levenden lijve ontmoet, maar ik zal haar altijd dankbaar zijn voor de hulp die

ze mij geboden heeft om mijn geloof te versterken en meer over het evangelie van Jezus Christus te leren. Ze schreef me vrijwel elke zondag over wat ze zoal in de kerk geleerd had en beantwoordde daarna mijn vragen. Ze was een geweldige vriendin voor mij.

Uiteindelijk heb ik me na jaren geduld twee dagen na mijn achttiende verjaardag laten dopen. En binnenkort zal ik mijn moeder laten delen in de vreugde die ik die dag gevoeld heb, want dan laat ik me voor haar dopen. Ik weet dat ze trots zal zijn op het leven dat ik gekozen heb.

Ik voel me door mijn hemelse Vader gezegend omdat Hij me al die tijd op zoveel manieren nabij is geweest. Ik moest alleen wachten en geduld hebben omdat Hij een plan voor me had. Hij heeft me de kracht gegeven om al mijn beproevingen te doorstaan. Hij was er altijd om me gelukkiger te maken. ■

De auteur woont in Albanië.

Ouderling
José A. Teixeira
van de Zeventig

OOK AL BEN JE VERLEGEN

Vertrouw op de Heer. Hij zal je zegenen in je pogingen om het evangelie te verkondigen.

Toen ik als nieuwe zendingspresident in Brazilië was, had ik persoonlijke gesprekken met enkele zendingen. Ik vroeg een van hen of hij me iets over zichzelf wilde vertellen.

‘Ik ben erg verlegen’, zei hij. Hij was bang dat hij door zijn verlegenheid niet goed zou kunnen dienen.

Ik vroeg hem: ‘Denk je dat de Heer je kan helpen om toch een goede zending te zijn?’

‘Ik denk dat de Heer alles kan.’

‘Laat Hem je dan helpen. Denk je dat je dat kunt doen?’

‘Ik denk het wel’, zei hij.

Toen hij wegliep, vroeg ik me af: ‘Nou, ik hoop dat het lukt.’

Er gingen weken voorbij en toen had ik weer een gesprek met dezelfde zendingen. Deze keer zei de collega van de verlegen zending: ‘President, ik weet niet wat u tegen hem gezegd hebt, maar het heeft zeker geholpen. Hij kan nu heel goed met andere mensen praten.’ Ik keek dus uit naar ons gesprek.

ILLUSTRATIE DAVID MALAN

Toen hij mijn kantoor binnenkwam, keek hij naar beneden. 'Ik heb goed nieuws', zei hij. 'Ik ben nog steeds verlegen, maar ik heb de Heer om hulp gevraagd. Vanaf dat moment heb ik mijn mond opengedaan en ben ik gaan praten. En weet u wat? Dat doe ik nu steeds. Ik weet niet eens wat ik zeg. Maar de mensen schijnen het goed te vinden. Ze voelen de Geest. Ze luisteren naar me.'

Ik stond versteld toen ik de enorme verandering zag die had plaatsgevonden toen hij zijn vertrouwen in de Heer had gesteld. Hij werd een geweldig werktuig in de handen van de Heer en maakte veel mensen gelukkig.

'Ik ben nog steeds verlegen, maar ik heb de Heer om hulp gevraagd.'

Angst overwinnen

Wij zijn soms zenuwachtig als we anderen over het evangelie vertellen. Maar zoals deze verlegen zending heeft laten zien, zal de Heer ons leiden als we op Hem vertrouwen. De Heilige Geest zal ons ingeven wat we moeten zeggen (zie 2 Nephi 32:2-3). En als mensen de Geest voelen, reageren ze vaak positief. Veel mensen krijgen belangstelling voor wat we geloven en willen meer te weten komen.

Grote vreugde

Ik heb een getuigenis dat onze hemelse Vader ons zal leiden in onze pogingen om het evangelie te verkondigen. En daar zullen we veel vreugde in vinden. En die vreugde hebben we niet alleen nu, maar ook in de toekomstige wereld. (Zie LV 18:16.) Dat is een goede reden om uit onze comfort-zone te komen en iets te doen, ook als we verlegen zijn. ■

DRIE ANGSTEN DIE WE KUNNEN OVERWINNEN

Naast verlegenheid ken ik nog drie andere angsten waardoor we soms zeggen: 'Ik ben bang dat ik onze vriendschap op het spel zet als ik over het evangelie begin.' Gelukkig zijn die angsten met geloof te overwinnen.

1. IK HEB NIET GENOEG KENNIS.

Als je onvoldoende kennis van het evangelie hebt, kunnen de voltijdzendingen je helpen. Zij kunnen je in de boodschap van de herstelling onderwijzen, je geloof in de Heer Jezus Christus versterken, je een beter begrip van bekering bijbrengen en uitleggen hoe je je kunt bekeren. Ze kunnen je ook duidelijk maken hoe belangrijk de doop en de gave van de Heilige Geest zijn. Een andere belangrijke informatiebron is *Predik mijn evangelie*. Ik wil iedere jongeman en jongevrouw aanmoedigen om daar een exemplaar van aan te schaffen en het boek naast de Schriften te bestuderen.

2. IK HEB HET NOG NOOIT EERDER GEDAAN.

Als je geen ervaring hebt, kun je samen met de zendingen oefenen! Zij kunnen je vertellen wat je in bepaalde situaties wel en niet kunt zeggen. Als je tijd met de zendingen doorbrengt, voel je de liefde die zij voor het evangelie en hun medemensen hebben. Zij hebben de moed gevonden om het evangelie te verkondigen. Zij kunnen jou helpen om dat ook te doen.

3. IK BEN BANG OM TE GETUIGEN.

Als je je getuigenis geeft, kun je onze vrienden hogere inzichten geven. Dan gaan ze je respecteren en je in een ander licht liefhebben. Dat gebeurt bijna altijd. Veel jonge mensen zeggen: 'Ik was bang, maar toen ik openhartig begon te vertellen, begon mijn vriend me te vertrouwen en meer vragen te stellen.' Je hoeft niet bang te zijn om met anderen te praten. Je hebt een waardevolle boodschap die van God afkomstig is. En wat is een betere manier om je liefde voor je vrienden te uiten dan ze over de waarheid te vertellen?

ONZE PLEK

EERLIJKHEID IN ALLE OPZICHTEN

Alivsi H., Jalisco (Mexico)

Aan het begin van elk schooljaar krijgen we altijd wat gratis, zoals een notitieblok, een agenda en een willekeurig productmonster. Ik stond een keer in de rij om mijn pakket op te halen en merkte dat mijn productmonster heel nuttig voor me was.

Aan het eind van de dag zag ik dat ze twee monsters van hetzelfde product uitdeelden. Het zou heel makkelijk zijn om opnieuw in de rij te gaan staan. En dat besloot ik te doen. Het waren tenslotte gratis producten, en ik had ze nodig.

Ik ging even naar het toilet, waar ik een mobiele telefoon zag liggen die

iemand had achtergelaten. Het was een nieuw model, en ik was de week daarvoor mijn telefoon kwijtgeraakt. Maar er was geen haar op mijn hoofd die eraan dacht om de telefoon te houden. 'Dat is diefstal', zei ik tegen mezelf.

Op weg naar mijn tweede hoeveelheid gratis spullen, besepte ik dat dát eigenlijk ook niet eerlijk was omdat ik zou moeten liegen en zeggen dat ik er nog geen gekregen had.

Ik was dankbaar voor dit onbeduidende voorval waar ik zoveel van

leerde. Ik leverde de telefoon in en ging naar huis met één notitieblok, één agenda en één productmonster, maar met een goed gevoel omdat ik in alles trouw was gebleven, hoe klein het ook was. ■

GEZEGEND VOOR GEHOORZAAMHEID AAN DE WET VAN TIENDE

Sabrina T., São Paulo (Brazilië)

Toen ik klein was, hadden we thuis veel financiële moeilijkheden tot ik zo'n tien jaar oud was. Mijn vader kon geen ander werk vinden. Hij werkte als straatverkoper en verdiende heel weinig. Mijn moeder bleef thuis om voor mij en mijn broertje te zorgen.

Maar ondanks al die beproevingen hadden we een getuigenis van de wet van tiende en andere offergaven. We betaalden elke maand trouw tiende en we kwamen nooit iets tekort. We weten zeker dat we voortdurend gezegend werden door de oneindige goedheid van de Heer

en omdat Hij zijn beloften nakomt als wij zijn geboden onderhouden.

Onze financiële moeilijkheden waren eindelijk voorbij. De afgelopen jaren hebben we geweldige zegeningen van de Heer ontvangen.

Ik weet dat zij die liefdevol en getrouw hun tiende en andere offergaven betalen, met het welzijn van anderen als doel, nooit iets tekort zullen komen en zelfs buitengewoon gezegend zullen worden, net als ons gezin. De zegeningen zullen toenemen. Dat weet ik. Dat heb ik ervaren. ■

ZIET HET ER GOED UIT?

Kijk nog maar eens. Satan wil dat wij ware vreugde inruilen voor een illusie van geluk die nooit voldoening zal schenken. Blijf er vanaf.

(Zie Dieter F. Uchtdorf, 'Je kunt het nu wel!' *Liahona*, november 2013, 56.)

‘Op school word ik uitgelachen omdat ik lid van de kerk ben. Ik weet dat ik pal moet staan voor wat ik geloof, maar het is zo moeilijk! Hoe kan ik moediger worden?’

Ja, je hebt in zo'n situatie zeker moed nodig. Jezus Christus heeft ons geboden: 'Staat op en laat uw licht schijnen, opdat het een standaard voor de natiën zal zijn' (LV 115:5). Maar de moed om je licht te laten schijnen kan inhouden dat je iets zegt tegen degenen die je uitlachen.

Je kunt je in ieder geval door hen laten inspireren om beter je best te doen. Als je er hard aan werkt om je getuigenis te versterken, kun je de moed ontwikkelen om je stem te laten horen of eenvoudigweg op de juiste weg verder te gaan, ook als anderen je uitlachen.

Het kan verontrustend zijn als je wordt gepest, maar vergeet niet dat je om naastenliefde kunt bidden zodat anderen door jou de liefde van Christus kunnen voelen (zie Moroni 7:48). Omdat elke situatie uniek is, kun je je het best door de Geest laten leiden, zodat je in elke situatie weet hoe je op christelijke wijze kunt reageren.

Afhankelijk van de situatie is het wellicht het best om onder vier ogen te praten met wie je uitlachen of zelfs de spot te negeren en je aan je eigen overtuiging vast te houden. Als anderen niet naar je willen luisteren, kunnen je vriendelijke voorbeeld, je vergevensgezindheid en oprechtheid de beste boodschap zijn.

Geef blijk van ware moed

Degenen die je uitlachen, stoppen misschien niet als je ze moedig vraagt om ermee op te houden. Maar ze houden wellicht wel op als je moedig een voorbeeldig leven als heilige der laatste dagen leidt. Voordat je het weet kun je de goedkeuring van onze hemelse Vader uitstralen, waardoor hun ogen voor het herstelde evangelie geopend kunnen worden.

Bright U. (17), Imo (Nigeria)

Kracht vinden in de grondbeginselen

Bidden en vasten zijn belangrijk omdat je er de pesterijen en problemen op school mee kunt doorstaan, net zoals Jezus Christus de bespottung kon doorstaan toen Hij op aarde was. Dan kun je liefdevoller en geduldiger met andere mensen omgaan.

Walter C. (15), Jaén (Peru)

Je door gebed laten leiden

Ik was heel lang het enige lid van de kerk op mijn school. Mijn beste vrienden begrepen me wel, maar de andere kinderen lachten me uit. Toen ik op een dag aan het bidden was, kreeg ik het gevoel dat ik met een van de aanstichters moest praten. Ik legde uit dat ik niet kwaad op hem was, maar ik vroeg hem of hij mij wilde respecteren zoals hij gerespecteerd

wilde worden. Omdat hij ons gesprek had gehoord, verdedigde een van mijn leerkrachten me altijd als hij iets zag gebeuren. Ik weet dat de Heer je zal bijstaan als je met die mensen praat.

Shanela S. (14), Pangasinan (Filipijnen)

Versterk je getuigenis

Krijg eerst een oprecht getuigenis van de waarheden waar je met anderen over wilt praten. Heb de mensen die je uitlachen lief en ga geen woordenwisseling met ze aan, want twisten is niet goed in Gods ogen. (Zie 3 Nephi 11:29.) En, wat het allerbelangrijkst is, heb altijd de Geest bij je. Met de hulp van de Geest zul je meer liefde en moed hebben. Hij zal je woorden krachtiger maken.

Julia F. (19), Hesse (Duitsland)

Heb uw vijanden lief

Ik heb ook dergelijke situaties meegemaakt. Maar als je geloof hebt en nederig bent, zul je gezegend worden met

de kracht en het geloof die je nodig hebt om je vijanden lief te hebben, hen te zegenen die jou vervloeken [...] en voor hen te bidden (zie Mattheüs 5:44). Ik moedig je aan om in de Schriften op te zoeken hoe je sterk kunt worden. Bid als je voelt dat je in je geloof alleen staat. In Romeinen 8:31 staat: 'Wat zullen wij dan over deze dingen zeggen? 'Als God voor ons is,

wie zal tegen ons zijn?' God staat aan jouw kant! Alles is mogelijk.

Reagan T. (15), Utah (VS)

Wees niet bang

Praat vaker over je godsdienst of doe iets om de aandacht erop te vestigen. Ik bevond me in een soortgelijke

situatie. Ik schreef op mijn rugzak: 'Ik vind het geweldig om mormoon te zijn.' Daardoor kreeg ik veel kansen om over het evangelie te vertellen. Ik liet zien dat ik niet bang was om te zeggen dat ik lid van de kerk ben. Wat je ook doet, laat je niet van je stuk brengen. Bid voor hen en voor jezelf. Je zult al snel merken dat als je je op het redden van anderen concentreert, je niet zo bang zult zijn om ze over de waarheid van het evangelie te vertellen.

Savanna P. (14), Texas (VS)

DE KRACHT VAN ONZE OVERTUIGING

'Het is vaak moeilijk om anders te zijn en alleen te staan in een menigte. Het is natuurlijk om bang te zijn voor wat de anderen zullen denken of zeggen. De woorden in Psalmen bieden troost: "De Heere is mijn licht en mijn heil, voor wie zou ik vrezen? De Heere is mijn levenskracht, voor wie zou ik angst hebben?" [Psalmen 27:1.] Als we Christus het middelpunt van ons leven maken, zal onze angst het veld ruimen voor de moed van onze overtuiging.'

President Thomas S. Monson, 'Wees een voorbeeld en een licht', Liahona, november 2015, 88.

KOMENDE VRAAG

'Hoe kom ik te weten of God naar mijn gebeden luistert?'

Stuur je antwoord, eventueel vergezeld van een foto met hoge resolutie, vóór 1 mei 2016 naar liahona.lds.org, per e-mail naar liahona@ldschurch.org, of per post (zie het adres op pagina 3).

Vermeld de volgende informatie en toestemming in je e-mail of brief: (1) volledige naam, (2) geboortedatum, (3) wijk of gemeente, (4) ring of district, (5) je schriftelijke toestemming en, als je jonger dan achttien bent, de schriftelijke toestemming van je ouders (dat mag per e-mail) om je reactie en foto te plaatsen.

De redactie kan reacties inkorten of duidelijker formuleren.

Ouderling
David A. Bednar
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Wat doen apostelen?

Apostelen zijn dienstknechten van de Heer. Ze bezoeken geregeld leden van de kerk over de hele wereld.

De eerste keer dat ik als apostel op reis was, ontmoette ik een man die moeite met het woord van wijsheid had. Ik zei tegen hem: ‘De Heer heeft me hiernaartoe gestuurd om u een eenvoudige boodschap te geven: “U kunt het! Ik beloof u dat Hij u hiermee zal helpen.”’

Zou de Heer een van de twaalf apostelen de halve wereld laten rondreizen om een enkele persoon te helpen? Het antwoord is *jazeker*. Dat doet Hij geregeld. ■

Uit een wereldwijde satellietuitzending met ouderling en zuster Bednar.

Carol F. McConkie
Eerste raadgeefster
in het algemeen
jongevrouwen-
presidium

Een rustig gevoel in mijn hart

Toen ik acht was, zag ik de profeet, president David O. McKay (1873–1970). Hij kwam naar Palmyra, New York (VS) om een nieuw kerkgebouw in te wijden. Wij gingen als gezin naar de inwijding. Er waren veel andere mensen. We waren allemaal enthousiast om de profeet te zien!

Ik was nog klein, dus het was moeilijk om hem tussen al die mensen te zien. Maar ik kon wel de liefde van president McKay voelen. Ik zag heel even zijn grijze haar en zijn vriendelijke gezicht. Ik dacht: zo ziet een profeet van God er dus

uit. Ik had in de Schriften wel over profeten gelezen, maar dit was de eerste keer dat ik een profeet of algemeen autoriteit in levenden lijve zag. Ik besepte dat profeten echte mensen zijn. En zij hebben ons lief! Ik zal de liefde en dat rustige gevoel van die dag nooit vergeten.

Toen ik elf was, had ik opnieuw zo'n rustig gevoel. Ik zat in het ringkoor dat tijdens de ringconferentie zou zingen. Ik was erg enthousiast! Ik droeg een mooie witte blouse, en ik voelde me heel bijzonder. We zongen deze woorden uit Johannes 14:27: 'Vrede laat Ik u, Mijn vrede

geef Ik u; niet zoals de wereld die geeft, geef Ik die u. Laat uw hart niet in beroering raken en niet bevreesd worden.'

Die woorden raakten me diep in mijn hart en ik ben ze nooit vergeten. Toen ik die woorden zong, wist ik dat ze waar waren. Ik voelde dat de Heilige Geest me vertelde dat we een goed gevoel krijgen als we Jezus Christus volgen. Sindsdien moet ik altijd aan die tekst denken als ik het moeilijk heb. En die geeft me rust. De waarheid die ik als meisje geleerd heb, is mijn hele leven een zegen geweest. ■

Ethans GETUIGENIS

Larry Hiller

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

'Luister, luister. De Heilige Geest zal fluist'ren. Luister, luister, naar die zachte stem' (Children's Songbook, 106).

Tijdens de participatieperiode keek Ethan toe terwijl zijn beste vriend, Sam, zijn getuigenis gaf. Sarah zat op het podium op haar beurt te wachten. Sam vertelde over een dienstbetoonproject. Hij zei dat hij een getuigenis van dienstbetoon had. Sarah gaf haar getuigenis over het gezin. Ethans leerkracht gaf ook zijn getuigenis. Hij sprak over tempelwerk. Ze gaven allemaal hun getuigenis dat de kerk waar is. Het leek wel of iedereen een getuigenis had, behalve Ethan.

'Waar heb ik een getuigenis van?' vroeg Ethan zich af.

Hij dacht terug aan het moment dat zijn vrienden en hij zich hadden laten dopen. Zijn jeugdwerkleerkracht, zuster Calder, had een toespraak over de Heilige Geest gehouden.

'De Heilige Geest kan je een brandend gevoel in je hart geven. Hij kan je laten weten wat waar is', had ze gezegd. 'En zo krijg je een getuigenis van wat je gelooft.'

Ethan probeerde het goede te doen zodat hij de Heilige Geest kon voelen. Hij las in de Schriften en hij bad. Maar hij had nog nooit dat brandende

Het leek wel of iedereen een getuigenis had, behalve Ethan.

gevoel gehad waar mensen over vertellen. Had hij geen getuigenis?

De volgende dag bleef Ethan over die vraag nadenken. Hij dacht er nog steeds aan toen hij met Sam na school aan het skateboarden was. Hij vroeg zich af hoe hij Sam iets daarover kon vragen.

Uiteindelijk vroeg Ethan: 'Zeg Sam, was je bang toen je gisteren je getuigenis gaf?'

Sam sprong van zijn board af en liep naar het gras. 'Niet echt', zei hij, terwijl hij ging zitten. 'Ik heb mijn getuigenis ook al op de gezinsavond gegeven.'

Ethan ging naast hem zitten en legde zijn skateboard op zijn schoot. 'Maar hoe wist je dat je een getuigenis had?'

'Nou, ik heb gebeden en er een goed gevoel over gekregen.'

Ethan knikte en liet met zijn hand een van de wielen rollen. Op de een of andere manier wilde hij dat ook voelen.

Die avond, toen het donker en stil in huis was, knielde Ethan naast zijn bed neer.

Hij zei: 'Hemelse Vader, ik wil zo graag een getuigenis hebben. Ik wil zo graag weten of de kerk waar is. Ik wil weten of Joseph Smith een profeet was. En of het Boek van Mormon waar is.'

Halverwege zijn gebed stopte Ethan. Hij dacht even na. Toen vroeg hij zich af of hij al iets meer wist.

Toen kreeg hij een rustig, vredig gevoel. Het was geen sterk brandend gevoel. Maar Ethan wist dat *dat* de Heilige Geest was.

Ethan moest ergens aan denken: Ik weet dat ik het weet. En toen hij daarover nadacht, besepte hij dat hij dat gevoel al eerder had gehad.

Elke keer als hij in het Boek van Mormon las, kreeg hij dat goede gevoel. Nu wist hij dat het gevoel de Heilige Geest was die tot hem getuigde. En als hij naar de kerk ging en een goed gevoel kreeg, was dat ook de Heilige Geest. Hij had al een getuigenis!

Hij hoefde niet alles meteen te weten. Maar hij wist dat de Heilige Geest bestond en dat hij met zijn hulp zijn getuigenis kon versterken.

Ethan bad weer verder. Maar nu was het tijd om te bedanken. ■

De auteur woont in Utah (VS).

Pesos voor onze hemelse Vader

Angela Peña Dahle

*'Wees toch gehoorzaam, want
dat brengt vrede en rust.'*

(Kinderliedjes, 68–69.)

Ana at het laatste stukje
van haar tortilla. Het
was zacht en lekker. Ana
was gek op de tortilla's van
haar oma. Ze waren haar
lievelingsontbijt.

Ana keek naar haar
oma die stond af te
wassen.

Het was een
gewone ochtend.

Maar er was
iets anders.

Abuela liep meestal naar de markt
om boodschappen te doen. Maar
vandaag niet. Vandaag was er geen
geld om boodschappen te doen.

'Wat eten we morgen?' vroeg
Ana zich af.

Toen herinnerde ze zich iets.
Ze wist waar nog wat geld lag!
Gisteravond had ze gezien
dat Abuela wat geld in een witte
theedoek had gevouwen.

'Abuela, bent u het vergeten?
U hebt nog wel wat geld om bood-
schappen te doen.'

'Wat voor geld?' vroeg Abuela.

Ana rende naar de keuken om
het geld te pakken. Ze pakte de
theedoek met de muntjes. *Rinkel!
Rinkel!*

Abuela glimlachte. 'Dat is onze
tiende, Ana. Dat geld is van *Hem*.'

'Maar wat eten we morgen dan?'
vroeg Ana.

'Maak je maar geen zorgen', zei
Abuela. 'Ik weet zeker dat onze
hemelse Vader ons zal helpen.'

De volgende ochtend gaf Abuela
de laatste tortilla aan Ana. Toen ging
ze in haar stoel zitten. Ze stikte rode
bloemen op een jurk en vertelde

verhalen over haar jeugd. Ze zag er niet bezorgd uit.

Toen hoorde Ana dat er werd geklopt. Ze rende naar de deur toe.

‘Oom Pedro!’

‘Ik had het gevoel dat ik jullie moest bezoeken’, zei oom Pedro. Hij zette drie zakken op tafel. Eén zak zat vol met meel om tortilla’s te maken. In een andere zat vlees. En in de laatste zat groente van de markt.

‘O, mijn lieve zoon’, zei Abuela. ‘Ik zal de lekkerste soep met gehaktballetjes voor je maken!’

‘Uw soep is de beste in de hele wereld’, zei oom Pedro.

Ana lachte en klapte in haar handen.

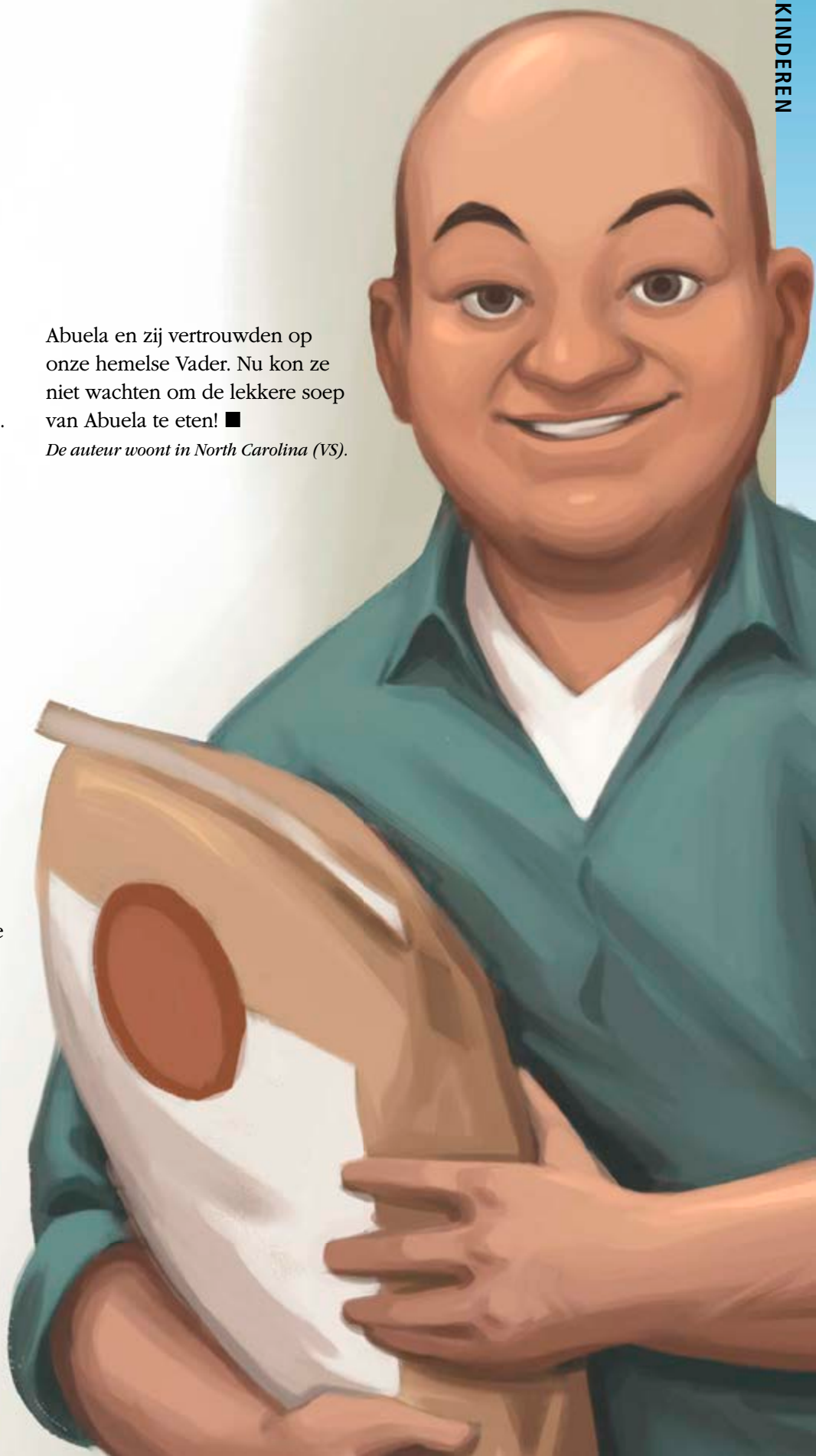
Toen stopte ze. Ze wilde iets weten. ‘Abuela, wist u dat oom Pedro vandaag zou komen? Maakte u zich daarom geen zorgen?’

‘Nee’, zei Abuela. ‘Als ik mijn tiende betaal, geloof ik dat onze hemelse Vader me zal zegenen. En dat heeft Hij gedaan!’

Ana sloeg haar armen om Abuela heen. Ze voelde zich het gelukkigste meisje in Mexico.

Abuela en zij vertrouwden op onze hemelse Vader. Nu kon ze niet wachten om de lekkere soep van Abuela te eten! ■

De auteur woont in North Carolina (VS).

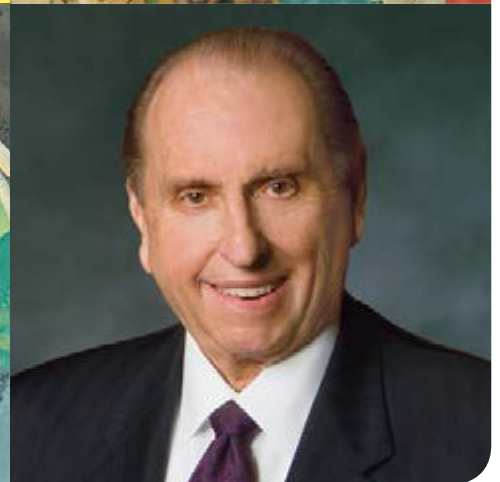
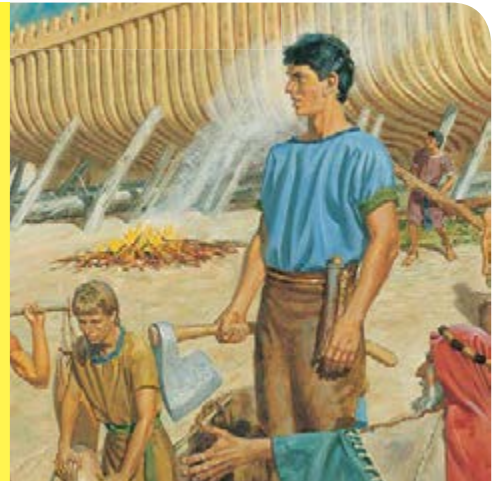

Profeten en apostelen volgen

Jenna Koford

God roept profeten en apostelen om ons te leren wat God ons wil laten weten. In de Schriften kunnen we lezen over profeten zoals Noach, Nephi en Joseph Smith, en over apostelen zoals Petrus en Paulus. We hebben tegenwoordig ook profeten en apostelen!

DETAIL, DE HEER VERVULT AL ZIJN WOORDEN, CLARK K. PRICE; DETAIL, JOSEPH SMITH, JR., DANQUART A. WEGGELAND; DETAIL, VERHALEN UIT HET NIEUWE TESTAMENT, PAUL MANN; DETAIL, NEPHI EN LEHI ZIEN TOE OP DE BOUW VAN HET SCHIP, JERRY THOMPSON; ILLUSTRATIES GARTH BRUNER

Wat is een 'profeet, ziener en openbaarder'?

Een **profeet** spreekt namens God.

Een **ziener** kan het verleden, het heden en de toekomst zien.

Een **openbaarder** openbaart (of toont) ons de wil van God.

- De leden van het Eerste Presidium zijn allemaal profeet, ziener en openbaarder. Dat geldt ook voor alle apostelen.
- Alleen de president van de kerk heeft het gezag van God om de hele kerk te leiden.
- Hoeveel levende profeten, zieners en openbaarders hebben we in totaal?

12 15 3 1

Antwoord: 15

Waarom is het belangrijk om de profeet te volgen?

Een profeet is als iemand die uitkijkt vanaf een toren (zie ook pagina 38). Hij kan naderend gevaar zien en ons vertellen hoe we veilig kunnen zijn. Hij helpt ons Jezus Christus te volgen.

Wat heeft onze profeet ons gevraagd te doen?

President Thomas S. Monson is nu onze profeet. Hier zijn enkele dingen die hij ons gevraagd heeft te doen.

- Het voorbeeld van Jezus volgen en iedereen liefhebben.
- Tiende betalen en aan het zendingsfonds bijdragen.
- Slechte films, tv en andere media vermijden.
- Een plaat van een tempel in elke slaapkamer ophangen of neerzetten.
- De conferentietoespraken bestuderen.
- De ouders bezoeken en een goede buur zijn.

Kies iets uit de lijst wat jij deze maand kunt doen. Wat ga je doen? ■

Alma bekeerde zich

Alma was een van de priesters van de slechte koning Noach. Hij luisterde naar wat de profeet Abinadi over de geboden zei. Alma wist dat hij zijn leven moest veranderen en God moest volgen in plaats van slechte dingen doen. Hij schreef de leringen van Abinadi op. Hij begon anderen in het evangelie te onderwijzen. Later had hij een gezin en gaf hij een van zijn zoons de naam Alma.

Ik was aan het keepen en het ging geweldig. Opeens schoot me te binnen dat ik me moest bekeren omdat ik de dag ervoor iets gemeens gezegd had. Dat was

nodig, maar ik was druk met voetballen bezig. Toen kreeg ik nog een gedachte. Je kunt overall bidden als dat nodig is! Nadat ik gebeden had, voelde ik me goed over mijn bekering.

Peter G. (8), Utah (VS)

Damon B. (8), Utah (VS)

ILLUSTRATIES JARED BECKSTRAND

Knip, vouw en bewaar deze kaart met uitdagingen!

Ik kan me bekeren!

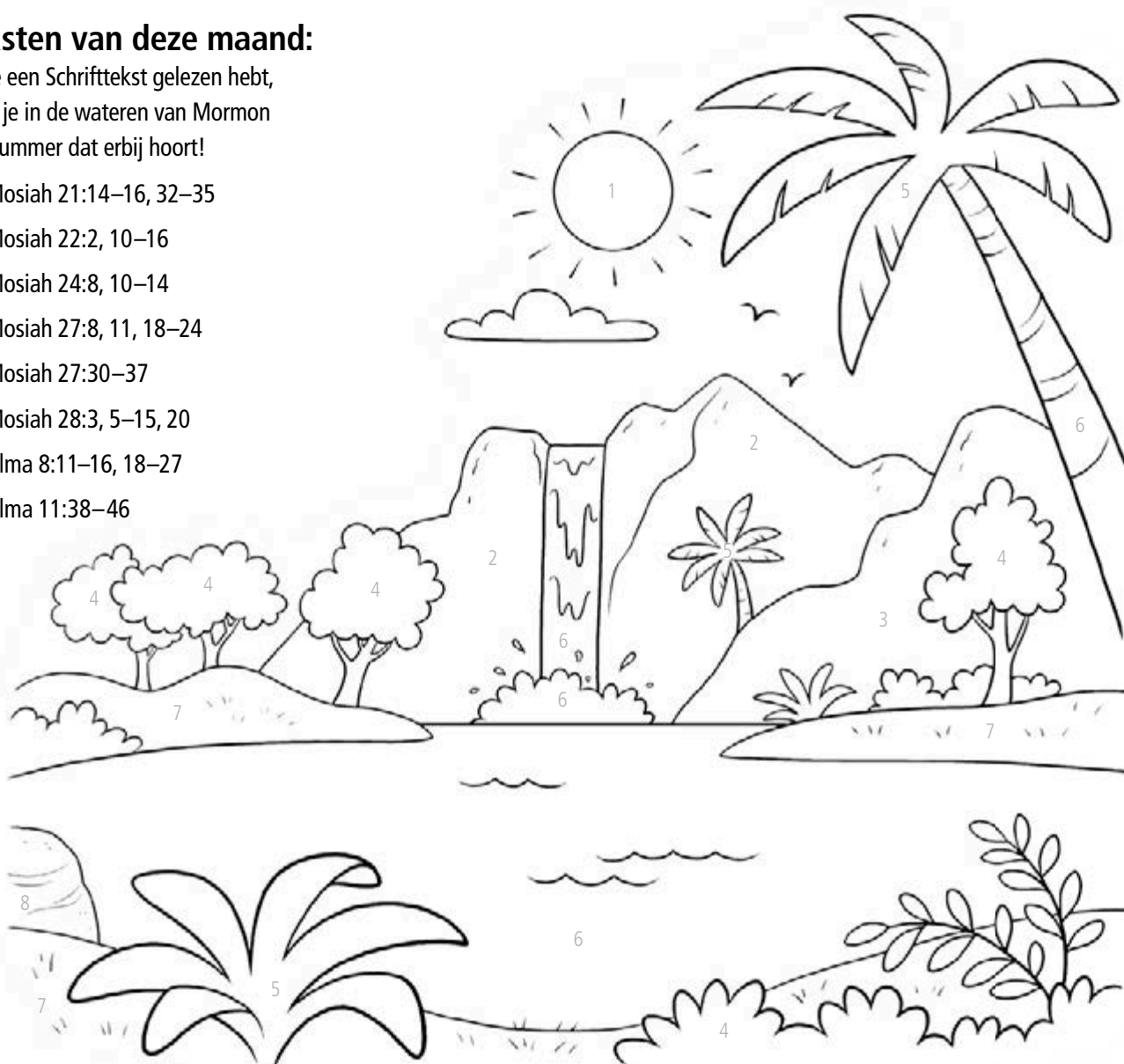
- Leer Mosiah 18:9 uit het hoofd.
- Schrijf iets op of teken iets wat de profeet in de algemene conferentie gezegd heeft.
- Kies een manier waarop je ten goede kunt veranderen. Probeer dat deze maand te doen.
- Ik neem mijzelf voor om ...

ALMA

Teksten van deze maand:

Als je een Schrifttekst gelezen hebt, kleur je in de wateren van Mormon het nummer dat erbij hoort!

- 1 Mosiah 21:14–16, 32–35
- 2 Mosiah 22:2, 10–16
- 3 Mosiah 24:8, 10–14
- 4 Mosiah 27:8, 11, 18–24
- 5 Mosiah 27:30–37
- 6 Mosiah 28:3, 5–15, 20
- 7 Alma 8:11–16, 18–27
- 8 Alma 11:38–46

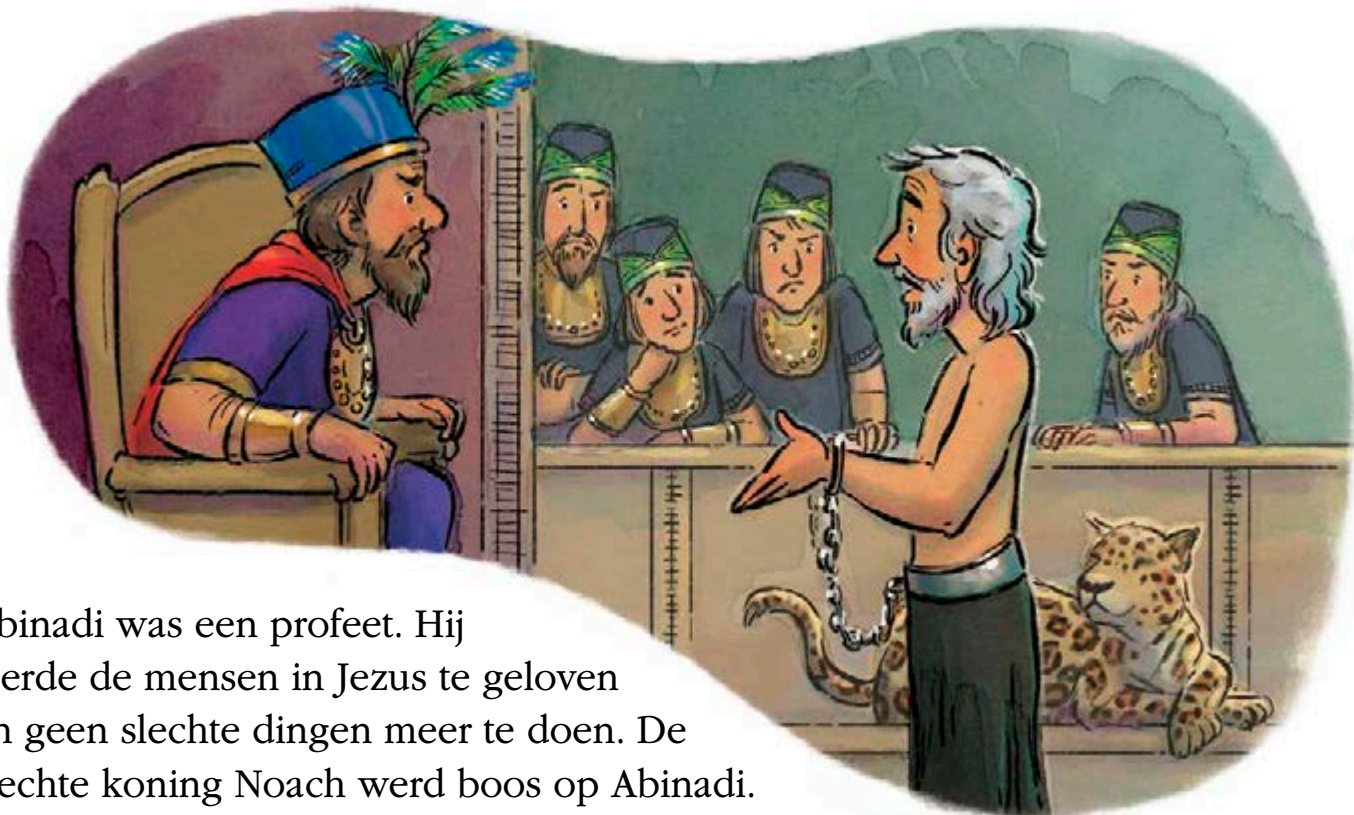

De wateren van Mormon

Alma verborg zich voor de slechte koning Noach bij een Avredige plek die de wateren van Mormon wordt genoemd. Er kwamen veel mensen bij Alma om over het evangelie te leren. Ze wilden zich laten dopen. Toen Alma hun doopte, deden de mensen dezelfde beloften en sloten ze dezelfde verbonden die wij bij onze doop doen en sluiten. Op de volgende pagina lees je meer over die beloften. ■

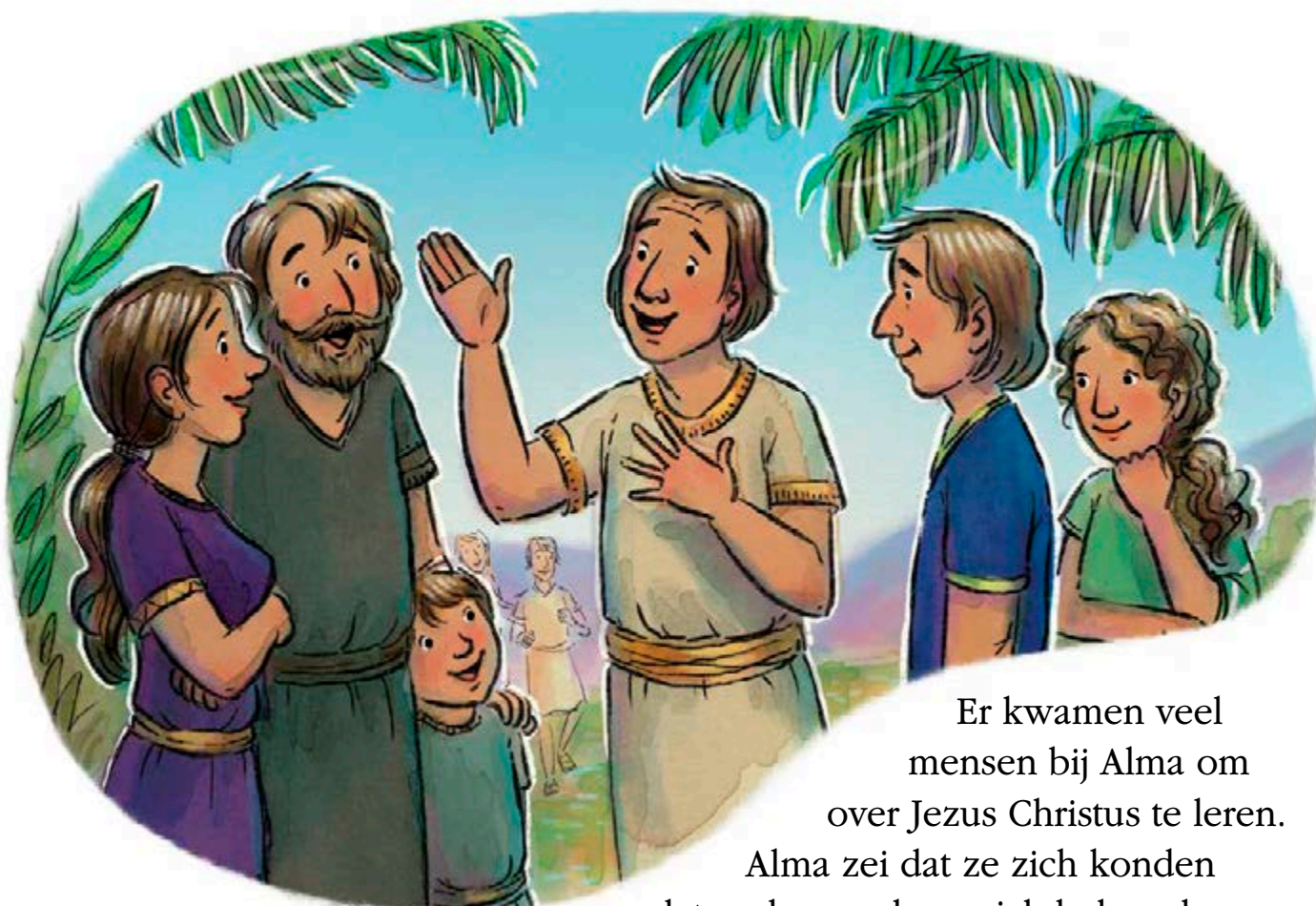
Alma doopt vele mensen

Abinadi was een profeet. Hij leerde de mensen in Jezus te geloven en geen slechte dingen meer te doen. De slechte koning Noach werd boos op Abinadi. Noach wilde zich niet bekeren.

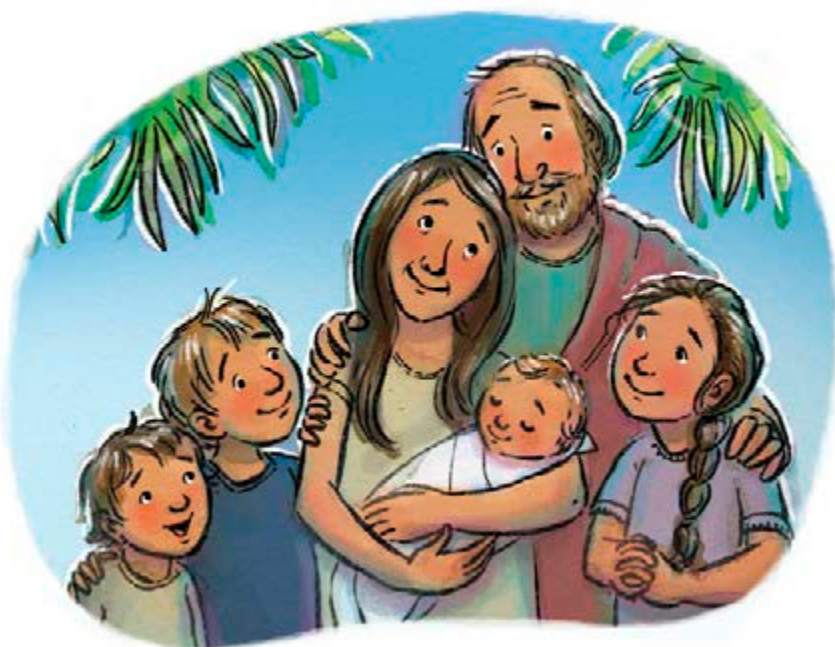

Alma geloofde Abinadi. Hij vluchtte en verborg zich voor de boze koning. Hij had spijt van de verkeerde dingen die hij gedaan had en bekeerde zich, zoals Abinadi gezegd had.

Er kwamen veel mensen bij Alma om over Jezus Christus te leren. Alma zei dat ze zich konden laten dopen als ze zich bekeerden en Jezus volgden.

De mensen klaptten van vreugde in hun handen. Ze beloofden andere mensen te troosten. Ze beloofden van God te houden en andere mensen over Hem te vertellen. Ze waren klaar voor hun doop.

Alma doopte de mensen een voor een. Ze waren erg blij dat ze lid van Jezus' kerk waren.

Als wij ons laten dopen, doen we dezelfde beloften die het volk van Alma deed. En wij worden dan ook lid van Jezus' kerk! ■

Uit Mosiah 16-18.

De sabbat is een bijzondere dag

**President
George Q. Cannon
(1827-1901)**

Eerste raadgever in
het Eerste Presidium

NAAR GEESTELIJKE GAVEN STREVEN

Hoevelen van u streven naar deze gaven die God beloofd heeft te verlenen?

Iedere man en vrouw in de kerk van Christus kan de gaven van de Geest van God naar zijn of haar geloof en naar Gods wil verkrijgen. [...]

Hoevelen van u [...] streven naar deze gaven die God beloofd heeft te verlenen? Hoevelen van u smeken in uw gebeden aan uw hemelse Vader in uw gezin of op een stille plek om deze gaven op u uitgestort te krijgen? Hoevelen van u vragen de Vader in de naam van Jezus Zich door deze krachten en gaven aan u te manifesteren? Of gaat u dag in dag uit uw gang, zoals een deur om zijn scharnieren draait, zonder over dit onderwerp na te denken, zonder enig geloof te oefenen, tevreden met uw doop en lidmaatschap in de kerk, en laat u het daarbij in de veronderstelling dat uw heil daarmee verzekerd is? [...]

Ik weet dat God bereid is de zieken te genezen, dat Hij bereid is de gave van het onderscheiden van geesten

te verlenen, de gave van wijsheid, van kennis en van profetie, en andere gaven die nodig kunnen zijn. Als iemand van ons onvolmaakt is, hebben we de plicht om te bidden om de gave die we nodig hebben om volmaakt te worden. Heb ik onvolmaaktheden? Ik heb er vele. Wat is mijn plicht? God om de gaven vragen waardoor deze onvolmaaktheden gecorrigeerd worden. Als ik een boos man ben, moet ik om liefde bidden, die lankmoedig en goedertieren is. Ben ik een jaloers man? Dan moet ik om liefde bidden, die niet afgunstig is. En dat geldt voor alle gaven van het evangelie. Ze zijn voor dat

doel bestemd. Geen mens behoort te zeggen: 'Ach, ik kan er niets aan doen; zo ben ik nu eenmaal.' Daarin is hij niet gerechtvaardigd, want God heeft beloofd dat Hij hem de kracht zal geven om die zaken te corrigeren, en om gaven te verlenen waardoor ze uitgeroeid zullen worden. Als het iemand aan wijsheid ontbreekt, is het zijn plicht God om wijsheid te vragen. Dat geldt ook voor alle andere zaken. Dat is het plan van God aangaande zijn kerk. Hij wil dat zijn heiligen in de waarheid vervolmaakt worden. Met dat oogmerk verleent Hij deze gaven en stort Hij ze uit op wie ernaar streven, opdat zij een volmaakt volk op het oppervlak van de aarde kunnen zijn, ondanks hun vele zwakheden, omdat God beloofd heeft de gaven te verlenen die voor hun volmaking nodig zijn. ■

*Uit The Latter-day Saints Millennial Star,
23 april 1894, 258-261.*

INZICHT

Hoe kan geloof op jonge leeftijd tot kennis en een getuigenis uitgroeien?

'Ik kan mij niet herinneren dat ik niet in mijn hemelse Vader en Jezus Christus geloofde. Ik hou al van Hen sinds ik op schoot bij mijn lieve moeder de verhalen uit de Schriften te horen kreeg. Dat prille geloof van toen is nu uitgroeid tot kennis en een getuigenis van een liefdevolle hemelse Vader, die onze gebeden hoort en verhoort.'

Ouderling Ronald A. Rasband van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Ik sta sprakeloos', *Liahona*, november 2015, 90.

Ook in deze uitgave

VOOR JONGVOLWASSENEN

Satans vervalsingen p.44 herkennen

Hier is een sleutel om Satans leugens van Gods waarheden te onderscheiden.

VOOR JONGEREN

p.60

OOK AL BEN JE VERLEGEN

Ben je wel eens te verlegen of bang geweest om het evangelie uit te dragen? Hier zijn drie suggesties.

VOOR KINDEREN

Profeten en apostelen volgen p.72

Wat kun je deze maand doen om de profeet, president Thomas S. Monson, te volgen?

